

အချစ်ဟာသ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သိရောင်ခြင်း

ငြင်းရောက်ကြီးပါ

BURMESE
CLASSIC

DESIGN THEIR SHWE KYI

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
 ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၂)၊
 ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကင်းမြို့။
- အတွင်းနှင့်အရုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ရင် (မြ-၁၀၀၉၈)
 (ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ်-၁၇၉၊ ၃လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။
- အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - စိုးလပြည့်စာပေ
 အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လမ်း၊ ၃လမ်း၊
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 စုန်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၉၄

၈၉၅-၈၃

ချစ်များရှင်
 ငြင်းဆန်ကြီးပါ/ချစ်များရှင်၊ ရန်ကင်း၊
 ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၄။
 (၁၆၀)စာ၊ ၁၃ စင်တီမီတာ x ၂၀-၇ စင်တီမီတာ
 (၁) ငြင်းဆန်ကြီးပါ

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၁)

“လာပါ ... လာပါ ... ဆွေစုမျိုးစုထဲမှာတော့ အထူးနာမည်ကျော် တဲ့ ကိုခေတ်သစ်ကျော် ... မင်း လာမယ်ဆိုတာကို မင်းအဘွားက ဖုန်းဆက် ထားလို့၊ ဒီနေ့အဖို့ ဘယ်မှမထွက်နိုင်ဘဲ မင်းကို ငါထိုင်စောင့်နေရတာ”

တွေ့တွေ့ချင်း အထွေအငေါ့လေးနှင့် စကားစသည့် သူဦးလေးကို ထွေထွေထူးထူး စကားမပြန်နိုင်ဘဲ သွားပြီးလေးနှင့်သာ “အဟီး” လုပ်ပြလိုက် သည်။

မနေ့က မန္တလေးမှ ညကားစီးလာသဖြင့် ဒီနေ့မနက်စောစော ရန်ကုန် သို့ ခေတ်သစ်ကျော် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားဘက်မှ တော်စပ်သည့် သူဦးလေး လူပျိုကြီးက အစိုးရဝန်ထမ်း ကျောင်းဆရာတစ်ဦးမို့ အနေအစား အနည်းငယ်ချို့တဲ့သည်။ သို့သော် စိတ်ရင်းကောင်းပြီး ကူညီတတ်သူမို့ ရန်ကုန် ရောက်တိုင်း ဦးလေးအိမ်ကို မရောက်ရောက်အောင် ခေတ်သစ်ကျော် ဝင်လေ့ ရှိသည်။

ယခုတစ်ခေါက်ကတော့ သူ့ယာယီသွားနေရမည့်အိမ်ကို ဦးလေးက လိုက်ပို့ပေးမည်ဖြစ်သဖြင့် ဦးလေးအိမ်ကို အလျင် ဦးတိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဦးလေးကို အဘွားက ဘယ်လိုညွှန်ကြားချက်ပေါင်းစုံပွားသေးလဲ”

“အစုံပဲပေါ့ကွာ ... ဒီတစ်ခေါက် မင်းကို ယာယီပို့ထားမယ့်နေရာက ထကယ့်ချမ်းသာတဲ့အိမ်၊ ပြီးတော့ ... အဲ ... အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်တွေဆိုပါ တော့ကွာ၊ ငါကတော့ အကြောင်းကြီးငယ်မဟုတ်ဘူး ... တော်တော်ကြီးကြီး

မားမားအကြောင်းကိုစွန့်မှ အဲဒီအိမ်ကိုဝင်ထွက်တယ် ... ဒါဆိုရင် မင်းသဘော ပေါက်ပေါ့”

“ဒါဆို ... အဲဒီ အန်တီအိမ်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အင်မတန်သေဝပ်တဲ့ အချိုးနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“မင်းအဘွားအရိန်နဲ့ မင်းအပေါ်တော့ သူတို့အဆင်ချောကြမှာပါ။ မင်းအဘွားက အမျိုးတွေအားလုံးအပေါ်မှာ ဩဇာညောင်းတာပဲ။ မင်းမယုံရင် ကြည့်လေ ... သူတို့နဲ့အနေနီးတဲ့ ငါနဲ့ အနေဝေးတဲ့မင်းအပေါ် သူတို့ဘယ်လို ဆက်ဆံကြမလဲဆိုတာ မင်းလက်တွေ့မြင်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဒါတွေက ခုချိန်မှာ အရေးမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းအနေနဲ့ အဲဒီအိမ်မှာ နှစ်လ သုံးလလောက် နေလို့ဖြစ်တယ်ဆို ပြီးတာပါပဲ”

ခေတ်သစ်ကျော်က သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးပြီး ခြေပစ်လက် ပစ် အနားယူနေသည်။ ခရီးဆောင်အိတ်ဆိုသည်မှာလည်း ကျွတ်ကျွတ်အိတ် တစ်ခုထဲတွင် လမ်းမှာဝယ်လာသည့် ချွေးသုတ်ပဝါ တစ်ဒါဇင်ထည့်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စနိုးတာဝါ သုတ်သလို တစ်ထည့်ပြီးတစ်ထည့် သုတ်ပြီး အဟောင်း များကို ပြန်ထည့်ထားသည်။ နောက်မှပြန်လျှော်ပြီး ချွေးသုတ်ပဝါ ခဏခဏ ပျောက်ကာ အမြဲတမ်းလိုနေတတ်သည့် သူ့အဘိုးထံ ပြန်ပို့ရန် ရည်ရွယ်ထားသည့် မြွေးလိမ်မာလေး ဖြစ်သည်။

သူ့ဦးလေးက ဆေးပြင်းလိပ်တိုကိုခဲကာ စတိုင်လ်ဖြင့် အခန်းတွင်း ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း သူ့ကို မှာတမ်းဆက်ခြွေသည်။

“မင်း အခုသွားနေရမယ့်အိမ်က အန်တီရဲ့နာမည်က ဒေါ်တင်မျိုးဝေ တဲ့။ သူ့ယောက်ျားနာမည်က ဦးမျိုးအောင်သူ။ နှစ်ဖက်မျိုးရိုးက ချမ်းသာရတဲ့ အထဲ ဦးမျိုးအောင်သူက စီးပွားအရှာကောင်းတယ်။ အလှူပယ်ချမ်းသာပြီပေါ့ ကွာ ... သူတို့မှာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးရှိတယ်။ သက်သိမ့်သိမ့်သူတဲ့။ မင်းနဲ့ဆို မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်မှာပေါ့။ မင်းထက် အသက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ် လောက်ကြီးမယ်ထင်တယ်။ ဘွဲ့ရပြီးပြီ ... စာပေသင်ကြားရေးဘက်ကို ဝါသနာ ထုံတယ်လို့ကြားတယ်။ သူတို့မိသားစုက စည်းကမ်းသိပ်ကောင်းတယ်။ ငါထင်တယ် ... မင်းလည်း အဲဒီအိမ်ရောက်ရင် တစ်သက်လုံး မကျိုးတဲ့အပိုး ခေါက်ရိုးကျိုးနေမှာ မြင်ယောင်သေးကွာ ... အဟေးဟေး ...”

ငြင်းခုခက်ကြီးပါ

၇

ဦးလေးက မသိမသာ ဟားနေသေးသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်ကတော့ အလိုက်သင့်သာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

သူ့ဦးလေးက ဆေးပြင်းလိပ်လေးဖွာလိုက်၊ တော်ကီလွတ်လိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်ဖြင့် အရှိန်ကောင်းနေသည်။

ခေတ်သစ်ကျော်ကလည်း ဟောက်သံမပေးသော်လည်း ကောင်းကောင်း အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။

သူ့ဦးလေးကတော့ မသိ။

ပွား၍ ကောင်းဆဲ ... ။

အခန်း (၂)

ယခုကဲ့သို့ ခေတ်သစ်ကျော်တစ်ယောက် မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ အဝတ်
တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ဖုတ်ပူမီးတိုက် လစ်ခဲရသည့်အကြောင်းမှာ ...

အဘွားကြောင့် ... မဟုတ်သေး ...

အဘိုးကြောင့် ... မဟုတ်ပြန်။

စာမေးပွဲကြောင့် ဟုတ်ပါသည်။ ခေတ်သစ်ကျော် စာမေးပွဲကျသော
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို လေးနှစ်ဆက်တိုက် အတိအကျ ကျရှုံးသော
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ခေတ်သစ်ကျော်တွင် မိဘများ မရှိတော့။ ကွယ်လွန်
သွားကြပြီဖြစ်ရာ အဘိုးအဘွားများနှင့်သာ နေရသည်။ ထို့ကြောင့် မြေးများ
တပြိုင်တည်းရှိသည့်အနက် မိဘဆိုး ဖတဆိုးမို့ အတူနေ မြေး ခေတ်သစ်ကျော်
ကိုသာ အဘိုးနှင့်အဘွား အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်မှာ မဆန်း။

အဘိုးအဘွားများက အလိုလိုက်ထားသည့် မြေးပီပီ ခေတ်သစ်ကျော်
ဆိုးပေနေသည်မှာလည်း မဆန်း။ သူက ပိုသည်မှာ ပျော်တတ် ရွှင်တတ်
နောက်တတ် ပြောင်တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အလွန်အမင်း စတတ် နောက်တတ်ခြင်းက ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ
ထိန်းသိမ်းရခက်သည့် ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့တော့သည်။

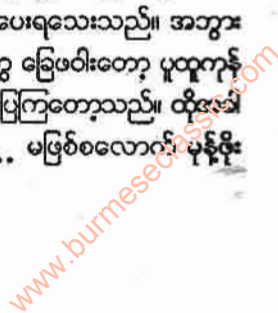
ထို့ပြင် လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ လက်စမသေ လှုပ်ရှားသမျှ အပိုးမကျိုး၊ လက်ညှိုးထိုး အပြစ်ဆိုရလျှင် ပြောမည့်သူ ပါးစပ်ပိတ်ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်နီးစပ်သူ ပတ်သက်ဆက်ဆံရမည့် သူများမှာ သူ့ကို အနည်းငယ် လက်လန့်ကြသည်။

ဒါကို သူကလည်း သိသည်။ သို့သော် ... ပျော်ပျော်ပါးပါးပင်။ ထာဝစဉ် ရွှင်လန်း ပေါ့ပါးနေတတ်သည်။

သူ့အဘွားက အသက်ရှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီ။ ခေတ်ပျက်ချိန်တွင် ပြေးလွှားကြီးပြင်းခဲ့ရသူမို့ စာတစ်လုံးမှမတတ်။ သို့သော် ... သူ့အဘွားက ငွေတိုးပေးစားသည်။ ဘယ်ရပ်က၊ ဘယ်ဝိုင်းက၊ ဘယ်မိန်းမက ဘယ်နေမှာ ဘယ်လောက်တိုးနဲ့ ငွေဘယ်လောက်ချေးထားတယ်ဆိုတာ အဘွားခေါင်းထဲ မှတ်ထားလိုက်ပုံများ ... ကွန်ပျူတာ Memory Card ကတောင် ပြန်လေးစားသွားရမည်။ လုံးဝ အတိအကျ ကွန်ပျူတာကမှ မီးပျက်လျှို့ဝှက်မရရင် မသိနိုင်ဘူး။ အဘွားရဲ့ မှတ်ဉာဏ် chip ကတော့ တစ်ရေးနိုးထမေး ကွက်တိ။ လူပေါင်းမြောက်များစွာ ငွေပေးငွေယူလုပ်နေကြတာကို အကုန်အတိအကျ မှတ်မိသည်။ စာရင်းစာအုပ်လှန်မကြည့်နဲ့ လုံးဝ မလိုစေရဘူး။ စာရင်းစာအုပ်ဆိုတာကလည်း အဘွားအနားကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မြေးတွေကို ကြိုတဲ့လူ တေးမှတ်ခိုင်းလို့ရှိနေတာ။ အဘွားမှာ သားသမီးသုံးယောက်က မွေးတဲ့မြေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့။ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ဆို အဘွားမှာ ဇရာမ ရှေးဟောင်းသံသေတ္တာကြီးနှစ်လုံးနဲ့ မန္တလေးမြို့ထယ်မှာ ဇရာမ ရှေးဟောင်းနှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနဲ့ ခြံကျယ်ကြီးကို ဝိုင်နေတာကို။

အဘွားက ဘယ်မြေးပဲ မုန့်ဖိုးလာတောင်းတောင်း ရှောရှောရှူရှူ ထုတ်ပေးတတ်သည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

သူ့သေတ္တာကြီးတွေကို သော့အထပ်ထပ်ဖွင့်ပြီး အထပ်ထပ်နှိုက်နေသည်ကို သည်းခံစောင့်ရမည်။ ပြီး ... ပိုက်ဆံမြင်ရသော်လည်း မရသေး။ အချိန်ခန့် စိမ်ပြေနပြေ နင်းပေးရသေးသည်။ နင်းပြီးလျှင်လည်း မပြီးသေး။ အထစ်အနေနှင့် အပူထုတ်သည်ဆိုတာကြီးကို လုပ်ပေးရသေးသည်။ အဘွားတော့ အပူထွက်မထွက်မသိ၊ နင်းပေးရသည့် မြေးတွေ ခြေဖဝါးတော့ ပူထူကုန်သည်။ ကြာတော့ မြေးတွေက မသိမသာ ဖနောင့်စွမ်းပြကြတော့သည်။ ထိုအခါမှစ၍ အနင်းရပ်ခိုင်းတော့သည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ... မဖြစ်စလောက် မုန့်ဖိုး

လေးကို ထုတ်ပေးတော့သည်။

ဒါပေမဲ့ အဘွားက ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့မြေးဖြစ်ဖြစ် စိတ်ပုတီးလေး တခြောက်ခြောက်စိပ်ရင်း လေအေးအေးလေးနဲ့ ဘုရားဟောနိပါတ်တော်တွေ၊ ပုံတိုပတ်စတွေ ပြောရင်း ဆုံးမတတ်သည်။ စာမတတ်ပေမယ့်လည်း အဘွားက မှတ်ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတော့ ဆရာတော်တွေ ဟောပြောဆုံးမတာတွေ၊ ပညာရှိ စကားဝိုင်းတွေမှာ ကြားနာရတာတွေကို တစ်လုံးမကျန် မှတ်မိနေလို့ ပြန်ပြော ပြနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ... အဘွားက-စကားပြောကလည်း ကောင်းသူ မို့ တချို့ အဘွားမိတ်ဆွေအချို့က ပြောကြသေးသည်။ အဘွားတို့များ ကျောက် ဆစ်ရုပ်တောင် ခေါင်းညှိတ်အောင် ပြောနိုင်သည် ... ဟု။

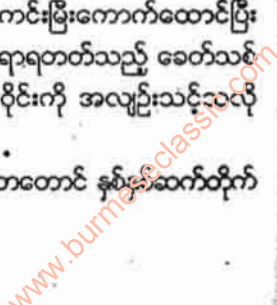
ခေတ်သစ်ကျော်၏ အဘိုးအသက်က ရှစ်ဆယ့်ငါး။ အဘိုး သတိရှိ သည့်နေရာတွင်တော့ အဘွားနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် အာရုံကြော အားနည်းလာ၍ သတိကောင်းလိုက် မကောင်းလိုက်ဖြစ်နေရှာသည်။ အဘိုးအကျင့်က သူများ အိမ်တွေကို သူ့အိမ်ထင်ပြီး မကြာခဏ မှားဝင်တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကြား အာရုံလည်း ချို့ယွင်းနေသည်။ သို့သော် နားနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောလျှင်တော့ ကြားရသည်တဲ့။ နားလေးသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း အော်ပြောလျှင်တော့ လုံးဝမကြိုက်။ ခေတ်သစ်ကျော်ကိုတော့ ချစ်ရှာသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်ကလည်း အဘိုးကို ချစ်ပါသည်။ စ၍ နောက်၍ ကောင်းသဖြင့် ...

ယခုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်သို့ စတေးရှောင်ရသည်မှာလည်း ထိုကဲ့သို့ စတတ် နောက်တတ်ခြင်းမှပင် အစပြုသည်။

ထိုနေ့က ဆယ်တန်းကို ထူးဆန်းစွာ လေးနှစ်ဆက်တိုက် ကျသဖြင့် ဘော်ဒါဆောင်ကျူရှင် ကျောင်းအုပ်က အုပ်ထိန်းသူနှင့်တကွ လာတွေ့ရန် မှာ သည်။ အဘွား မအားဖြင့် အဘိုးလိုက်လာသည်။ ဤနေရာမှာ ဇာတ်လမ်း စလေသည်။

လောကကြီးတွင် ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြီး ကြည့်မှ အမှန်အကန်ဟု ထင်မြင်ပြီး စိတ်သက်သာရာရတတ်သည့် ခေတ်သစ် ကျော်မို့ ဆရာကြီးနှင့်အဘိုးတို့၏ တွေ့ဆုံပွဲစကားဝိုင်းကို အလျဉ်းသင့်လလို ဝင်ထောင်၊ ဝင်ချွန်၊ ဝင်ဖွလိုက်လေသောအခါ ...

“ဦးလေးရဲ့မြေးက အပြင်ဖြောင့်ရောက်တာတောင် နှစ်နှစ်ဆက်တိုက်

ငြင်းခက်ကြီးပါ

ကျပြီး စံချိန်တင်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘော်ဒါက ငွေပြန်အမ်းရတာ နှစ်ကြိမ်ရှိနေပြီ။ ဒီတစ်နှစ် ဆက်တက်လို့ မအောင်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘော်ဒါ နာမည်ပျက်ရတော့မယ်”

သူတို့ဘာသာသူတို့ ကျောင်းသားဆွယ်တာ ရိုးရိုးတန်းတန်းဆွယ်ပါ လား။ မအောင်ရင် ငွေပြန်အမ်းမယ်လို့ဆိုပြီး ဘာလို့ မကြောက်မရွံ စိုးရိမ်ပူပန် မှုမရှိ ကြော်ငြာသေးလဲ နှစ်ကြိမ်အမ်းရတာတောင် နည်းသေး။ ခုလည်း ... တတိယအကြိမ်မြောက် ပြန်အမ်းချင်လို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ လုပ်နေပြန်ပြီ။ အဲဒါနဲ့ ငါက နာမည်အပျက်ခံပြီး ငါးနှစ်ဆက်တိုက် ကျရှုံးသူအဖြစ် စံချိန်သစ် တင်ပေးရဦးမယ်။

ဆရာကြီးမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ခေတ်သစ်ကျော် စိတ်ထဲမှဖြောင့်နေခြင်း သာဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ စိတ်ထဲမှ နှုတ်လှန်ထိုးနေသော်လည်း မျက်နှာမာတော့ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာသေလေးနှင့် မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်ကာ ဝှစ်ထူးဆောင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ၏ အယ်လ်ဘမ်ကို တဖျတ်ဖျတ် ဆွန်ရင်း စကားပြောနေသည့် ကျူရှင်ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကိုကြည့်ရင်း...

“အဲ ... ဦးလေးတို့ဘက်က ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ စံချိန်ကို တင်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဘက်က နာမည်ပျက်မခံချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

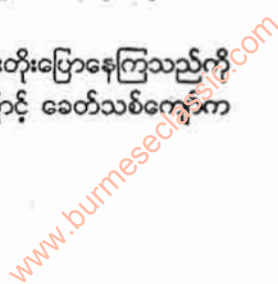
ဆရာကြီး ပြောလေသမျှ အဘိုးက တစ်ခုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားဟန် ထူး သို့သော် ... ထုံးစံအတိုင်း နားလည်သလိုလို မလည်သလိုလို မျက်နှာ ချည်ကြီးနှင့် နားထောင်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခေတ်သစ်ကျော်၏ ဗီဇိုးက နုနုနုဖြစ်လာကာ အဘိုးအနားကပ်၍ လေသံခပ်တိုးတိုးလေးနှင့် ...

“ဆရာကြီးပြောတာ ကြားလားအဘိုး ... ငါးနှစ်တဲ့ ငါးနှစ်ဂဏန်း အဘိုးရောကြိုက်မလားလို့ ပေးတာဖြစ်လိမ့်မယ် ... မှတ်ထားနော်”

အဘိုးက ယခုမှ အသက်ဝင်လာပုံနှင့် ...

“ဟေ ... ဟုတ်လား ... အဘိုးလည်း ကြိုက်သလိုလိုပဲ၊ မှတ်မယ် ... ဘာတဲ့ နှစ်ငါး ... ဟုတ်လား”

ခေတ်သစ်ကျော်တို့ မြေးအဖိုးတိုးတိုး၊ တိုးတိုးပြောနေကြသည်ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်သစ်ကျော်က ထည့်တည်နှင့် ...

“ဒီတစ်နှစ်တော့ အောင်မှာပါလို့ ကျွန်တော် အာမခံထားပြီးပါပြီ ဆရာကြီး ... ဆရာကြီးတို့ ဘော်ဒါမှာပဲ ဆက်နေခွင့်ပေးပါခင်ဗျာ ... အိမ်မှာကတည်းက အဘိုးကောင်းကောင်းဆုံးမခဲ့သမျှ ခံခဲ့ရပြီးပါပြီ။ ဒါကို အဘိုးက မှတ်ပြီမဟုတ်လားလို့ ကျွန်တော့်ကို ကြိတ်မေးနေတာပါ”

အဘိုးအကြောင်းကို ရေရေရာရာ မသိသည့် ဆရာကြီးက အဘိုးကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ အဘိုးကလည်း ဆရာကြီးကို ပြန်၍ စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ဦးလေးရဲ့မြေး အခု ပြောနေတာ ဟုတ်လား ... ”

အဘိုးက ကြောင်စိစိနှင့်ပင် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်သစ်ကျော်က အဘိုးနားနားကိုကပ်၍ ...

“အဘိုး ... ရှေ့ကဆရာကြီးက မေးနေတယ်၊ အဘွားက အဘိုးကို အခုထိ သဝန်တိုတုန်းပဲဆိုတာ ဟုတ်သလားတဲ့ ... ”

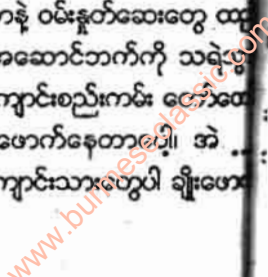
တမဟုတ်ချင်း အဘိုးမျက်နှာပြုံးသွားပြီး ...

“ဟေ ... အေး ... ဟုတ်ပ”

ခေတ်သစ်ကျော်ကလည်း တိကျစေလို၍ ထပ်မံဖြည့်စွက်သည့်အဖေဖြင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီး ကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ... ဒီတစ်နှစ်တော့ လက်ခံပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဦးလေးတို့ ဘက်ကလည်း ဝိုင်းဝန်းထိန်းကွပ်ပေးစေလိုပါတယ်၊ ပြောရရင်တော့ ... ဘော်ဒါမှာ သူရှိနေရင် ကျန်တဲ့ကျောင်းသားတွေပါ ထိန်းသိမ်းဖို့ ခက်ခဲသွားတယ်၊ သူ့ကို အတုယူပြီးတော့ ကျန်တဲ့ကျောင်းသားတွေကပါ စာမကျက်ချင်ကြတော့ဘူး။ သူလုပ်သမျှ မဟုတ်ကဟုတ်က မှန်သမျှ အကုန်လိုက်လုပ်ကြတော့တာပဲ။ စာကျက်ချိန်မှာ ခိုးပြီး ဆော့ကြတယ်၊ သီချင်းအော်ဆိုကြတယ်၊ ကျောင်းစာအုပ်ထဲ ကာတွန်းစာအုပ်ညှပ်ပြီး ခိုးဖတ်ကြတယ်၊ ဒီထက်ဆိုးတာက ညဘက်ကျောင်းသားတွေကို တိုက်တဲ့ကော်ဖီထဲကို လစ်တာနဲ့ ဝမ်းနှုတ်ဆေးတွေ ထည့်တာပဲ၊ ပြီး ... ရှိသေးတယ်၊ ကျောင်းသူတွေ အဆောင်ဘက်ကို သရဲသွေခြောက်တာကပါသေးတယ်၊ ပြောရရင်တော့ဗျာ ကျောင်းစည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှုများကို မသိမသာရော သိသိသာသာပါ ချိုးဖောက်နေတာပေါ့၊ အဲ ... သူကိုယ်တိုင် ချိုးဖောက်လို့ အားမရဘူး။ ကျန်တဲ့ကျောင်းသားတွေပါ ချိုးဖောက်

ချင်လာအောင် သူကစည်းရုံးရေးကောင်းသေးတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီကောင် သိပ်ဆိုးတာ ကျွန်တော်အသိပေါ့။ အစ၊ အနောက်ကလည်း သိပ်ကြမ်းတာ၊ အဲဒီလိုမဟုတ်တာ ပေါင်းစုံကိုလုပ်ဖို့ လောက်ပဲ အာရုံရောက်နေတော့ စာမေးပွဲလည်းကျပြီပေါ့ဗျာ၊ သူ့မိဘတွေမရှိ တော့ ကျုပ်တို့ အဘိုးအဘွားကပဲ စောင့်ရှောက်ထားရတာလေ၊ အလိုလိုက်ထား တော့ ပြောမနိုင် ဆိုမနိုင် ဖြစ်သွားရတာပေါ့ဗျာ”

အဘိုးက သတိကောင်းနေချိန်မို့ လူကြီးစကားကိုဖြောင့်နေအောင် လေကြောရှည်နေသည်။ ဆရာကြီးကလည်း အပေါက်အလမ်း တည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာဆိုတာကလည်း သူတို့လေးတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ဥယျာဉ်မှူးပဲ မဟုတ်လားဗျာ ... သူတို့လေးတွေဘဝ လန်းဆန်းစေဖို့ အမြဲ စရိုက်သွန်သင်နေရတာပါ။ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော်တို့တက်ကလည်း စည်းကမ်း တိုပိုပြီး တင်းကျပ်လိုက်ပါ့မယ်။ ဒီမှာ စည်းကမ်းချက်တွေ ဖော်ကြည့်ပြီး သဘော တူရင် လက်မှတ်ထိုးပေးပါ ... ပြီးရင်တော့ ဘော်ဒါပြန်နေနိုင်ပါပြီ”

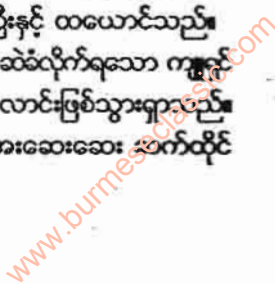
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ဒီကောင် ဆိုးလွန်းလို့ ဧညာရေးမှာ ထွန်းပေါက်စေချင်တာပါ။ သူသာ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အမေရိကန် နိုင်ငံရဲ့ ဟိုဘက်ရောက်အောင်တောင်ပို့ပြီး သင်ပေးချင်တာပါ။ ခုတော့ ... ဆက်နေတာက ဒီမောင်က လိပ်ပျင်း ... ”

အဘိုး လျှာဘရိတ် လွတ်စပြုလာပြီ။ အဘိုးကို ကြာရှည်ပြောခွင့် မပေးရဲ။ ထို့ကြောင့် ခေတ်သစ်ကျော်၏ တံတောင်က ပုဆိုးပြင်ဝတ်သလိုလို နှင့် အဘိုးခါးကို ဆတ်ခနဲ ထောက်လိုက်သည်။ သူကလည်း အဘိုးခါးကို အထောက် ... အဘိုးစကားကလည်း လိပ်ပျင်းကိုအရောက် ... ထို့ကြောင့် အဘိုး ပါးစပ်မှ ဆက်ထွက်လာသည့်စကားမှာ ...

“ဒင်းက ... သေချင်းဆိုး ... ”

ခါးထိလျှင် အလွန်ယောင်တတ်သော အဘိုးက ဆရာကြီးကို လက် ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၊ စေ့စေ့ကြည့်ကာ အသံကျယ်ကြီးနှင့် ထယောင်သည်။

စကားအကောင်းပြောနေရင်းမှယောင်ကာ အဆဲခံလိုက်ရသော ကျွန်ုပ် ဆရာကြီးမှာ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ပါးစပ်ကြီး ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားရှာသည်။ အဘိုးကတော့ သူ ဘာမျှ မလုပ်မိသလိုပင်။ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ထိုင်

နေသည်။

“မောင်ခေတ်သစ်ကျော် ... မင်းတစ်ခုခုလုပ်လိုက်သလား”

အထာနပ်သွားဟန်တူသည့် ဆရာကြီးက ခေတ်သစ်ကျော်ကိုမေးသည်။

“အဘိုးက တစ်ခါတလေမှာ အဲဒီလိုမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ် ဆရာကြီး ... သူ့စိတ်ထဲ မထင်ရင် မထင်သလို ... ”

“နေဦး ... နေဦး ... လူကြီးခေါ်တွေ့ပါတယ်ဆိုမှ မင်းနဲ့ပဲပြော နေရတော့တယ်၊ ဦးလေး ... ခုနက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲဗျာ”

“ဆရာကြီး ... အဘိုးက နားလည်း နည်းနည်းလေးပါတယ်”

“နေ ... ပေါက်ပြီ၊ ဒါဆို ငါအသံမြှင့်ကီးတင်ပြီး ပြောမယ်၊ ဦးလေး အခု ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ်ဗျ ... ကျုပ်ကို အဲဒီလောက်အော်ပြောဖို့ မလိုဘူး”

ခေတ်သစ်ကျော်က ဆရာကြီးမျက်နှာကို “ကဲ ကျွန်တော် မပြောဘူး လား” ဆိုသည့် မျက်နှာပေးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ဆရာကြီးကလည်း “နားလေးတဲ့လူတွေရဲ့အထာက ဒီလိုပဲရှိတယ်၊ ဆရာသဘောပေါက်ပါတယ်” ဆိုသည့်သဘောနှင့် ခေတ်သစ်ကျော်ကို ပြုံးမြဲမြဲ ကြည့်ကာ လက်ကာပြု၍ ...

“ကျွန်တော် ဦးလေးကိုမေးတာက ခုနက စကားအကောင်းပြောနေ ရင်းနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲလို့”

“ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟောဗျာ”

မေးသူ ဆရာကြီး အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က ထို အကျပ်အတည်းကို ဝင်ဖြေရှင်းပေးမည့်ဟန်နှင့် သူ့အဘိုးနားနားကပ်ကာ။

“ဆရာက မေးနေတယ်၊ အဘိုးငယ်ငယ်ကလည်း သားလိုပဲ ခပ်ဆိုး ဆိုးထဲကဖြစ်မှာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ... တဲ့”

“ဖြစ်စရာလားဗျာ ... ကျုပ်က ခပ်အေးအေးနေတတ်သူပါ”

အဘိုးက အေးအေးဆေးဆေးပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဖြစ်ချင်တော့ အဘိုးပြောနေဆဲ ခေတ်သစ်ကျော်က ထုံးစံအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်မထိုင် နေနိုင်သူပီပီ ထိုင်နေရင်းမှပင် ခါးကို ဆတ်ခနဲ ဆန့်မတ်လိုက်မိသည်။ ထိုသို့

ခါးဆန့်စဉ် သူတံတောင်က အဘိုး၏ခါးကို သွားတို့သလို ဖြစ်သွားပြန်ရာ...

“ဒီက ဆရာ ...”

ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီးကို ယောင်ပြီး ဆဲတော့သည်။

ဒီတစ်ချိတွင်တော့ ကျူရှင်ဆရာကြီး မျက်နှာ မာတင်းသွားတော့သည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ထိုအချိန်မှာပဲ မျက်နှာကျက်ပေါ်မှ အိမ်မြှောင် တစ်ကောင်က ကျစ်ခနဲဆို ဆရာကြီးရှေ့က စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသည်။ ထိုအခါတွင်မှ အဘိုးထက် အခြေအနေဆိုးသည့် ဆရာကြီး၏ ယောင်ပုံကို အပီပြင် မြင်ရတော့သည်။

အိမ်မြှောင် “ဘုတ်ခနဲ” အကျတွင် ဆရာကြီးလည်း ...

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ် ...” ဟုအော်ကာ နောက်ကို လှန်ဆုတ် လိုက်ရာ ... မတ်တတ်မရပ်မိသဖြင့် ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ရောလူပါ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားခဲ့သည်။

အဘိုးကလည်း ထယောင်ပြီး သူ့ထုံးစံအတိုင်း လက်သိုင်းတစ်ကွက် နှစ်ကွက် ထုတ်ဖော်ပြကာ အိမ်မြှောင်ကို ကာကွယ်နေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ပက်လက်ဖြစ်နေဆဲ ဆရာကြီးမှာ ...

“ခေတ်သစ်ကျော် ... မင်းအဘိုးကိုခေါ်ပြီး ဒီအခန်းထဲက မြန်မြန် ထွက်သွားပါတော့ကွာ ... ငါ့မှာ ကျစရာသိက္ခာတွေလည်း မြေကြီးနားကပ် နေပါပြီ”

ခေတ်သစ်ကျော် ထလစ်ရန် ပြင်နေစဉ် အဘိုးက သူတိုက်ပုံအင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ ချွေးသုတ်ပဝါကိုထုတ်ပြီး အိမ်မြှောင်ကြောင့် လန့်ပြီးထွက်လာသည့် ချွေးများကို သုတ်နေသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ...

အဘိုး၏တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ ချွေးသုတ်ပဝါနေရာကို ရောက်နေ သည်က အဘွား၏ ဘရာစီယာ(အတွင်းခံအင်္ကျီ) ဖြစ်နေသည်။ အဘိုးကလည်း ထိုအဘွား၏ ပစ္စည်းနှင့်မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများကို စိမ်ပြေနေပြေ သုတ်နေသည်။

ခေတ်သစ်ကျော်မှာတော့ ဆရာကြီးကို ပြေးထူရန်၊ အဘိုးလက်ကို လှမ်းဆွဲသတ်ပေးရန်နှင့် ဦးစားပေး ရွေးချယ်မရဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ခုံပြန်မထဲပြီး မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်ပြီဖြစ်သည့် ဆရာကြီးက အဘိုးကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ကာ

“ခင်ဗျားတို့မြေးအဘိုးကြောင့် ကျွန်တော်ပါ ရူးတော့မယ်၊ ကျွန်တော်

တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမြေးကို ဒီပြင်ဘော်ဒါမှာသာ ပြောင်းအပ်ပါတော့၊
နေပါဦး ... ခုလည်း လက်ထဲမှာ ဘာကြီးကိုိုင်ထားတာလဲဗျ။ ဒါ ... ကျူရှင်
ရုံးခန်းနော်”

ကျူရှင်ဆရာကြီး စကားကြောင့် သတိပြန်ဝင်လာပုံရသည့် အဘိုးက
သူ့လက်ထဲကအရာကို သူပြန်ပို့ကြည့်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဘိုးက ချက်ချင်း
သဘောပေါက်သွားသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်လှမ်းကြည့်
ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ခေတ်သစ် ... ”

“ဂျာ ... အဘိုး”

“မဂျာနဲ့ ... ဒါ မင်းလက်ချက်ဖြစ်ရမယ်၊ ခွေးသားလေး မပြေးနဲ့”
စကားမဆုံးမီ အဘိုးက ချယ်ရီသားတုတ်ကောက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။
ခေတ်သစ်ကျော်ကလည်း ရုံးခန်းအပြင်သို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် ဆရာကြီးနှင့် အဘိုးတို့၏ ခေတ်သစ်ကျော်ကို မေတ္တာ
ပို့သံများ စိစိညံ့သွားသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်ကတော့ ဘော်ဒါဆောင်ဝန်းအပြင်
ကိုပင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

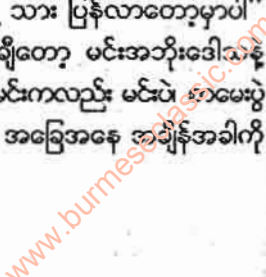
နောက် ငါးမိနစ်အတွင်း ထိုသတင်းက အဘွားထံကို ဖုန်းမှတစ်ဆင့်
ရောက်သွားပြီး ဖြစ်နေသည်။

ခေတ်သစ်ကျော် အိပ်မပြန်တော့။ မြို့ထဲတစ်ခွင် ပြုပြင်အောင်
လေလွင့်နေလိုက်သည်။ သူ့ဟင်းနီဖုန်းကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ညနေ
သုံးနာရီခန့်ရှိမှ လေလွင့်ရသည်မှာ အားရပြီး ပြင်းလာသဖြင့် ဖုန်းကိုဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အဘွားထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဟဲ့ မြေး ... တစ်နေကုန် ဆက်မရဘူး၊ မင်းဘယ်တွေသွားနေလို့
လဲ ... ”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး အဘွားရဲ့ ... ဖုန်းပိတ်တဲ့ခလုတ်ကို နှိပ်မိ
သွားလားမသိပါဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘွားရဲ့ သား ပြန်လာတော့မှာပါ”

“အေး ... မစဉ်းစားနဲ့ ... ဒီတစ်ချိန်တော့ မင်းအဘိုးဒေါသနဲ့
လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူး၊ မင်းပြေးလမ်းရှာပေတော့၊ မင်းကလည်း မင်းပဲ နာမေးပွဲ
ကျနေပြီပဲ ... အပိုးကျိုးကျိုးလေးနေပြပါဦးလား၊ အခြေအနေ အချိန်အခါကို

မကြည့်ဘူး ... ဆင့်ကဲ ပြဿနာကို ရှာကြံဖန်တီးတယ်”

“အဲဒါတွေက သားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး အဘွားရဲ့ သားအကြောင်း အဘွားသိသားနဲ့ ... ဘေးကပြောတိုင်း အဘွား မယုံနဲ့နော်”

“အောင်မာ ... အောင်မာ ... အဲဒီသားအကြောင်း အဘွားသိ လို့ သူတို့စကားကို ယုံတာပေါ့ ... မင်းအကြောကလေး မင်းအဖေနဲ့တစ်ထပ် တည်းပဲ ... အချိန်ပြည့် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ကို စနေ နောက်နေ ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တာ၊ ခုတော့ ... ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“အဲဒါ သားကြောင့်ချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး အဘွားရာ ... အကြောင်း တိုက်ဆိုင်သွားတာတွေလည်း ပါပါတယ်”

“ကဲ ... ယုံချင်စရာမကောင်းအောင် ဖြီးမနေနဲ့၊ နင့်အဘိုးကတော့ နင့်ကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဒီတစ်ခါ အဘွားဘက်က အမျိုးတွေဆီ သွားရမှာ လား”

“အေး ... နင့်အဘိုးဘက်က အမျိုးတွေက နင့်ကိုလန့်လွန်းလို့ နင့်အိပ်တောင် မမြင်ပါရစေနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလေ၊ ငါ့အမျိုးတစ်ဝက်လောက်က လည်း နင့်နာမည် ကြားတာနဲ့တင် ကျောပူခေါင်းပူထချင်နေကြပြီ”

“အဘွားကလည်း ... သားဂုဏ်ပုဒ်တွေ အားရပါးရဖော်မနေစမ်း ပါနဲ့တော့ ... ဖုန်းဖိုး ကုန်ပါတယ်၊ အခု ဘယ်အိမ်သွားရမလဲဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ရန်ကုန်က မင်းအန်တီတစ်ယောက်အိမ်ကို သွားရမယ်”

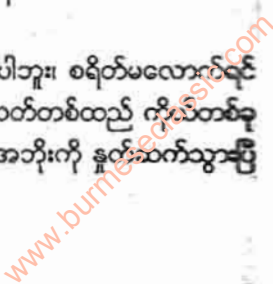
“အင်း ... ခုချိန်ဆိုရင် ကားလက်မှတ်တော့ ရလောက်ပါသေး တယ်၊ ရထားလက်မှတ်က ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ရရာသာ ဝယ်ပေးတော့ ... မြန်မြန်သွားလေ ပိုကောင်းလေပဲ”

“နောက်မှ လွမ်းလို့ဆိုပြီး လွမ်းမခေါ်နဲ့နော်”

“ဝေးပါသေးရဲ့တော် ... ”

“အင်း ... အိတ်ထဲမှာလဲ ငွေက သိပ်မပါဘူး၊ စရိတ်မလောက်ရင် တော့ လက်ကနဝရတ်ကြီး ဖျော့ပစ်ရမှာပဲ ... အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု နဲ့ပဲသည်းခံပြီး ရန်ကုန်ကို ချီတက်ရတော့မှာပေါ့၊ အဘိုးကို နှုတ်ဆက်သွားပြီ”

လို့ ပြောလိုက်နော် ... အဘွားကိုလည်း တာတာ ... အင်း ... ဟိုမှာ
လိုအပ်မယ့် အသုံးစရိတ်အတွက် ရန်ကုန်မှာနေရမယ့်အိမ်ကို ငွေကြိုပို့ထား
ဖို့ လိုမယ်ဆိုတာ အဘွားမေ့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ ... ဒါပဲနော် ... ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ”

အဘွားအသံ “ဟဲ့ ... ဟဲ့” ကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ
ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ... အိတ်ထဲမှ လက်ကျန်ငွေကို ထုတ်ရေလိုက်
သည်။ ရန်ကုန်က အိမ်အထိ အေးဆေးရောက်နိုင်ကြောင်း တွက်မိသည်။

လူက ပွဲလန်းချင်နေပါတယ်ဆိုမှ ...

အဘွားနဲ့အဆိုက အတောင်ပံတွေ တပ်ပေးနေသည်။

အခန်း (၃)

ခြေစည်းရိုးကအစ သားနားသည်။ ခြေစည်းရိုးအုတ်တိုင်၊ နံရံများကို အညှိရောင်နှင့် မဟူရာရောင် ကြွေပြားများ ကွက်ဖော်ကပ်ထားသည်။ ခြံတံခါးကြီးကလည်း ခန့်ထည်သည်။

ခြံတံခါးကို အိမ်ထဲမှ ဗွီဒီယို ကင်မရာမှတစ်ဆင့်ကြည့်ပြီးမှ ခလုတ်နှိပ်ဖွင့်ပေးသည်။ ခြံထဲတွင် ပန်းအလှပင်များ၊ Landscape အလှစိုက်သစ်ပင်များကို စနစ်တကျ မျက်စိပသာဒဖြစ်အောင် စိုက်ပျိုးထားသည်။ ရေတံခွန်ငယ်တစ်ခုလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ရေကူးကန်ကြီးကတော့ အစဉ်အမြဲ ဂရုတစိုက် သန့်ရှင်းထားဟန်တူသည်။ ကြည်လင်တောက်ပြောင်နေသည်။

ကျွန်းကနုတ်ပန်းများနှင့် ပေါလစ်ရောင် ပြောင်လက်နေသည့် အိမ်အဝင်တံခါးမကြီးရှေ့တွင် ရပ်မိစဉ် တံခါးမကြီး ပွင့်လာသည်။ အိမ်အကူအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က တရိုတသေ ဖွင့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

မှန်တံခါးမှတစ်ဆင့် နောက်တစ်ခန်း (ဧည့်ခန်း)ထဲ ဝင်မိစဉ် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ခနဲ အေးသွားသည်။ အဲကွန်း ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်မည်။ တစ်ခန်းလုံးပြည့်ရောင်စုံအိတာလုံကော်ဇောများ ခင်းထားသည်။ မီးအလင်းပေးထားပုံက ပြေပြစ်သည်။ သန့်ရှင်း သပ်ရပ်သည့် ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်က အဆင့်အတန်း မြင့်သူများ သိသာစေသည်။

အိတ်လီ လယ်သာဆိုဖာခုံပေါ်တွင် ခေတ်သစ်ကျော် အိမ်နံ့ ဝင်ထိုင်

www.burmeseclassic.com

လိုက်သည်။ သူ့ဦးလေးကတော့ မထိုင်။ အိမ်အကူ အမျိုးသမီးကြီး ယူလာပေး သည့် သစ်သားထိုင်ခုံပုလေးပေါ်တွင်သာ ဦးလေးက အသာအယာဝင်ထိုင်သည်။

ဘာသဘောလဲ ... ခေတ်သစ်ကျော် နားမလည်။ ဒီအိမ်၏အထာ ပင်ဖြစ်မည်။ တစ်ခေါက်မက ရောက်ဖူးနေသည့် ဦးလေးက အထာညက်နေ ခြင်းဖြစ်မည်။

ထိုအခိုက် သူ့အဒေါ်ဖြစ်မည်ထင်သည့် အသက် ငါးဆယ်နီးပါး အမျိုး သမီးကြီးတစ်ဦး အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ဆက်တီခုံတွင် ညင်သာစွာ ဝင်ထိုင်သည်။

မျက်နှာက မပြုံးမရယ် အနည်းငယ်တည်တင်းသည်။ ပြီး ... သံပြတ်နှင့် စကားတစ်ခွန်း စသည်။

“သူလား ... ”

ဦးလေးကိုကြည့် ခေတ်သစ်ကျော်ကို မေးထိုးပြ၍ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဦးလေး ဦးခင်ထွန်းကလည်း တော်တော်လေကြောရှည်ပါသည်။ သံပြတ်ဖြင့်

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းနာမည်က မောင်ခေတ်သစ်ကျော်နော်”

“ကျွန်တော့်နာမည် အဲဒီလောက် မရှည်ပါဘူးခင်ဗျာ ... ခေတ်သစ် ကျော်နောက်က နော်မပါပါဘူး”

ဒေါ်တင်မျိုးဝေ မျက်နှာမဆိုစလောက်ကလေး ပြုံးသွားသည်။

“မောင်ခေတ်သစ်ကျော် ... ”

“ခေတ်သစ်လို့ ခေါ်လည်းရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အဘိုးနဲ့အဘွားကလည်း အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ပါတယ်၊ ဟိုလေ ... အန်တီ ဖင့်ပန်းမှာစိုးလို့ ပြောပြတာပါ”

သံပြတ်များနှင့် စကားဝိုင်းကို ခေတ်သစ်ကျော်က လေကြောရှည်ကြီး ဆွဲဆန့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်မျိုးဝေကတော့ သတိမထားမိ။

“ဟုတ်ပြီ ... မောင်ခေတ်သစ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အန်တီနာမည်က ဒေါ်တင်မျိုးဝေ ... မင်းရဲ့အဒေါ်တော်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးလေးဦးခင်ထွန်းက ငြိမ်လျက်သား ထိုင်နေသည်။ ဒေါ်တင်မျိုးဝေ

က သူတို့နှစ်ယောက်မျက်နှာကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ...

“လောလောဆယ် ဒီလောက်ဆိုရင် ရပြီ ကိုခင်ထွန်းမှာ တခြားအထွေ အထူးကိစ္စ ပါသေးလား”

“မပါပါဘူး ခေတ်သစ်ကို မတင်မျိုးဝေတို့အိမ်ကို ပို့ပေးရုံပါ။ ကဲ ခေတ်သစ် ... ဦးလေး ပြန်မယ်၊ မတင်မျိုးဝေလည်း တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက် တယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

သူ့အဒေါ်နှင့် ဦးလေးတို့၏ နွေးထွေးလွန်းသည့် ဆက်ဆံရေးကို ခေတ် သစ်ကျော် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူတို့က သွေးသားတော်စပ်သည့် အမျိုးတွေတဲ့။ ခေတ်သစ်ကျော်တစ်ယောက် မဖြစ်စလောက် အံ့သြသွားသည်။

“ဒီမှာ မောင်ခေတ်သစ်”

“ဟုတ် ... ”

“မင်းနေရမယ့်အခန်းကို ဒေါ်ချစ်စု လိုက်ပြလိမ့်မယ်၊ တို့အိမ်မှာ မင်း အိမ်အလုပ် ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ အလုပ်သမားတွေ အပြည့်အစုံရှိတယ်၊ မင်းတာဝန်က စည်းကမ်းလိုက်နာရမယ်၊ မင်းရဲ့အစ်မတော်တဲ့ အန်တီသမီး သိမ့်သိမ့်သူက မင်းရဲ့အကြောင်းတွေကိုသိလို့ မင်းအတွက် အထူးသီးသန့်ထုတ် ထားတဲ့စည်းကမ်းတွေပေါ့ ... ”

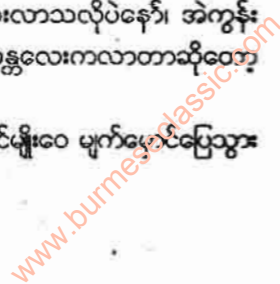
သူ့အဒေါ် စကား ထိုနေရာအရောက်တွင် နှုတ်ဖြင့်ပြန်မပြောသာ သဖြင့် မူလမျက်နှာသေနှင့် နားထောင်နေရာမှ မျက်လုံးကို မသိမသာ ပြူးပြ လိုက်သည်။ ထို့ပြင် လျှာကို မသိမသာ ထုတ်ဟန်ပြုကာ လည်ပင်းကိုလက်ဖြင့် ဖွတ်သပ်ဟန်ပြုလျက် ...

“အဟွတ် ... အဟွတ် ... အဟွတ် ... ”

သူ့အမူအယာ နည်းနည်းအိုဗာဖြစ်သွားသဖြင့် သူ့အဒေါ် မျက်မှောင် ထွန်ကွေးချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“အဟဲ ... နည်းနည်းလည်ချောင်းယားလာသလိုပဲနော်၊ အဲကွန်း ကြောင့်ထင်တယ် ... ကျွန်တော်က ပူတဲ့နေရာ မန္တလေးကလာတာဆိုတော့ လေ ... အဟင်း ... ”

ကြံဖန် အလျှောက်ကောင်းသဖြင့် ဒေါ်တင်မျိုးဝေ မျက်မှောင်ပြေသွား

သည်။

“ကျွန်တို့အိမ်သားတွေကိုတော့ ညစာ ထမင်းပိုင်းမှာ မင်းတွေ့ရမယ်။ နောက်ပြီး ... မင်းကို အထူးသိစေချင်တာရှိတယ်။ မင်း ဒီနှစ်ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကို မဖြစ်မနေ ပြန်ဖြေရမယ် ... ဒါ ... တို့လူကြီးတွေ စိစဉ်ထား တဲ့မင်းအတွက် စေတနာပဲ ... ”

“ဟုတ် ... ကဲ့”

“မင်းကိုယ်တိုင်ရော ပြန်ဖြေချင်စိတ်ရှိရဲ့လား။ မင်း ပညာတတ်ကြီး မဖြစ်ချင်ဘူးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကမ္ဘာကျော် ကွန်ပျူတာသူဌေးကြီး ဘီလ်ဂိတ်လို မဟာပညာတတ်ကြီး ဖြစ်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျား။”

ပြောပြီး သူ့အဒေါ်ကို ခေတ်သစ်ကျော်က အားရပါးရ ပြုံးပြလိုက် သည်။ ဘီလ်ဂိတ်ဆိုတာ ဘွဲ့တစ်ခုတောင် မရခဲ့ဘူးလေ။ ဒါကို သူ့အဒေါ်က မသိရှာ။ သူ့စကားကြောင့် သူတူ စိတ်အထူးတက်ကြွသွားသည်ထင်ကာ ပြန် ပြုံး၍ ...

“ဒါပေါ့ ... ဖြစ်ချင်ရင် ကြိုးစားပေါ့ကွ၊ ကြိုးစားရင် သူတို့လိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

အပြီးမပျက်သေးသည့် ခေတ်သစ်ကျော်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း အသည်းအသန် မအိပ်မနေ မဆုတ်မနစ်၊ နောက်မတွန့် စိတ်မပျက်တမ်း ကြိုးစားခဲ့တာ လေးနှစ်ရှိပါပြီ။ ဒေါ်တင်မျိုးဝေ မျက်နှာ အနည်းငယ် တည်သွားပြီး ...

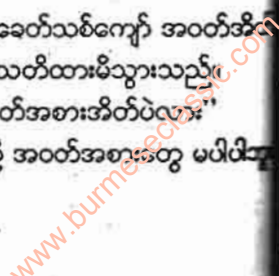
“အေး ... လေးနှစ်နဲ့မရရင် နောက်ထပ်တစ်နှစ်ပေါ့၊ ငါးနှစ်ကြီး စားရင်တော့ ရရမှာပေါ့ကွ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် ... လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောရင် မနောက်ပြောင်ပါနဲ့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်ချစ်စုက ရှေ့တိုးပြီး ခေတ်သစ်ကျော် အဝတ်အင်္ကျီ ကိုကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ ထိုတင်မျိုးဝေလည်း သတိထားမိသွားသည်။

“ဒီကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးက မင်းအဝတ်အစားအိတ်ပဲလား။”

“ကျွန်တော် အရေးပေါ်ထွက်လာတာမို့ အဝတ်အစားတွေ မပါပါဘူး။”

ခင်ဗျာ၊ ဒီအိတ်ထဲက ချွေးသုတ်ပဝါတွေပါ ... ဒါတွေကိုသုတ်ပြီး လွှင့်မပစ်
တာက ပြန်လျှော်ဖွတ်ပြီး အဘိုးကို လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ။ အဘိုးက ချွေး
သုတ်ပဝါများများလိုပါတယ် ... ဒီပြင်ပစွည်းတွေယူပြီး ချွေးသုတ်ပဝါနဲ့ မှား
မှားသုံးတာတွေကလည်း ခဏခဏရှိဖူးလို့ အဘိုးကို ပဝါများများ အမှတ်တရ
ပေးထားချင်တာပါ။ ဒါတွေ အသေးစိတ်ကို နောက်များအချိန်ရမှ ကျွန်တော်
မှတ်မှတ်ရရ ရှင်းပြပါဦးမယ် ... ခုတော့ ... ”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ် ... အခုလောလောဆယ် မင်းအတွက် စည်းကမ်း
စာတော့ စကားကို လိုရင်းတိုရှင်းပြောပါ။ အန်တီတို့က သိပ်အလုပ်များတာကွဲ့၊
အချိန်သိပ်မပေးနိုင်လို့ပါ”

“ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့”

(သူပြောတော့ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်တစ်ခွန်းလေးပြောမိတာ စည်း
ကမ်းထုတ်ခံရတယ်)။ ထို့ကြောင့် ...

“အန်တီ ... ဒါဆို ဒီအိမ်မှာစကားကို ကျယ်ကျယ်မပြောရတဲ့
စည်းကမ်းလည်း ရှိမယ်ထင်တယ်”

“သေချာတာပေါ့ကွယ် ... နားထောင်မယ့်သူကြားသာရုံဆို တော်
ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆို ... ”

တစ်ဆက်တည်း ဒေါ်ချစ်စုမျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ရှေ့မှလမ်းပြ
စေဖို့ အမူအယာ ပြလိုက်သည်။ နှစ်လှမ်းခန့်လှမ်းပြီးချိန်တွင် ခေတ်သစ်ကျော်
စာ ပြန်လှည့်ပြီး ...

“ဪ ... အန်တီ ... တစ်ခု သိထားရအောင် ကြိုမေးထားချင်
အသေးစား၊ ဒီလိုလေ ... ကျွန်တော်တို့နယ်ကလူတွေဆိုတာက ဘာမဆို
ခွင့်ပွင့်လင်းလင်းမို့ ... ”

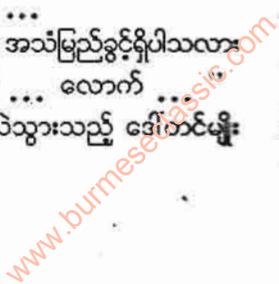
“လိုရင်းကိုမေးပါကွယ်”

ခေတ်သစ်ကျော်က မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ...

“ဟိုလေ ... ဒီအိမ်မှာ လေလည်ရင်ကော အသံမြည်ခွင့်ရှိပါသလား

ခင်ဗျာ ... အသံကျယ်နှုန်းကရော ဘယ်လောက် ... လောက် ...

“ဟင် ... ”ခနဲ အသံထွက်ပြီး ပြောင်းလဲသွားသည့် ဒေါ်ဘင်မိုး

၈၀ မျက်နှာအမူအယာကြောင့် ...

သူ့အဒေါ်ထံမှ အဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ ချာခနဲပြန်လှည့်ကာ ...

ဒေါ်ချစ်စုနောက်သို့ သုတ်ခနဲ လစ်ထွက်လိုက်တော့သည်။

ပြန်လိုက်သည်မှာ သူ့နောက်ဘက်ရှိ သူ့အဒေါ်နှုတ်မှ ပွစိပွစိ ရေရွတ် သံရှည်ကြီးကိုပင် မကြားနိုင်ရှာတော့။

သူ့နေရမည့်အခန်းထဲသို့ရောက်မှ သူ့အစ်မဆိုသူ၏ ပညာစွမ်းအတိမ် အနက်ကို ခန့်မှန်းမိရတော့သည်။ သူ့အခန်းနံရံက စည်းကမ်းချက်များနှင့် အလှဆင်ထားသည့် စည်းကမ်းချက်များနှင့် ကမ္ဘာဖြစ်နေ၍ပင်။ အခန်းထဲတွင် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မျက်နှာကျက်ပါမကျန် စည်းကမ်းချက်များနှင့် ပြည့် နေသည်။ တွဲလျက်ရှိနေသည့် ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာထဲတွင်ပင် မလွတ်။

ဒီနေ့တော့ ရှိစေတော့။ နောက်ရက်များမှ ခေတ်သစ်ကျော်၏ လက် စွမ်းကိုလည်း မြည်းစမ်းခွင့်ပေးရပါလိမ့်မည်။ စည်းကမ်းချက်များ၊ အဆိုအမိန့် များ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီအတွက် ၎င်းတို့အောက်ခြေတွင် အဖြည့်စာသားတစ်ခုစီ ကြိုးပမ်းပေးရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဥပမာ ...

“မှန်ပါသည်၊ လက်တွေ့လိုက်နာကျင့်သုံးရန်သာ ခက်သည်”

“မှန်လွန်းတော့ စိတ်လေတယ်”

“အမြဲတာဝရ စောင့်ထိန်းရန်မလွယ်ပါ”

“အဲဒါတွေ စိတ်ညစ်ရတာပေါ့”

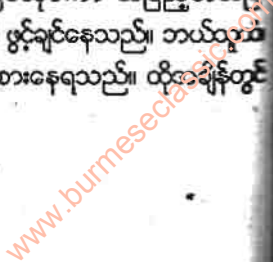
“နေရာတကာ ဆရာကြီး မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘောလုံးကြီးနဲ့ တူအောင် မပြုံးချင်ပါဘူး”

“တော်လောက်ပါပြီနော်”

စသည်ဖြင့်။ လောလောဆယ်တော့ ခြင်လုံကော အပြည့်တတ်ပြီး လိုက်ကာကြီး အလိုပိတ်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ချင်နေသည်။ ဘယ်သူ့ထံ ဘယ်လိုခွင့်ပြုမိန့် တောင်းရမှန်းမသိ၍ ဦးဇောကစားနေရသည်။ ထိုအချိန်တွင်

“ဝင်ခွင့်ပြုပါကွယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“အချစ်ပါ”

“ဘယ်ကအချစ်လဲ ... အချစ်ဆိုရင် ဝေးရာရှား၊ ငါ့မှာ အချစ်မလို
သေး ... ”

“အို ... ကလေးကလည်း တယ်နောက်သကိုးကွယ်၊ ဒေါ်ချစ်စုပါ၊
ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ‘အချစ်ကလေး’ ‘အချစ်ကလေး’ လို့ ပြော
နေကျ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒီအချစ်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

“ဝင်ခဲ့လေ”

“ကလေးအတွက် ညအိပ်ဝတ်စုံ လာပို့တာပါကွယ်”

“ထားခဲ့လေ ... ဒါနဲ့ ... ဗိုက်ဆာလို့ စားစရာ တစ်ခုခုရနိုင်လား”

“ဒီအိမ်မှာ ထမင်းကို အချိန်နဲ့စားကြတယ်ကွယ်၊ ဟို ... အဆာပြေ
ဆိုရင်တော့ ကော်ဖီနဲ့မုန့် ရှိတယ်”

“ကော်ဖီ မကြိုက်ဘူး၊ မုန့်ကရော ဘာမုန့်လဲ ... ”

“ဘီစကစ်နဲ့ ကိတ်မုန့် ... ”

“အဲဒါတွေလည်း မကြိုက်ဘူး ... အပြင်ပဲ ထွက်စားလိုက်တော့
မယ်”

“အပြင် ... အပြင်ဆိုရင်တော့ မမလေးခွင့်ပြုမှ အပြင်ထွက်နိုင်မှာ
ဇွယ် ... ခဏခဏ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်တာမျိုးကို မမလေး မကြိုက်
တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဗိုက်ကဆာနေပါပြီဆို ... အဲဒီကိတ်မုန့်
နည်းနည်းယူခဲ့ပေးဗျာ”

“အစားအသောက်ကိုလည်း အိမ်ခန်းထဲမှာ စားခွင့်မပေးထားပါဘူး
ဇွယ် ... စားမယ်ဆိုရင် ထမင်းစားခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟင်း ... အဲဒါဆိုရင်လည်း မြင်ရင် အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ စား
မယ်ဆိုပြီး ပြောခံရဦးမယ် ... တော်ပါပြီဗျာ ... ရေလေးပဲလိုက်သောက်
တော့မယ်”

“ရေကတော့ ဒီစားပွဲပုလေးပေါ်မှာ ရေသန့်ပူနဲ့ ဖန်ခွက် အပြည့်ဘမ်း
နဲ့ပဲတယ်ကွာ ... စိတ်တိုင်းကျ သုံးဆောင်နိုင်ပါတယ်”

“အောင်မလေး ... ရှားပါး မမလေးရဲ့ရှားပါးအိမ်ကို ရောက်လာမိတာပဲ၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါရဲ့ဗျာ၊ နေပါဦး ... ဒီဝတ်စုံကရော ဘယ်အချိန်ကနေ ဘယ်အချိန်အထိ ဝတ်ရမှာလဲ”

“ညအိပ်ဝတ်စုံပဲကွယ် ... မနက်အိပ်ရာထပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ချွတ်ထားလို့ရပါတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ ... ဒါဆို မနက်ကျရင် အချစ် ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို အရမ်းမဝင်လာနဲ့နော် ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ကျွန်တော့်မှာက အဝတ်အစားအပိုမပါဘူးလေ၊ အချစ် ခုနကပြောသလိုဆိုရင် မနက်အိပ်ရာထပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ညအိပ်ဝတ်စုံ ချွတ်ထားရရင် အမလေးလေး ... မတွေးရဲဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ဟိုလေ ... တော်တော်ချမ်းနေမှာလို့ ... အဲကွန်းကြောင့်လေ”
ထိုအခါမှ အချစ်(ခေါ်) ဒေါ်ချစ်စု တွေးမိသွားဟန်တူသည်။

“ကလေးကလည်း နောက်ပြန်ပြီကွယ်၊ ကလေးအတွက် အဝတ်အစားတွေ မနက်ဖြန်ယူလာမယ် ... အခု ကိုယ်တိုင်းလေး ယူသွားမယ်နော်”

အသင့်ချုပ်ပြီးသားများသာ ဝတ်တတ်သည်မို့ ဆိုဒ်နံပါတ်များ ပြောလိုက်သည်။

“ကလေး လိုအပ်ရင် ခိုင်းလို့ရအောင် မနက်ဖြန်မှပဲ ဒီအိမ်ကကျန်တဲ့အလုပ်သမားတွေနဲ့ ကလေးကို မိတ်ဆက်ပေးထားမယ်”

“အချစ်က အလုပ်သမားခေါင်းလား”

ဒေါ်ချစ်စုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမား ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“ခုနစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အချစ်နဲ့မီးဖိုဆောင်ဝင် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ အကူကောင်မလေးနှစ်ယောက်၊ ခြံဝင်းသန့်ရှင်းရေးနဲ့ ပန်းခြံပြုပြင်ရေးက တစ်ယောက်၊ ဒရိုင်ဘာက နှစ်ယောက်၊ ရေစက်နဲ့ ရေကူးကန်အတွက်က ငါ့နှစ်ယောက် ... ”

“ဒါနဲ့ ... ဆရာမကြီးဆက်သိမ့်သိမ့်သူက အခုချိန်ဆိုရင် ဘယ်မှာ

ရှိမှာလဲ”

“အချစ်တို့ စပ်စုပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူးကွယ် ... သူက အလုပ်များတာ တော့ သေချာပါတယ်”

“အန်ကယ် ဦးမျိုးအောင်သူကတော့ ဒီအချိန်ဆို ရုံးမှာပဲရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းပေါ့ကွယ်”

“အဲဒီကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာ စက်ကပ်ကျေး ချောချောလေးတွေ ရှိမှာပဲ နော်”

“အဲဒီစကားလုံးကို အချစ်မသိပါဘူးကွယ်”

“ဒေါ်တင်မျိုးဝေကတော့ ဒီအချိန်ဆို အပေါ်ထပ်မှာ နှပ်နေမှာပေါ့”

“အဲဒါကိုက သူ့အလုပ်ပဲကွယ်”

အလိုက်သင့် အတင်းပြောရင်း ဖောရွှီးနေသည့် ဒေါ်ချစ်စုကြီးကို မျှော်လင့်စွာဖြင့် ဒေါ်ချစ်စု နောက်ကျော အခန်းဝင်ပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်ချင် ထောင်ဆောင်ပြီး ...

“ဟာ ... အန်တီဒေါ်တင်မျိုးဝေ”

ဒေါ်ချစ်စုကြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားပုံမှာ ပြောပြ၍ပင်မလွယ်။ ထိတ်သစ်ကျော်မျက်နှာ မသိမသာ ပြုံးမိသွားမှ အခန်းဝကို ပြန်လှည့်ကြည့်ရဲ နှာသည်။ ဘာမှ မတွေ့သော်လည်း ...

“အမလေး ... သွားမှ ... သွားမှ ... မေ့ပြီး စကားကောင်း နေတာ ဒီအကြောင်း မမလေးသာသိလိုကတော့ အချစ်တို့ ပြေးပေါက်မှားမှာ”

လျှာကြီးတစ်လစ်ထုတ်လိုက် ရှုံ့မဲ့ပြောလိုက်နှင့် အခန်းထဲမှ ဒေါ်ချစ်စု ကြီး ထွက်သွားပုံ သွက်လက်လိုက်သည်မှာ ဝဖင်သည့် သူမကိုယ်လုံးကြီးမှ အာမနာ။

အခန်း (၄)

အပေါ်ထပ် လသာဆောင်တွင် စကားပြောစရာရှိသည်ဆို၍ ခေတ်သစ်
ကျော် သွားတွေ့ရသည်။

“လာ ... ထိုင်၊ မင်းအခန်းထဲမှာ မင်းအတွက် လိုအပ်လောက်
မယ်ထင်တဲ့ စည်းကမ်းချက်တချို့ ရေးကပ်ထားတာ ဖတ်ပြီးလောက်ပြီထင်
တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝေါလ်ပေပါဒီဇိုင်း အသစ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်”

“ဘာကွ ... လိုအပ်လို့ အပင်ပန်းခံ လုပ်ပေးထားရတာကွ၊ မင်း
အကြောင်းတွေ မမက ကြားပြီးသား။ မင်းဟာ ဆိုဆုံးမရခက်တဲ့ လူဆိုးလေး
တာ ... ဒါကြောင့် လူကောင်းလေးဖြစ်လာအောင် ပုံသွင်းပေးဖို့အတွက်
ပြင်ဆင်ထားရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုတောင်မှ အဲဒီနံရံကပ် မျက်နှာကျက်ကပ်စာစောင်
တွေဖတ်ပြီး တော်တော်ကြီးကို လိမ်မာသွားပြီ ... အရင်ကလောက် မဆီ
တော့ပါဘူး။ ပွိုင့်ဖီးရိုးဖီးရိုးဝမ်း ပါဆင့်လောက်ကို အဆိုးနှုန်းလေ့ရှိပါးသွား
ပြီ”

“ဒါ ... ဒါ ... မင်း ရွဲ့ပြောတာပေါ့လေ”

“မရွံ့ပဲပါဘူး မမရယ် ... မမရဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကို အထူးလိုက်
နာပါတယ်။ နို့မို့ ... ထမင်းစဝဘဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဘာ ... ထမင်း ... ဘာဖြစ်တယ်”

“ဪ ... မမကလဲ နားကြားလွဲပြန်ပြီထင်တယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာက ထမင်းစားရင်း စကားမပြောရဘူးဆိုတာကအစ အတိအကျ လိုက်နာပါတယ်လို့ ... အဲဒါ ... အဲဒါပါ”

ဥစ္စာထမင်းစားစဉ်က မဝ တဝနှင့်ရပ်လိုက်ရသည်ကို သတိရ၍ လွှတ်ခနဲ ပြောမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥစ္စာ ထမင်းဝိုင်းမှာ အန်ကယ်ဦးမျိုးအောင်သူ၊ အန်တီဒေါ်တင်မျိုးဝေ အစ်မ သက်သိမ့်သိမ့်သူနှင့် သူ(ခေတ်သစ်ကျော်)တို့ လေးယောက်သာ စားကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ထမင်းစားချိန် တစ်လျှောက်လုံး လုံးဝစကားမပြောကြ။ အစားကိုသာ အာရုံစိုက်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်ကြသည်။ ထူးခြားသည်မှာ အိမ်ရှင်မိသားစု သုံးယောက်လုံးက ခေတ်သစ်ကျော်ကို အထူးအဆန်း ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်လို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူ စားပုံသောက်ပုံကအစ လှုပ်ရှားမှုအားလုံး အနုလုံ ပဋိလုံ စောင့်ကြည့်လေ့လာနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ခေတ်သစ်ကျော် တစ်ယောက် ထမင်းစားကောင်းသော်လည်း ထပ်မထည့်ရဲတော့၊ တစ်ပန်းကန်ပြီးသလောက်နှင့် အသာကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်ချစ်စု လာဖြည့်ပေးသွားသည့် ဒုတိယမြောက် အချိုရည်ခွက်ကိုသာ တစ်ငုံချင်း သောက်နေရသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသောအခါ လာရောက်သိမ်းဆည်း၍ အချို့ပွဲဆက်တည်ခင်းသည်။

ထိုအခါမှ ခေတ်သစ်ကျော်ကို ဒေါ်တင်မျိုးဝေက ကျန်အိမ်သားနှစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

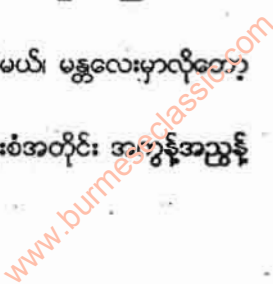
“ဦးတို့အိမ်မှာ မင်းပျော်သလိုသာနေပေါ့ကွာ”

ဦးမျိုးအောင်သူထံမှ ပထမဆုံး ဧည့်ဝတ်စကားဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ... ဒီမှာနေတတ်အောင် နေရလိမ့်မယ်၊ မန္တလေးမှာလိုတော့ ဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ”

သက်သိမ့်သိမ့်သူက ကြိုဆိုစကားကို ထုံးစံအတိုင်း အားပွန်အညွန့်

လေးနှင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ရောမ ရောက်ရင် ရောမလိုကျင့်တတ်ပါတယ်”

သက်သိမ့်သိမ့်သူက ပြောပြီး စပျစ်သီး(အလုံးကြီးမျိုး) တစ်လုံးကို ‘ဖောက်ခနဲ’ ကိုက်စားလိုက်သည်။ သူမ စားပုံကို သွားရည်ယိုပြီး ခေတ်သစ် ကျော်ကလည်း စပျစ်သီးသုံးလုံးကို ဖြုတ်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တဖောက်ဖောက်နှင့် အားပါးတရ စားလိုက်သည်။ ခေတ်သစ်ကျော်၏ ထိုအပြုအမူကိုလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြပြန်သည်။

ခေတ်သစ်ကျော်လည်း သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေကြပြန်သည်ကို သတိထားမိပြီး အားလုံးကိုသွားဖြီးလေးနှင့် ပြန်ရယ်ပြလိုက်သည်။

“အဟီး ... ”

ထိုအဟီးကြောင့်ပင် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတက်ရတော့သည်။

အစား စားနေရင်းနှင့် မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်လိုက်ရာမှ အသက်အရှူ အရှိုက်၊ အဝင်အထွက် တိုင်ပင်လွှဲလေသည်လားမသိ။ ချက်ချင်း သီးတော့သည်။

“အဟွတ် ... အဟွတ် ... အဟွတ် ... ”

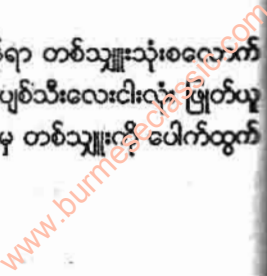
ထိုမှတစ်ဆင့် ဆက်ပြီး နှာချေလိုက်သည်။

“ဟပ် ... ဟပ် ... ဟပ် ... ဟပ်ချီး ... ”

တခြားလူများကို စင်မည်စိုး၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ ချေလိုက်ရာ လက်နှစ်ဖက်လုံး အာရည်နှာရည်များ ပေသွားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်သူ့စထုတ်ယူပြီး သန့်စင်လိုက်သည်။

ထိုသို့ ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ မျိုးစုံဖြစ်နေသော်လည်း စားလိုက်ရသည့်စပျစ်သီးက အရသာရှိလှသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်စားချင်လာပြန်သည်။ လှုပ်ချင်လျှင် တာရှည်မစောင့်ဆိုင်းတတ်သည့် ဉာဉ်ကြောင့် ထပ်စားခွင့်ရရန် ကြံစည်ရသည်။ သို့နှင့် ...

လက်ထဆေးရန်လည်း အဆင်မပြေပြန်ရာ တစ်သူ့သုံးစလောက် ဆွဲထုတ်ပြီး ထိုတစ်သူ့ကာထားသောလက်နှင့် စပျစ်သီးလေးငါးလုံး ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ... လက်ခလယ်နေရာမှ တစ်သူ့ကို ပေါက်ထွက်

ပြီး စပျစ်သီး တစ်လုံးကို လက်နှင့်တိုက်ရိုက်ထိသွားတော့သည်။ သူ ဒုက္ခ
ရောက်နေသည်ကို တခြားလူများသိမသိ ဝေဝဲအကဲခတ်ကြည့်ရာ ...

ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ အိမ်ရှင်မိသားစု သုံးယောက်လုံး သူ့ကိုလှုပ်
ရှားမှု အစအဆုံးကို ကြည့်နေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ပြင် ... သူတို့
သိသောစုသာမက သူတို့၏ အိမ်အကူ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကပါ တအံ့တကြ
လိုက်စပ်စုနေကြသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ...

ခေတ်သစ်ကျော်တစ်ယောက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ၊ ချောင်ပိတ်
သွားတော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သိမ့်သိမ့်သူဘက်လှည့်ကာ ...

“အဟီး ... ”

“မင်း ... အဲဒါ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင် ... ”

“စပျစ်သီးကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြုတ်ယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ။ ခုန
က လက်ကို ဟိုဟာတွေ ပေသွားလို့လေ ... ”

“မင်း ခုနက တစ်သူ့နဲ့သုတ်ပြီး သွားပြီလေ”

“သိမ်မသန့်သေးဘူး ထင်လို့ပါ ... ”

ဦးမျိုးအောင်သူက ပြီးလိုက်ကာ ...

“ဘေစင်မှာ သွားဆေးလိုက်လို့ရပါတယ် ... မောင်ခေတ်သစ်ရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး ... ကျွန်တော် ထပြီ သွားဆေးမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ခေတ်သစ်ကျော်က ဒေါ်တင်မျိုးဝေနှင့် သက်သိမ့်သိမ့်သူတို့ကို မဝံ့မရဲ
အန်လိုလိုဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ထမင်းစားချိန် မပြီးသေးဘဲ ထမင်းဝိုင်းက ထထွက်မသွားရဘူးဆိုတဲ့
အထူးကမ်းချက်ရှိလား ... မရှိလားဆိုတာ သေသေချာချာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေ
အံ့”

သက်သိမ့်သိမ့်သူတို့ သားအမိ သားအဖသုံးယောက် အပြန်ပြန်အလှန်
အန် အစုံအဆန် အကြည့်များ ရှုပ်ထွေးသွားကြသည်။

ခေတ်သစ်ကျော်ကလည်း သူတို့သုံးယောက်မျက်နှာများကို အရသာ
အကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှ ...

“ဟိဟိ ... ”

မီးဖိုခန်းအပေါက်ဝမှ ချောင်းနေကြသည့် အိမ်အကူကောင်မလေး နှစ်ယောက်ထံမှတော့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပင် ... သို့သော် သိပ်မကျယ်လှဘဲ။

“ခစ် ... ခစ် ... ”

“မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး စာကျက်ရမယ်”

“ဗျာ ... ”

“မင်းကို ဘော်ဒါပို့ထားရင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးတာနဲ့အတူတူပဲ၊ အဲဒီတော့ ဘော်ဒါမပို့ဘူး။ အိမ်မှာပဲ တစ်ကိုယ်တော်ဝိုင်းယူပြီး စာသင်ပေးမယ် ... သဘက်ခါကစပြီး အလှည့်ကျ ဆရာ၊ ဆရာမတွေဝင်ဖို့ အစီအစဉ် ဆွဲတော့မယ်”

“ဟာ ... ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မသင်ချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စာမေးသမျှ ရှောင်ပုန်းခွင့်မရဘဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ပဲ လိုမ့် ဖြေနေရမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုမေးမှ မင်းစာရမှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက်က မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“မမကတော့ ကောင်းတယ်လို့ထင်တယ်”

“ဇွတ်ကြီးပဲဗျာ”

“အေး ... မမကတော့ ဇွတ်ပဲ”

“ဟား ... ပြဿနာပါလား”

“အေး ... မမကတော့ ပြဿနာပဲ”

“ခက်လိုက်တာဗျာ”

“အေး ... မမကတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ”

ဟိုလိုပြောလဲမရ၊ ဒီလိုပြောလဲမရ၊ ကြာတော့ ခေတ်သစ်ကျင့် စိတ်အိုက်လာသည်။

“မမကတော့လေ ... တကယ်ဗိုလ်ကျတယ်၊ ဗိုလ်... သခင်...”

မစ္စတာမ ... ဆရာမ ... ခွတီးခွကျ ... အ ... ”

သိမ့်သိမ့်သူ မျက်နှာ အရောင်ပြောင်းလာသဖြင့် ခေတ်သစ်ကျော် စကားကို ဆက်မဆိုနိုင်တော့။ ကြောင်အအနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ သိမ့်သိမ့်သူ ကလည်း ဒီတစ်ခါတော့ “အေး ... မမကတော့ ဗိုလ်မ ဖဲ” လို့ မပြောတော့။

“တိတ်စမ်း ခေတ်သစ် ... ဒီမှာ မင်းကိုဘယ်သူက အခွင့်ပေးလို့ မမကို နောက်ပြောင်ရဲတာလဲ၊ ဒီမှာတွေ့လား ... ငါ စိတ်ရှိလက်ရှိ ကုတ်ဖဲ ဖစ်လိုက်လို့ မဖဲဝါ တပည့် တာတေက အဘခေါ်သွားရမယ်”

သိမ့်သိမ့်သူက သူမ၏ လက်သဲရှည်များကိုပြပြီး ပြောသည်။

“ဒါဆို တစ်မျိုးထပ်တိုးရဦးမယ်၊ ကျား မ ... လို့”

“ဘာပြောတာ ... ”

သိမ့်သိမ့်သူထံမှ ကီး အသားကုန်မြင့်လာပြီမို့ ...

“မဟုတ်ပါဘူး ... မမကလဲ ဒေါသချည်းပဲ၊ ကြင်နာတုတ်ရဲ့သားနဲ့

ဆို ပြောတာပါ”

“ဟင်း ... မင်းကောင်းကောင်း သတိထားနော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

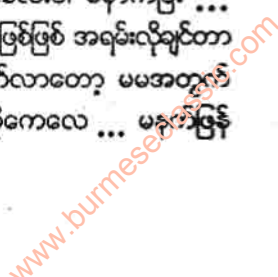
“လုပ်ပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မမကလဲ ... မမက အဆင့်မြင့်ဘော်ဒါဆောင် အဆင့်မြင့် ကျူရှင်ဆရာမ ဆိုတာကို အန်တီပြောခဲ့တာ သားကသွားသတိရ ခဲ့ပါ”

“မင်းနော် ... အလျှောက်ကောင်းလို့ သက်သာတယ်မှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဒါဆို သားဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ ဆရာမ ... အဲ ... ”

“အခု ... မင်းအခန်းကိုပြန်ပြီး အနားယူနိုင်ပြီ၊ ဒါနဲ့ ... တစ် ဆက်တည်းပြောထားရဦးမယ်၊ မင်းက ခုထိ ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘူးဆိုတော့ ဆယ်တန်းမှာ (၁၆)နှစ်သား ဆယ်တန်းကျောင်းသားလေးပဲ၊ နောက်ပြီး ... ငယ်ငယ်ကတည်းက မောင်လေးဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးဖြစ်ဖြစ် အရမ်းလိုချင်တာ မမက မပေးပေးလို့ခက်နေတာ၊ အခု မင်းရောက်လာတော့ မမအတွက် မောင်လေးတစ်ယောက် အော်တိုမက်တစ်ရပြီပေါ့၊ အိုကေလေ ... မနားဖြန်

မနက်ကစပြီး ငါ အင်မတန်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားတွေ ကျေပွန်စေရမှာပေါ့”

“ဟာ ... ဘာ ... ဘာတွေလုပ်မလို့လဲဗျာ”

“လောလောဆယ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါလဲ အခုမှ အစ်မဖြစ်တာ ဆိုတော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ပြီးမှ အင်တာနက်မှာ ရှာဖတ်ကြည့်ရဦးမယ်၊ အဲ ... ကျောင်းချိန်မီအောင် စောစောနိုး၊ ရေချိုးပေး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေး၊ အဝတ်အစားလဲပေး၊ အဲဒါတွေတော့ လုပ်ရမယ်ထင်တယ်”

“အာ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်က မူလတန်းကလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ ... ဆယ်တန်းကျောင်းသား အရွယ်လွန်ဖြစ်နေပြီဗျ”

“အေး ... ဟုတ်သား ... ဒါပေမဲ့ စောစောနိုးရမှာတော့ သေချာ တယ်”

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ဆယ်နာရီမထိုးခင် လာမနီးနဲ့ ကျောင်းလည်း တက်ရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ... ”

“လျှာမရှည်နဲ့ ... ကျောင်းမတက်ရပေမယ့် စာကျက်ရမယ်၊ ကိုယ့် ထက် အကြီးကို ခံမပြောနဲ့ ... ပိတ်ထား ... ပါးစပ် ... ”

အသံမာမာ မျက်နှာနေ မျက်နှာထားကြီးနှင့် ပိတ်ဟောက်နေသဖြင့် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့်ပင် တုန်ပြန်လိုက်သည်။

“ဟုတ် ... ”

“ကဲ ... လောလောဆယ် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး အိပ်တော့”

ချာခနဲ လှည့်၍ လစ်ထွက်ရန် ပြင်စဉ် ...

“ဟေ့ ... အခန်းတံခါးကို လော့ခ်မချထားနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမဂျီး ... ”

“ခေတ်သစ် ... မောင်လေး ... ထတော့လေ၊ အိပ်လိုက်တာ ရှင် နာရီတောင် ခွဲနေပြီ ... လူကြီးလာမနီးရင် ဘယ်အချိန်အထိ အိပ်မလဲ မသိ ဘူး”

“ဟာ ... စောပါသေးတယ်ဗျာ၊ ခဏလေး ... ခဏလေးလောက်

www.burmeseclassic.com

ထပ်အိပ်ပါရစေ”

“မောင်လေးနော် ... မရဘူး။ ခုနှစ်နာရီမှာ နိုးမယ်လို့ပြောထားတာ။ အခု တစ်နာရီခွဲတောင် ပိုအိပ်ပြီးပြီ ... ထတော့ ... အိပ်ရေးဝလို့ ပိုတောင် နေလောက်ပြီ”

“ဝိုး ... ညက မမကျွန်ုပ်တို့တို့အိပ်ပန်းကို အလွတ်မရရအောင် အတင်းကျွန်ုပ်လိုက်တာလေ။ အဲဒါကြောင့် အိပ်ရာဝင်နောက်ကျသွားတာကိုး”

“ဟုတ်လား ... တော်လိုက်တာ ... ငါ့မောင်လေး။ အခု အဲဒီ နှစ်ပုဒ် အလွတ်ရပြီပေါ့”

“အဟဲ ... တစ်ဝက်တော့ရပါပြီ”

“တစ်ဝက်ဆိုတော့ ... တစ်ပုဒ်ရပြီပေါ့”

“အဟီး ... တစ်ပုဒ်ပြည့်ဖို့ တစ်ဝက်လိုနေတာကိုပြောတာ မမရဲ့”

“ဉာဏ်ထိုင်းလိုက်တာ ... ငါ့မောင်လေး။ အဲဒီရတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ဝက်

မဲ အခုပြန်ဆိုပြ ... ”

“ဟာ ... မမကလဲ။ ကျွန်တော် သွားတိုက်လိုက်ဦးမယ် ... ပြီးမှ”

“စာပြန်ပြီးမှတိုက် ... ”

“အာပုပ်စော်နံ့နေမှာပေါ့ဗျ”

“နံ့ ... နံ့ ... အခုပဲပြန်၊ မမ အလုပ်သွားရတော့မှာ မောင်လေး ချဲ့ ... အခုပဲဆိုပြနော်”

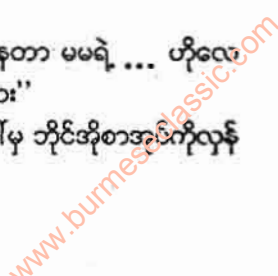
“အဟဲ ... အဲဒီတစ်ဝက်ကလေး ညတုန်းကဆို အမှန်တကယ်ကို ချဦးသား ... ခုကျမှဘာဖြစ်လို့ မေ့သွားရမှန်းမသိဘူး ... ထွက်စမ်း ထွက်စမ်း ... ဒီဦးနောက်က ထွက်စမ်း”

ခေတ်သစ်ကျော်က ကိုယ်ခေါင်းကိုယ်ထုရိုက်ဟန်ဆောင်ရင်း အပီ အပြင် သရုပ်ဆောင်ပြသည်။

“ဟဲ့ ... ခေါင်းကို အဲဒီလိုမထု၊ မရိုက်ရဘူး ... ရသလောက်ပဲ မေ့ကို ဆိုပြ”

“အဲ ... အဲဒီရသလောက်ကို အစခက်နေတာ မမရဲ့ ... ဟိုလေ အစလေး တစ်လုံး နှစ်လုံးလောက် ပြောပြပေးပါလား”

သိမ့်သိမ့်သူက မျက်စောင်းထိုးပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဘိုင်အိုစာအုပ်ကိုလှန်

ကာကြည့်၍ အစ စာလုံးကို ပြောပြသည်။

ခေတ်သစ်ကျော်က အစ စာလုံးကို နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်တိုင်အောင် ထပ်ခါ ထပ်ခါ ရွတ်ဆိုပြီး ရှေ့ကဆက်မတက်နိုင်ပြန်။

“မမ ... နောက်ထပ်တစ်လုံးလောက် လုပ်ပါဦး ... ”

တစ်နေသောနေရာမှ စာလုံးကို သိမ့်သိမ့်သူက ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုစာလုံးနှင့်အတူ အရှိန်နှင့်သုံးလေးလုံးဆက်ဆိုပြီးနောက် ရပ်သွားပြန်သည်။

“နောက် ... နောက်ထပ်နည်းနည်းလောက်”

သိမ့်သိမ့်သူက စိတ်မရွည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကာ စာထောက်ပေးသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် သုံးလေးလုံး ဆက်ဆိုပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း ရပ်သွားပြန်သည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ရောက်သည့်နေရာမှ စာလုံးကိုထပ်ကာ ထပ်ကာ ဆိုနေသည်။

“ထို့ကြောင့် ထိုအရာကို ဘာလဲ ... ထို့ကြောင့် ထိုအရာကို ဘာလဲ ဆိုတော့ ... ထိုအရာကို ဘာခေါ်တယ်ဆိုလဲ ... နေစမ်းပါဦး ... ပါးစပ်ဖျားလေးတင် မေ့သွားတယ်”

ခေတ်သစ်ကျော်က မေးစေ့ကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ရင်း ‘မေ့ကွက်ကို ရှာစတိုင်’ လုပ်နေသည်။ ထို့နောက် ...

“မမ ... ”

သိမ့်သိမ့်သူက ဘာမှမပြော။ မျက်စောင်းပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကို ဒိုင်းခနဲ ထိုးသည်။ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထသည်။ ထို့နောက် ...

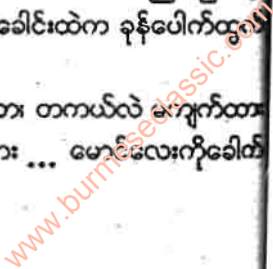
ခေတ်သစ်ကျော် ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်လိုက်တော့သည်။

“မမ ... လက်မပါနဲ့လေ၊ ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးနော်”

ထို့နောက် အခေါက်ခံရသည့်နေရာကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း ...

“ခေါက်လိုက်တာ အိသွားတာပဲ ... လက်ဆကလည်း ပြင်းဖို့ အသေအချာ ကျက်မှတ်ထားရတဲ့ စာလေးတွေ ခေါင်းထဲက ခုန်ပေါက်ထွက်သွားတော့မှာပဲ”

“အောင်မာ ... အပိုတွေပြောနေသေးတာ၊ တကယ်လဲ မကျက်ထားဘဲနဲ့ လက်ပါရတာလဲ ပါသင့်လို့ပါရတာ၊ မှတ်ထား ... မောင်လေးကိုခေါက်

အတာ ငါ့လက်တောင် နာသေးတယ်”

“မန္တလေးက အဘွားဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးတိုင်မယ်”

“တိုင်လေ ... မင်းအဘွားကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ပြီး မမကိုအပ်ထား
တာ ဒီနှစ်မှာပဲ မင်းဆယ်တန်းအောင်သွားအောင် မမစိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်နိုင်
တယ်။ စီမံကွပ်ပဲနိုင်တယ်တဲ့ ... ”

“အဲဒီထဲမှာ ခေါင်းကို ခေါက်ဖို့မှ မပါတာ”

“အခု မမ စီမံရတဲ့အထဲမှာ ခေါင်းခေါက်ဖို့လဲ လိုအပ်တယ်ထင်လို့
အဲဒီအစီအစဉ်ကို ထည့်လိုက်ရတာ ... သိပြီလား”

“ဟင်း ... သိပါပြီ။ လွတ်လပ်တဲ့ ကောင်းကင်ကြီးမှတ်လို့ ပျံသန်း

တာတာ ... ဒီရောက်မှ ရွှေလှောင်အိမ်ကြီးမှန်း သိရတယ်”

သိမ့်သိမ့်သူက တစ်ချက်ပြီးပြီး ...

“ဘာပြောတာ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး ... သိပ်ကျပ်နေရင်တော့ ရအောင်ထွက်ပြေး

မှာပဲ”

“ဘာပြေးစရာလိုလဲ မောင်လေးရယ် ... ဒီအိမ်မှာ မင်းစိတ်တိုင်း

ကျနေလို့ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ပေါ့။ အစားအသောက်ဆိုလဲ
အပြတ် ... ခုမှသတိရတယ်။ အဘွားဖုန်းပြောတုန်းက မောင်လေးက ပုစွန်
ထုပ်ကြီး ကြိုက်တယ်ပြောတယ်။ အချစ်ကို ချက်ခိုင်းရဦးမယ်”

သူ့ကို သိသိသာသာ ပြန်ချော့မှန်း အထာနပ်နေသည်။ ခေတ်သစ်

ကျော်က ချက်ချင်းအခွင့်အရေးကို အရယူသည်။

“ဒါပဲနော် မမ ... အိမ်မှာတော့ တစ်ယောက်တည်း တစ်ဝိုင်းမလုပ်

ခွင့်ဘူး။ မမတို့ ဘော်ဒါက ကျူရှင်မှာပဲ လိုက်တက်မယ်”

“အေးလေ ... ပြောမရလဲ မင်းသဘောပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... စာမကျက်

ဘူး စာမလိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီနှစ်မှာမအောင်လောက်ဘူးလို့ ဆရာတွေက ဝိုင်းအကဲ
ဖြတ်ရင်တော့ ... သိတယ်နော်”

ခေတ်သစ်ကျော်က ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်ပိုက်ပြီး ...

“တစ်ဦးတည်း ရှယ်ဝိုင်းကျူရှင်ကြီးကို ရှယ်အိမ်ကြီးမှာ ရှယ်တက်ရ

မိမယ် ... ဆရာမ ... ”

“အေး ... အခု ဆရာမ အလုပ်သွားမယ်၊ စောစောက မရသေးတဲ့ ဘိုင်အိုနှစ်ပုဒ်ကို ညနေမှာ ရပြီးသားဖြစ်နေပါစေ၊ မနေ့က မဖြတ်သေးတဲ့ သင်္ချာနှစ်ပုဒ်ကို ညနေမှာ အပြီးတွက်ထားပြီးသားဖြစ်နေပါစေ ... မဟုတ်ရင်တော့ သိတယ်နော် ... ”

ခေတ်သစ်ကျော်က နှုတ်ဖြင့်မဖြေ။

မျက်ဖြူလန်ပြီး အိမ်ရာပေါ် ပက်လက်ပြန်လဲကျသွားဟန် သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်သည်။

အခန်း (၅)

ခေတ်သစ်ကျော် တက်ခွင့်ရသော ကျူရှင်များ သူ့အစ်မနှင့်လုပ်ဖော်
တိုင်ဖက်များ စုပေါင်းဖွင့်ထားသော အဆင့်မြင့်ဘော်ဒါနှင့် အဆင့်မြင့် စာသင်
ပိုင်းများတွင်ဖြစ်သည်။ ပြင်ပကျောင်းသားများအတွက် အထူးသီးသန့်ရှယ်
စာသင်ပိုင်းများလည်း ရှိသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က ထိုကဲ့သို့ အများနှင့်သင်ရ
သော ပိုင်းကျူရှင်များတွင် အပေါင်းအသင်းများနှင့် ရောရောနှောနှော နောက်
လိုက်ပြောင်လိုက် ပျော်ပျော်ပါးပါး စာသင်လိုသည်။

အဆင့်မြင့် ပိုင်းများမို့ ဆရာတွေက ကောင်းသည်။ သင်တန်းကြေး
စာလည်း ရှယ်မြောက်သည်။ သို့သော် ... ဒါ ... သူ့ကိစ္စမဟုတ်။ သူ့အစ်မ
သိမ့်သိမ့်သူ ကိစ္စသာဖြစ်သည်။ ကျူရှင် နည်းနည်းများများ သူ့ကတော့ လုံးဝ
မပူပင်။ သို့သော်လည်း ထိုကျူရှင်များအားကိုးနှင့် တစ်သက်လုံးအောင်တော့
မည် မထင်ရသော ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဒီနှစ်မှ ကျွတ်တန်းဝင်ရမည် ထင်ရ
သည်။

အင်္ဂလိပ်စာသင်သော ကျူရှင်ဆရာက အရွတ်အနောက် အလွန်ပြော
သည်။ စာသင်လျှင် ရယ်စရာများ မကြာခဏ ညှပ်ပြောလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတရံ
ကျောင်းသားများနှင့် အပြန်အလှန် ရယ်စရာများဖောက်နေသဖြင့် စာသင်ခန်း
စာ ရှေ့မတိုး။ တစ်ချိန် စာသင်ခန်းစာကို နှစ်ချိန် သုံးချိန်ခန့် ယူရသည်။
သို့သော်လည်း သူ့သင်ပြသမျှ မှတ်မိလွယ်သလို ဆရာဟာသကိုပဲ ပျော်မွေ့

ကြလေသလားမသိ။ ထိုဆရာအချိန်တွင် ကျောင်းသူကျောင်းသား ပိုများကာ စည်ကားလေ့ရှိသည်။ တဝါးဝါး တဟားဟား ဆူညံလွန်းသဖြင့် ကြီးကြပ်ရေး ဆရာများ မကြာခဏ အခန်းရှေ့ဖြတ်လျှောက်ကာ လူယောင်ပြရလေ့ရှိသည်။

ဒီနေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဆရာအခန်းတွင် စည်ကားနေသည်။ သင်ခန်းစာနောက်ကျနေသဖြင့် ဆရာက စာကို တွန်းသင်နေသည်။ စာသင်ချိန် တစ်ဝက်ကျော်၍ အချိန်ပြည့်ခါနီးသောအခါ ဆရာလည်း အာပူအာညောင်း လာသည်။ ကျောင်းသားအချို့လည်း ငိုက်မြည်းစ ပြုလာကြသည်။ တပည့်များ အခြေအနေကို သတိထားမိသည့် ဆရာက အမေးအဖြေများနှင့် အပေးအယူ မျှ နှိုးထစေကာ စာသင်ခန်းကို တက်ကြွစေသည်။ မှားတတ်သည်များကို ထပ်၍ ထပ်၍ ညွှန်ပြတည့်မတ်ပေးသည်။ အကျိုးနှင့် အပြစ်များကို ခွဲခြားတတ်စေ သည်။

“အပြစ်ဆိုလို့ ဆရာကြားဖူးတဲ့အကြောင်းလေးတစ်ခုကို ပြောရဦးမယ် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ အိပ်ပျော် နေရင်း သူ့စိညာဉ်က သူတို့တုရားသခင်ထံကို ရောက်သွားတယ်တဲ့၊ သူရောက် သွားတဲ့ အဆောင်ကြီးထဲမှာ နာရီတွေ ချိတ်ထားလိုက်တာ အများကြီးပဲတဲ့၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက နာရီတွေကို တအံ့တဩကြည့်ရင်း နားမလည်နိုင်တာနဲ့ အနားမှာ တွေ့တဲ့ အစောင့်တစ်ယောက်ကို မေးလိုက်တယ်တဲ့”

“ရှင်တို့ ဒီနာရီတွေက ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

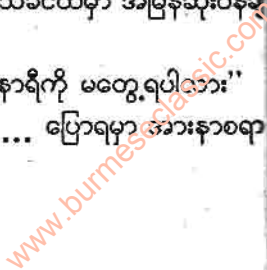
“ဒီနာရီတွေက လူသားတွေရဲ့ အပြစ်ကို ဖော်ပြနေတာပါ။ နာရီတစ် လုံးစီမှာ လူသားတစ်ယောက်စီရဲ့ နာမည်ရေးထိုးထားတယ်။ အပြစ် အနည်း အများလုပ်တဲ့ပေါ်မူတည်ပြီး နာရီလက်တံတွေက ပြလိမ့်မယ်။ အပြစ်တစ်နာရီ စာလောက်လုပ်ရင် တစ်နာရီပြမယ်။ ဆယ်နာရီစာလုပ်ရင် ဆယ်နာရီပြလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မရဲ့နာရီက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာ ချိတ်ထားတယ်လေ၊ ခင်ဗျားနာရီမှာ တစ်နာရီပြနေတယ်။ ခင်ဗျားအပြစ် တစ်နာရီစာလုပ်ထားတယ်။ ဘုရားသခင်ထံမှာ အပြန်ဆုံးဝန်ခံ တောင်းပန်ဆေးကြော(အာပတ်ဖြေပါ)”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါနဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ နာရီကို မတွေ့ရပါဘူး”

“ခင်ဗျားခင်ပွန်းရဲ့ နာရီလား၊ အဟင်း ... ပြောရမှာ အားနာစရာ

ဗျာ၊ ခင်ဗျားခင်ပွန်းက အပြစ်တွေတယ်လောက်တောင် လုပ်ထား လုပ်နေသလဲ တော့မသိဘူး။ အခု သူ့နာရီကို ဘုရားသခင်က ပန်ကာလုပ်ထားတယ်”

ဆရာစကားအဆုံးတွင် သဘောပေါက်သူများက ဝါးခနဲ ထရယ်ကြ သည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က ခပ်တည်တည်နှင့် ထရပ်ပြီး ...

“အဲဒီလူက ဘယ်လိုအပြစ်တွေကို ကျူးလွန်ထားလို့လဲဆရာ”

“အဲဒါကိုဖြေနိုင်တာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ဘယ် သူလဲ သိလား ... ”

“မသိပါဘူး ဆရာ”

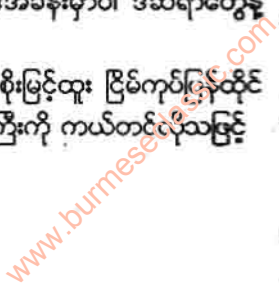
“နှင့်ဂျိုးဒေါ်ကြီးလေ ... ”

စောစောကရယ်သောအုပ်စုက ချက်ချင်းသဘောပေါက်ကာ ထဟား ကြသည်။ ခေတ်သစ်ကျော် စပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့်ထိုင်လိုက်စဉ် သူ့ထက်မျက်နှာပြောင် သော ကျောင်းသားကြီး နောက်တစ်ယောက်ပေါ်လာသည်။

“ဆရာနာရီဆိုရင်တော့ ဘုရားသခင်က လေရဟတ် လုပ်ပစ်လိမ့် မယ်ထင်တယ်”

“ဪ ... ဖောက်သည်ကြီးပါလား။ ဖောက်သည်ကြီးကလည်း တယ်ပျော်တတ်သကဲ့။ တကယ်ပြောတာ ... အခုပြောတဲ့ ဖောက်သည်ကြီး နာမည်က မောင်စိုးမြင့်ထူးတဲ့။ သူက ဒီအခန်းမှာ တကယ်ပျော်တာ၊ သူက ဆယ်တန်းကို ဆယ်နှစ်ဖြေဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသူလေ ... ဒါပေမဲ့ သူက စာကို အသေကျက်နိုင်တဲ့သူ၊ ဘာလို့သိရလဲ သိလား ... သူ့စာအုပ်တွေက သက်သေခံလို့သိရတာ၊ ကျူရှင်က ဒီဟာ၊ ဒီဟာတွေ အရေးကြီးတယ် ပြော လိုက်ရင် သူအရေးကြီးတဲ့ သင်္ကေတတွေ သူ့စာအုပ်ပေါ်မှာမှတ်ပြီ။ အဲ ... ဒီထက်ပိုအရေးကြီးလာပြီဆိုရင်တော့ ဘောပင်အနီနဲ့မှတ်ထားသေးတာ၊ ဘာတဲ့ အသေကျက် ... တဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ သူ့စာအုပ်တွေမှာ အသေကျက်တွေဆိုတာ ထပ် နေရောပဲ။ အဲ ... စာမေးပွဲပြီးလို့ အောင်စာရင်းထွက်ရင်တော့ သူ့မှာ ‘ဒီ’ သုံးလုံးကို တန်းလို့၊ အဲဒါ ဘာလဲသိလား ... ဒီအခန်းမှာပဲ။ ဒီဆရာတွေနဲ့ ဒီစာတွေပဲ ပြန်သင်နေတာလေ”

ကျောင်းသားသစ်များ ဝိုင်းဟားသဖြင့် စိုးမြင့်ထူး ငြိမ်ကုပ်ငြိမ်ထိုင် သွားသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က ထိုကျောင်းသားကြီးကို ကယ်တင်လိုသဖြင့်

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... ”

“ဘုရားအလှူခံမထွက်က ဂေါပက စကားပြောမလို့ ချောင်းဟန်နေ တယ်ဟေ့ ... မိုက် ထိုးပေးလိုက်ကြပါ”

ဆရာက လက်တန်းဖမ်းနှိပ်လိုက်သဖြင့် ဝိုင်းဟားခံရပြန်သည်။

“ဒါမှမဟုတ် ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ရောဂါထတယ်နဲ့ တူတယ်ကွ၊ ကွမ်း ရွက်ပြုတ်ရည်နဲ့ ငန်းဆေးတွဲသောက်လို့မှ မပျောက်ရင် ဆရာ့အသိ ဆရာဝန် မလေး ဆေးခန်းကို ညွှန်ပေးမယ်၊ ဆရာဝန်မလေးက ချောကလည်းချော၊ ရောဂါရှာဖွေတာကလည်း သိပ်တော်တော့ သူ့ဆေးခန်းမှာ ခုနဂေါပကလိုလူမျိုး တွေ တန်းစီနေတာပေါ့ကွာ”

“တစ်နေ့မှာ လူတစ်ယောက် ဆေးခန်းထဲဝင်လာပြီး ဆရာဝန်မလေး ရှေ့မှာ လာထိုင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလေ ... ဒေါက်တာ ... ခုတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးပေါ့နော်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်ချင်နေသလိုပဲ၊ ဟို ... ရင်ဘတ် ဘယ်ဘက်အပေါ်ဝိုင်းက အောင့်နေသလိုလို၊ ခေါင်းထဲကလည်း မူးနေသလိုလို နောက်နေသလိုလို”

“ဟိုဘက်က အိပ်စင်ပေါ်မှာ တက်အိပ် ... ”

“ဆရာဝန်မလေးက နားကျပ်နဲ့ဟိုထောက် ဒီထောက် ထောက်ပြီး ဟန်ဆောင်စမ်းသပ်တယ်၊ ဘာရောဂါမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မျက်လုံးကိုကြည့်က တည်းက သိပြီးသားလေ၊ ဟိုဂေါပကကို ဆရာတို့သိသလိုပေါ့”

ပြီးတော့ ... ဆရာဝန်မလေးက သစ်သားတူလေးကိုယူလိုက် ပြီး ...

“ဒူးထောင်ပါ”

“ပြီး ... ဒူးကို သစ်သားတူနဲ့ထုလိုက်တယ်၊ ခပ်ပြင်းပြင်းလေးထု တာ”

“နာသလား”

“အား ... နာတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... နာရင်ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး”

“ကဲ ... ငါတို့ဂေါပကကြီးကို အဲဒီဆရာဝန်မလေး ဆေးခန်းပို့ကြ

ငြိမ်းယုခက်ကြီးပါ

လေးဟေ့"

“ပို့သင့်ပါတယ်ဆရာ ... ပို့ရပါမယ်”

ဝိုင်းထောက်ခံရင်း ဝိုင်းဟားကြသဖြင့် ခေတ်သစ်ကျော်တစ်ယောက် ဒုတိယအကြိမ် ငြိမ်းကုပ်သွားရပြန်သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ခေတ်သစ်ကျော်တစ်ယောက် စိုးမြင့်ထူး အပါအဝင် နှစ်ကျ အုပ်စုလေးငါးယောက်နှင့် အဖွဲ့ကျ ခင်မင်သွားကြတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်ကျူရှင်ဆရာအတွက် သူတို့အစီအစဉ်တစ်ခု ဆွဲကြသည်။ ဆရာကတော်က ဆရာကို သိပ်ချစ်သည်။ သိပ်သဝန်တိုသည်တဲ့။

ပြီးတော့ ... ဆရာကတော်က သိပ်စွာသည်တဲ့။ ထို့ကြောင့် ... အလွန်ရိုးစင်းသည့် နည်းလမ်းဟောင်းလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေးလက်ရေးနှင့် စာတိုလေးတစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။

မောင်

ဖုန်းဆက်တော့လဲ မကိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲလို့ စိတ်မရွည် တော့ဘူးနော်၊ အရင်တွေ့နေကျနေရာလေးမှာ ဒီနေ့ညနေ တွေ့ရအောင် စောင့် နေမယ်။ ဒါပဲ။

မေဘယ်လ်

ထိုစာတိုလေးကို တိုက်ပုံချွတ်ထားပြီး ဆရာနားနေချိန်၌ ဆရာအလစ် တို ခေတ်သစ်ကျော်တို့အုပ်စု ဝိုင်းချောင်းပြီး ဆရာမသိအောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီ

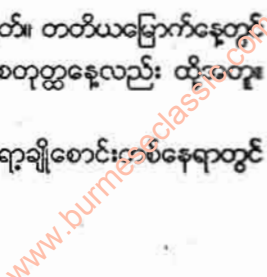
အတွင်းအိတ်ထဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ပထမ တစ်ရက် နှစ်ရက် ဘာမှမထူးခြား။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ

မလျှော်သေး၍ ဆရာကတော် မတွေ့သေးဘူးထင်သည်။ စိုးမြင့်ထူးကတောင် တစ်မျိုးတွေးသည်။

“ဆရာကတော် မတွေ့ဘဲနဲ့ ငါတို့စာလေး အဝတ်လျှော်ခက်ထဲမှာပဲ ဘဝဆုံးပြီနဲ့တူတယ်ကွာ”

သို့သော်လည်း စိုးမြင့်ထူး တွေးသလိုမဟုတ်။ တတိယမြောက်နေ့တွင် ကိစ္စထူးသည်။ ထိုနေ့က ဆရာ ကျောင်းမလာ။ စတုတ္ထနေ့လည်း ထိုးတူး

ဤသို့ဖြင့် တစ်ပတ်တိတိ ဆရာပျောက်နေသည်။ ဆရာ ကျူရှင်ပြန်ဝင်သည့်နေ့တွင် ဆရာချိုစောင်းငယ်နေရာတွင်

ဆံပင်အကွက်လိုက်လေး ပြောင်နေသည်ကို သတိထားမိကြရသည်။ နောက်မှ ဆရာတို့ လမ်းထဲ၌ စုံစမ်းကြည့်ရာ လက်သွက်လှသည့် ဆရာကတော်ကြောင့် ဆရာ သုံးချက်ချုပ်လိုက်ရကြောင်းတဲ့။ နောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာ သွေးအေး သွားမှ ခေတ်သစ်ကျော်တို့အုပ်စုလိုက် ဆရာ့ကိုဖွင့်ပြောပြီး ရှိခိုးတောင်းပန် လိုက်ကြရသည်။ ဆရာကတော့ ဆရာပီပီ အလွယ်တကူပင် ခွင့်လွှတ်ပါသည်။

ပြီး ...

“မောင်ခေတ်သစ်ကျော် မေဘယ်လ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွ”

“ကျွန်တော့် ရိုးဒေါ်ကြီးလေ ... ဆရာ”

ဆရာအပါအဝင် သူတို့အားလုံး ရယ်လိုက်ကြရသေးသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်ကျော်က ဆရာဟာသကို သတိရသွားကြ၍ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စ ဆရာက အေးသွားသော်လည်း မအေးသူက သူ့အစ်မ ဆရာမ သက်သိမ့်သိမ့်သူဖြစ်သည်။ ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ထိုအကြောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး ဆူသည်။ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ခေတ်သစ်ကျော် ငြိမ်ခံနေရသည်။ သူ့အဒေါ် သိသွားသည့်အခါ၌ ပိုဆိုးသွားတော့သည်။

မန္တလေးရှိ အဘွားထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်၍ တိုင်သည်။ အဘွားကတော့ ဒေါ်တင်မျိုးဝေ စိတ်ကျေနပ်အောင် ဆူပူပြပြီး ပြီးသွားတော့သည်။ အဘွား အတွက်ကတော့ ထိုအမှုမျိုးမှာ ခေတ်သစ်ကျော် ကျူးလွန်ဖန်များ၍ ဖြေရှင်း ရသည်မှာ ခဏခဏမို့ ရိုး ... ဟိုး ... ဟိုး နေပြီလေ။ သို့သော် ...

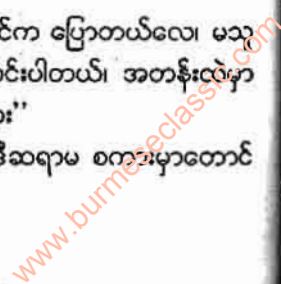
“ဒီမှာ မောင်လေး ... အဘွားက အေးဆေးပြီးသွားပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးဆိုတာ လုံးဝရှိလို့မရဘူးနော်၊ ကျောင်းမှာ ငါမျက်နှာပူတယ် ဟဲ့၊ အဲဒီဆရာလာပြောတဲ့နေ့က ငါဘယ်လောက်နီး ရှက်ရတယ်မှတ်လဲ”

“အောင်မာ ... အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်ကြောင့် မမ ဂုဏ်တက်ရတာ လည်း ပါပါသေးတယ်”

“ဘာ ... ဘာဂုဏ်တက်ရလို့လဲ”

“အနားမှာရှိတဲ့ ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းခိုင်က ပြောတယ်လေ၊ မသူ မောင်က မျက်နှာပြောင်ပေမယ့် ဉာဏ်တော့ကောင်းပါတယ်၊ အတန်းလဲမှာ သင်္ချာတွက်ရင် အရင်ဆုံးပြီးလို့တဲ့၊ မမှတ်မိဘူးလား”

“တော် ... နင်ကြံဖန်ပြောမနေနဲ့၊ အဲဒီဆရာမ စကားမှာတောင်

မျက်နှာပြောင်တယ်ဆိုတာကြီးက ပါသေးတယ်”

“အဟီး ... ”

သူ့အဒေါ်နှင့် ဦးလေးတို့ မျက်နှာများလည်း ပြုံးသွားကြသည်။

“မရဘူး ... မင်းနောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်လို့ကတော့ သိတယ်နော်”

“ဘာလဲ ... ဘော်ဒါကို အပြီးပို့ထားလိုက်တော့မှာပေါ့၊ မလုပ်ပါနဲ့

မေရယ် ... လူတွေအများကြီးနဲ့ ကျွန်တော် မနေတတ်လို့ပါနော်”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ မင်းအကြောင်း သိပြီးသား စုဠလိပ် ရေထဲချ
တဲ့ အလုပ်မျိုး ငါ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး”

“ဒါဆို အိမ်မှာပဲ တစ်ဦးတည်း ... ရှယ်ခိုင်း ... ”

“ဒါပေါ့ကွ ... ”

ခေတ်သစ်ကျော် ရှုံ့သွားသည်။

ဒေါ်တင်မျိုးဝေ ပြုံးသွားသည်။

သက်သိမ့်သိမ့်သူ ပါးစပ်နားရွက် တက်ချိတ်သွားသည်။

ဦးမျိုးအောင်သူ အားရပါးရ ထရယ်သည်။

အခန်း (၆)

ခေတ်သစ်ကျော် သူ့အဒေါ်အိမ်မှ လစ်ထွက်လာသည်။ ဦးတည်ရာမရှိ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စာများကျက် ရ၊ မှတ်ရ၊ တွက်ရလွန်းသဖြင့် ဦးနှောက်ပူလွန်း၍ဟု ဆိုသည်။

လျှောက်နေရင်းနှင့် ကံ့ကော်ပင်များ တမျှော်တခေါ်နှင့် လမ်းပေါ် ရောက်သွားသည်။ တစ်လမ်းလုံး ကံ့ကော်ရနံ့တွေ သင်းယုံနေသည်။ တစ်ခါ တလေမှသာ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီး ဖြတ်သန်းသွားသည့် လမ်းမို့ ရှင်းလင်းနေပြီး လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ အေးချမ်းသည်။

ထိုအချိန်တွင် လမ်းထဲသို့ အငှားကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာသည်။ ကားမောင်းနေရင်း နောက်ခန်းတံခါးတစ်ဖက် ပွင့်ထွက်လာသည်။ တစ်ပြိုင် တည်း ကျီခနဲ ဘရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူ ခေတ်သစ်ကျော်၏အကျော်နားတွင် တံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ထိုပွင့်သွားသည့် တံခါးမှတစ်ဆင့် မိန်းကလေးတစ် ယောက် ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ဆင်းလာပြီး ကားသမားကို အော်ဟစ်ပြောနေသည်။

“လူကို ဘာမှတ်နေလဲ၊ သေသွားမယ် ဒီနေရာမို့ ရှင်ကံကောင်းတယ် မှတ် ... မြို့ထဲမှာဆို တစ်ချက်အော်လိုက်လို့ တစ်စစီ စုတ်ပြတ်သွားမယ် လူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းလဲဆိုတာ အကဲမခတ်တတ်ဘဲနဲ့ ပါးစပ် က သရမ်းချင်သေးတယ်၊ ရှင် ဒီနေရာက မြန်မြန်လေး ရွှေ့လိုက်တော့ ကြာ ရင် စတီးလ်လက်ကောက် ဆင်မြန်းနေရမယ်”

ကားသမားထံမှ တုန့်ပြန်သံမကြားရ။ သို့သော် ကားကိုအရှိန်နှင့် မောင်းထွက်သွားသည်။ မထွက်မီလေးတွင် မိန်းကလေးက ကားဘော်ဒီကို Shopping bag နှင့် ပိတ်ရိုက်လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် ထွက်သွားသည့်ကားကို လှမ်းကြည့်ပြီး သွယ်ခွံသည့် ခါးပေါ်တွင် လက်လေးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ပါးစပ် တာ ပွစ် ပွစ် ရေရွတ်နေပြန်သည်။

ခဏကြာမှ သတိပြန်ဝင်လာဟန်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ သူမကို အစအဆုံး လိုက်ငေးနေသည့် ခေတ်သစ်ကျော်ကို သတိထား မိသွားသည်။

“ရှင်ကရော ဘာလိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ လိုက်စပ်စု နေလိုက်တာ”

“လိုအပ်ရင် အကူအညီပေးဖို့ ရပ်ကြည့်နေမိတာပါဗျာ၊ ခင်ဗျား တစ်ခုခု ဖြစ်လာလို့လား ... ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... အကျင့်ယုတ်ပြီး ရိသဲ့သဲ့လုပ်တဲ့ ကားသမားမို့ ဆင်းနေခဲ့တာ ရှင်းလား ... ”

“ဒါဆိုရင်လဲ လမ်းမတန်းကျမှ ဆင်းလိုက်ရင် ပိုကောင်းမှာ၊ ဒီနေရာ မှာဆိုရင် တက်စီ ထပ်ငှားရဖို့ခက်တယ်”

“ဒီလမ်းထဲဝင်ပြီးမှပြောလို့ ချက်ချင်းဒေါသထွက်ပြီး ချက်ချင်းဆင်း ဆာရှင့် ... ဒေါသက လမ်းဆိုးလမ်းကောင်း စောင့်မနေနိုင်ဘူး”

“အေးဗျာ ... အဲဒီအကျိုးဆက်က ခင်ဗျား အခုလမ်းလျှောက်ရ တော့မယ်”

“သိပါတယ် ... ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်ရမလား၊ နောက်ကိုပြန်လှည့် နေလားဆိုတာသာ စဉ်းစားမရတာ”

“လမ်းမကျယ်ကို ပြန်ပြန်ရောက်ချင်ရင်တော့ နောက်ကိုပြန်လျှောက် ဆင့်တယ် ... ”

“ကျေးဇူးပဲ”

စကားအဆုံးတွင် ချာခနဲ နောက်ပြန်လှည့်သည်။ ထို့နောက် အလှည့် ရမ်းခွဲနှောင်းညင်သာစွာနှင့် ခေတ်သစ်ကျော်ကို ကျောခိုင်းသွားသည်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ”

ဆတ်ခနဲ ရပ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာကျောက်က ကားပေါ်က ဆင်းစဉ်ကကဲ့သို့ ပြန်လည်တင်းမာသွားသည်။

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးဖို့လိုမယ်ထင်တယ်”

“မလိုပါဘူး”

“ရှေ့နှစ်ခြုံကျော်က ခွေးတွေ သောင်းကျန်းတယ်”

ကောင်မလေး မျက်လုံးအစုံ ချက်ချင်းဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။ ထို့နောက် စောစောက လှည့်ကြည့်စဉ်က မျက်နှာကြောနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်စွာ မျက်နှာက ချိုကြည်ရွှင်သွားသည်။ ထို့ပြင် အသံကပါ ပရွက်ဆိတ်တက်မှာစိုးရစွာဖြင့် ...

“ရှင် ... လိုက်ပို့ပေးရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်”

သူမနှင့် ယှဉ်ရပ်မိစဉ် သူမ မျက်နှာက ပုံမှန်အနေအထားသို့ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ သို့သော်လည်း သူမထံမှ ကိုယ်သင်းနံ့ကတော့ သူမမတွန့်တိုနိုင်မီ သူ့ထံပျံ့လွင့်ကျူးကျော်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်ကို တိုးလျှောက်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဘာ ... ဘာရယ်”

“ကျွန်တော့်အနားကို တိုးလျှောက်ပါ”

“လာပြန်ပြီလား နောက်ထပ် ရိသဲ့သဲ့တစ်ယောက်”

“စေတနာကို စော်ကားရင်မှားမယ်နော်”

“ဘာစေတနာလဲ”

“အနားတော်င် တိုးမလျှောက်ချင်မှတော့ လက်မောင်းကိုဖမ်းဆွဲရင် ပါးရိုက်ခံရနိုင်ပါတယ်လေ၊ ဥပက္ခာပြုမှ”

“မြ ... ”

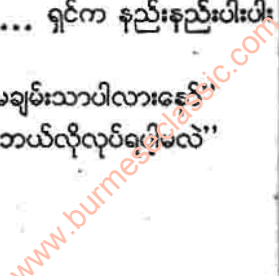
ထင်သည့်အတိုင်း ခွေးချေးပုံကို တည့်တည့်နင်းမိသည်။

“ကျွန်တော့်စေတနာက ဘာလဲဆိုတာ သိသွားပြီထင်တယ်”

“ဟာ ... ရှုံ့စရာကြီးကွာ၊ သွားပါပြီ ... ရှင်က နည်းနည်းပါးပါး လှမ်းဆွဲလိုက်ပါလားလို့ ... ”

“ပါးချမ်းသာရာရပြန်တော့လည်း နားမချမ်းသာပါလားနော်”

“အောင်မလေး ... ဒီအနံ့ဆိုးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ”

“အိမ်ပြန်ပြီး ရေဆေးလိုက်ပေါ့”

“သွားစရာရှိလို့ ထွက်လာတာရှင် ... လွဲကုန်ပြီလား မသိပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ... ”

“ရှင်ပဲကူညီပေးပါရှင် ... လမ်းမဘက်ကိုထွက်ပြီး ကားငှားပေးပါလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ... မင်းသာ ဒီအတောအတွင်း ဖိနပ်မှာပေသမျှ မြက်တွေနဲ့ ရသလောက်သန့်ရှင်းလိုက်”

ဤသို့ဖြင့် လမ်းမတန်းကိုပြေး၍ အငှားယာဉ်တစ်စီး ငှားပေးလိုက်သည်။ သူမရှေ့ အငှားကားရောက်သော်လည်း မပြီးသေး။ ကားပေါ်က မဆင်းရသေး။ သူမနှင့်အတူ လိုက်ပေးရသည်။ သူမ သွားလိုသည့် အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူမက ကားပေါ်ကမဆင်း။ သူမ ကိုယ်စား သူမသွားပို့ချင်သည့်ပစ္စည်းတို့ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပို့ပေးရသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဘယ်သူက ပို့ခိုင်းတယ်လို့ ပြောရမလဲ”

“ခက်ဆစ်မေက ပေးခိုင်းတယ်လို့ ပြောပေးပါ”

“ခက်ဆစ်မေ ... ခက်ဆစ်မေဆိုတာ မင်းနာမည်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ရှင်နာမည်ကရော ... ”

“မလိုတော့ဘူးထင်တယ်၊ မင်းပို့ခိုင်းတဲ့ပစ္စည်းကို ပို့ပေးပြီးရင် ပြီးပြီလေ”

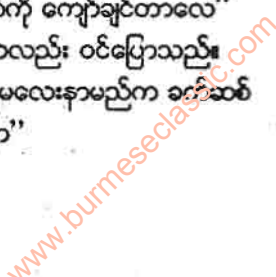
“မပြောချင်လဲနေ ... တင်စီးမနေပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မက နောက်တစ်ခါ ထမ်းမှာတွေ့ရင် ကျေးဇူးတုန့်ပြန်သင့် ပြန်ရအောင် မှတ်ထားချင်တာပါ”

“ခေတ်သစ်ကျော်”

“ဟင် ... နာမည်ကြီးကလဲ ဘယ်လိုလဲ ... ခေတ်သစ်ကျော်မှတော့ အနာဂတ်ကို ရောက်သွားမှာလား၊ ခေတ်ဟောင်းကိုရောက်ရောက်သွားမှာလား”

“ကျွန်တော်က ခက်ဆစ်တွေများတဲ့ခေတ်ကို ကျော်ချင်တာလေ”
နားညည်းလားဟန်တူသည့် ကားဆရာကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ညီလေးနာမည်က ခေတ်သစ်ကျော်၊ ညီမလေးနာမည်က ခက်ဆစ်မေ၊ အင်း ... နှစ်ခုလုံးက တစ်မျိုးကြီးတွေပါကွာ”

“အံ့မာ ... ခင်ဗျားနာမည်ကရာ ဘယ်သူမို့လဲ”

“ငါ့နာမည်က တင်ဝေတိုးတဲ့”

“သဝေထိုး ... အဟား ... လိုက်တယ်ဗျာ ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ ခင်ဗျားလုပ်တဲ့အလုပ် ... ”

ခေတ်သစ်ကျော်က ပြောရင်းထဟားသည်။ ခက်ဆစ်မေကလည်း လိုက်ရယ်သည့် ကားဆရာ ဒေါကန်သွားတော့သည်။

“ဘယ်က သဝေထိုးလဲ တင်ဝေတိုးကွ ... တင်ဝေတိုး ... ”

ခက်ဆစ်မေ ဝင်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကားဆရာ ဒေါသအထွတ်အထိပ် ရောက်သွားသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က အထူးသဘောခွေသွားသလိုလိုနှင့် တမင် ဖင်ဆောင့်ရယ်ပြနေသည်။

“ကျွန်မကတော့ တင်ဝေတိုးလို့လဲ မကြားဘူး၊ သဝေထိုးလို့လဲမကြားဘူး၊ ကျွန်မနားထဲမှာ ကြားလိုက်တာက ငမြေထိုးတဲ့”

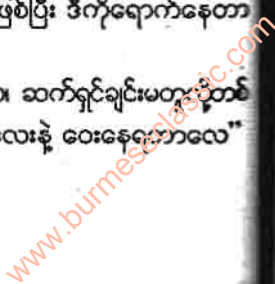
ဒီနေ့ ... အိမ်မှ ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက် ငှက်ဖျားတက်နေသဖြင့် သက်သိမ့်သိမ့်သူကို ခေတ်သစ်ကျော် ကားမောင်းပို့ပေးရသည်။ သူတက်ရမည့် ကျူရှင်ချိန်က သိပ်မလိုတော့သဖြင့် အိမ်မပြန်တော့ဘဲ ကားကို ကျူရှင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားပြီး ကားပေါ်၌ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

သူစောင့်နေစဉ် ကျူရှင်တစ်ခု ဆင်းလာ၍ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ရောထွေးထွက်လာသည်။ ထိုအုပ်စုထဲတွင် ထင်းနေ ရှင်းနေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ ခေတ်သစ်ကျော် ကားပေါ်မှအပြန်ဆင်းပြီး ထိုမိန်းကလေးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“မခက်ဆစ်မေ ... မဟုတ်လား”

“ဪ ... ကိုခေတ်သစ် ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီကျူရှင်မှာတက်တယ်လေ၊ ဆက်ရှင်ချင်းမတူးဘဲတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတွေ့ဖြစ်ကြတာပါ။ နီးနီးလေးနဲ့ ဝေးနေတာလေ”

“ရှင်က ဆယ်တန်းအပြင်ဖြေလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီနှစ်က ပဉ္စမမြောက် ကြိုးပမ်းမှု”

“ကျွန်မက ဒီနှစ်မှ အပြင်ဖြစ်တာ၊ စာကြိုးစားပြီး စာတွေ ရရက်သားနဲ့ အပြင်ဖြေဖြစ်ရတာပါရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စာမေးပွဲဖြေရမယ့်ရက်ကျမှ နေမကောင်းဖြစ်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်ရင် ကြောက်တဲ့စိတ်နဲ့ စာတွေအလိုလို မေ့မေ့ကုန်လို့ နှစ်နှစ်လုံးလုံး အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတာ”

“စိတ်အားနည်းမှု တစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မကြောက်အောင် ကျွန်တော် သင်ပေးနိုင်မယ်ထင်တယ် ... ဒီနှစ် စိတ်မပူနဲ့တော့”

“အောင်မယ် ... ကိုယ်တိုင်ပဲ ဝဋ်ကျွတ်အောင် ကြိုးစားပါဦး”

“ဒီနှစ်ကတော့ ကျွတ်ပါပြီ ... တကယ်ပြောတာ ... ပထမနှစ်က အရမ်းဖြေနိုင်တာ၊ ဆေးလှိုင်းဝင်မှာစိုးလို့ လျှော့လိုက်တာ အလျှော့လွန်သွား ပြီး ကျတဲ့အဆင့်ဖြစ်သွားရော”

“လူတိုင်း ဆေးလှိုင်းဝင်ချင်လို့ ကြိုးစားနေကြတာ၊ ရှင့်ကျမှ ... ”

“လူနာတွေကို ဆေးကုတဲ့အချိန်မှာ ခွဲရ၊ စိတ်ရ၊ ဖြတ်ရ၊ တောက်ရ ချုပ်ရနဲ့ စိတ်ထဲ မသတိလို့၊ နောက်ပြီး အနိဋ္ဌာရုံတွေလဲ မကြည့်ချင်ပေမယ့် မြင်နေရမှာလေ ... ကျွန်တော်က သွေးမြင်ရင် လန့်တတ်သေးတာ၊ ဒုတိယ နှစ်ကျတော့လည်း ဖြေရတာ အဆင်ပြေတာပဲ၊ အင်ဂျင်နီယာလှိုင်းကိုတန်းနေ တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ... လျှော့လိုက်ရပြန်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... တိုက်ပြိုမှာစိုးလို့လား”

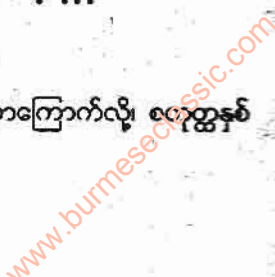
“ဟုတ်တယ်လေ ... လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာဆိုရင်လဲ ဓာတ်လိုက် မှာ စက်မှုအင်ဂျင်နီယာဆိုလဲ ကားတွေ စက်တွေကြားမှာ အမြဲတမ်းပေပေရေ ရေနဲ့”

“သဘောပေါက်ပြီ ... တတိယနှစ်ကျတော့ ... ”

“သစ်တောကို တန်းနေတာပေါ့”

“တောထဲမှာ မြွေကိုက်ခံရမှာစိုးလို့လား”

“နိုး ... သစ်ဆွဲတဲ့ဆင်တွေ အနင်းခံရမှာကြောက်လို့၊ စက္ကတ္တနှစ် တွေတော့ ဝိုင်းသင်တန်းနဲ့ကွက်တီဗျာ”

“ဟိုးထား ... သဘောပေါက်ပြီ၊ ဆက်ပြောရင် လှတောသားဖြစ်
တော့မယ်၊ အမြစ်မတွယ် အပင်မပေါက်ခင် သွားတော့မယ်”

“ကားပါလား”

“မထသတွေ့ ... အထူးကားတွေ ပေါ်မှပေါ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ကားပါတယ်၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ကျူရှင်တက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“တစ်နာရီလောက်လိုပါသေးတယ်”

“နေပါစေတော့”

“လာပါဗျာ ... နောက်လဲ အမြဲပို့နိုင်အောင် ခက်ဆစ်တက်တဲ့
ဆက်ရှင်ပဲ လိုက်တက်တော့မယ်”

“ဘာသဘောလဲ ... သံလိုက်သဘောလား”

“သားတို့က ကျောင်းစာကိုပဲ အာရုံထားပါတယ်၊ လုံးဝရိုးရိုးသားသား

ပါ”

“မျက်လုံးတွေက မရိုးသားသလိုပဲ”

“အကြည့်ကို ရှေ့တည့်တည့်ပဲ ပို့ထားပါမယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ ... ပြောနေတာနဲ့ အချိန်တွေကုန်ပါ့မယ်၊ သွားစို့
လမ်းမှာ အအေးဆိုင်ကောင်းကောင်းတွေ့ရင်သာ ရပ်ပေး”

“အအေးသောက်ချင်နေလို့လား”

“ဟိုတစ်နေ့ကရယ် ... ဒီနေ့ရယ် ကူညီပေးမှုတွေအတွက် အအေး
တိုက်မယ် ... ”

“ကောင်းပ ... ဒါမှ ရင်ငြိမ်သွားမှာ”

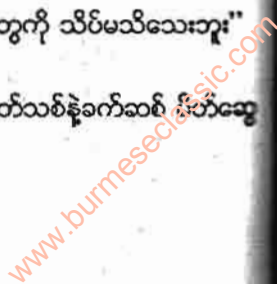
“ဖောက်မလာနဲ့နော်”

ခက်ဆစ်ရဲ့ မျက်စောင်းပြေပြေလေးက ခေတ်သစ်ရင်ကို မထိတထိ
လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“လမ်းတော့ပြောပြနော်၊ ရန်ကုန်လမ်းတွေကို သိပ်မသိသေးဘူး”

“အိုကေ ... ”

“ခုဆို ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခေတ်သစ်နဲ့ခက်ဆစ် နှိတ်ဆွေ
ဖြစ်သွားရပြီနော်၊ ခင်ခင်မင်မင်ပေါ့”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်တာကလွယ်ပါတယ်၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်
သူ့ကိုခင်ရင် ရည်းစားစကား မပြောရဘူး”

“ဟောဗျာ ... ခြံစည်းရိုးက စ, ကာပြီ”

“လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ ... စည်းရိုးလေးတော့ ရှိမှပေါ့”

“ဒီအတိုင်းလေး ... ဒီအတိုင်းလေးပဲ ခင်သွားကြမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“အအေးသောက်လို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ... ဘာလို့မေးတာလဲ”

“ဘာမှမပြောရင် ပျင်းနေမှာစိုးလို့ စကားရှာကြပြောကြည့်တာပါ”

ခက်ဆစ်မေက ဘာမှပြန်မပြော။ ဝိုင်းစက်သည့် မျက်ဝန်းကြည်
အောက်တောက်လေးနှင့်သာ ခေတ်သစ်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... နုပျိုလတ်ဆတ်တဲ့ လုလင်ပျိုနဲ့ လုံမပျိုတို့
အေးဆိုင်က စားပွဲပုလေးမှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုံမပျို
စကားအာရုံကိုလည်း စောင့်စည်းရမယ်၊ နှုတ်ကိုလည်း စောင့်စည်းရမယ်၊
ထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုပြီး စည်းကမ်းချက်တွေ မျိုးစုံထုတ်
မပျင်းရအောင် ပြောစရာစကားတွေ ရှားပါးရပြီပေါ့ကွယ်”

ခက်ဆစ်ထံမှ တုန်ပြန်လာသည်မှာ ...

“ဟုတ်ကဲ့အဘ ... နောက်နောင် အဲလိုမျိုး မဖြစ်ရအောင် သမီး
ထိန်းသိမ်းပါမယ်ရှင်”

အခန်း (၇)

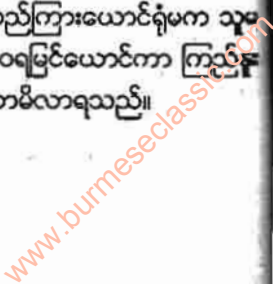
တကယ်ဆို ယခုအသက်အရွယ်အထိ အချစ်ဆိုတာကို ခေတ်သစ်ကျော် မခံစားဘူးသေး။ သိလည်းမသိ။ ယခု ခက်ဆစ်မနှင့် ဆုံမိတော့မှ ...

သူမနှင့် ပထမအကြိမ် ဆုံတွေ့မှုကိုလည်း အနုစိတ် မှတ်မိနေသည်။ သူမ၏မျက်နှာအမူအရာ၊ အပြုံးအမဲ့၊ အနွဲ့အပျောင်း၊ လှုပ်ရှားလမ်းလျှောက် ဟန်ကအစ သူမ၏အပြုံးကို မြင်ရုံမျှနှင့် သူ့ရင်မှာ လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ ခုန်သွား ရသည်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်ခဲ့။

သူမ၏မျက်တောင်ကျောကြီးများကြားက ရှုန်းလဲ့တောက်ပသော မျက် ဝန်းညိုကြီးများကို သူ့မှတ်မိနေသည်။ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းလေးများကို ဇေ ကြည့်ချင်သည်။ သွယ်နွဲ့သော်လည်း ပြည့်တင်းသည့် သူမ၏ဘော်ဒီအလှကို စိတ်ကူးပုံရိပ်မှာ စောဝရ မြင်ယောင်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး သူမ၏လက်ချောင်း ဖောင်းဖောင်းအိအိလေးများမှအစ ခြေသလုံး တုတ်တုတ်ခဲခဲလေးကို မကျန် ယုယပွတ်သပ်ချင်မိသည်။

ဒုတိယမြောက်တွေ့ဆုံမှုတွင် ပို၍သေချာသလို ဖြစ်သွားသည်။ တွေ့ ဆုံမိစဉ် ပြောမိခဲ့သမျှ စကားတစ်လုံးမကျန် ပြန်လည်ကြားယောင်ရုံမက သူမ လှုပ်ရှားခဲ့မှု အသေးစိတ်ကအစ စိတ်အာရုံမှာ ထာဝရမြင်ယောင်ကာ ကြည့်နေ ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခေတ်သစ်ကျော် တွေးတောမိလာရသည်။

သူ ... သူမကို ချစ်နေမိပြီလားမသိ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ယခု သူခံစားနေရမှုများလား။ သေချာသည်ကတော့ ...

ခေတ်သစ်ကျော် ခက်ဆစ်မေကို ရင်ခုန်နေပြီ ... ဟဲ့။

ပို၍ ... ပို၍ သေချာသည်ကတော့ ...

သူ ... သူမအနားတွင် ထာဝရ မဟုတ်သော်လည်း အချိန်ပြည့် နီးပါးရှိနေချင်သည်။ သူမကို တွေ့နေမြင်နေချင်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်သင်းနဲ့ ဆေးကိုလည်း ရှုနေရှိုက်နေရသည့်ဘဝ ရချင်သည်။

“ခေတ်သစ်”

“ပြောလေ ... ”

“ခေတ်သစ် ... ”

“ပြောလေ ... လို့”

“ခေတ်သစ် ... ဒီကို သေသေချာချာကြည့်ပါဦး”

ခေတ်သစ်ကျော်က ပြုံးပြုံးကြီး တုန်ပြန်တုန်း ရှိသေးသည်။

“ကြည့်နေတယ်လေ ... ပြောလို့”

“ဟဲ့ ... မောင်လေး”

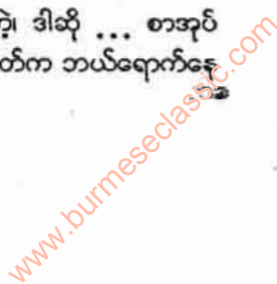
ပခုံးကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်ရိုက်လိုက်မှ လက်ရှိကာလကို ရောက်ရှိလာ သည်။ ရိုက်သူကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ... သူ့အစ်မ သက်သိမ့်သိမ့်သူ။

“ကြည့်နေတယ် ... ကြည့်နေတယ်ဆိုပြီး ပန်းအိုးကြီးကိုပဲ စိုက် ကြည့်နေတယ်။ မမ မင်းကို ကြည့်နေတာကြာပြီ ... ဒီပန်းအိုးကြီးကိုပဲစိုက် ကြည့်နေပြီး တစ်ယောက်တည်း ပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ သူ့ ရယ်လိုက် ပြုံးလိုက် အမူအရာကလည်းပါသေးတယ်။ မင်းတော့ ရွာသာ ခြံ ပို့ရတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဘာ ... ဘာဆိုလို့လဲ မမရဲ့ ... ဘာအမူအရာမှမလုပ်ဘူး။ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့”

“အောင်မာ ... ငါ့များ အပိုတွေမပြောနဲ့တဲ့။ ဒါဆို ... စာအုပ် ကျွန်ုပ်တို့ စာမကျက်ဘဲ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ မင်းစိတ်က ဘယ်ရောက်နေ ထာလဲ”

“ကျူရှင်မှာရောက်နေတာ”

“ဘာ ... ”

“ဪ ... ကျူရှင်မှာသင်ခဲ့တာတွေကို ပြန်စဉ်းစားပြီး မှတ်မိသလောက် အလွတ်ပြန်ဆိုကြည့်နေတာ”

“ဟင်း ... မောင်လေးနော်၊ စာကို စိတ်ဝင်စားမယ်မရှိဘူး။ စိတ်ကတခြားကိုအာရုံရောက်နေတာ မမ မသိဘူးမမှတ်နဲ့၊ မင်းထက်လျင်တယ်၊ မင်းထက် အကြီး ... ”

“ပြီးတော့ ဆရာမ ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဆရာမ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းမျက်နှာက ကိုဖတ်တာနဲ့ တန်းပြီး အဖြေထွက်တာပေါ့၊ ကဲ ... စာရပြီ မဟုတ်လား။ ရရင် အခုစာပြန်ရမယ်”

“အဟဲ ... မရသေးဘူးမမ၊ အချိန်နာရီဝက်လောက်ပဲ ထပ်ပေးပါ”

“ဟင်း ... ဖြစ်ပြီ၊ ထင်သားပဲ ... နာရီဝက်ပဲနော်၊ သေသေချာချာ စာထဲမှာ စိတ်နှစ်ပြီးကျက်၊ ဒီတစ်ခါ စိတ်က ဟိုလွင့်ဒီလွင့် ဟိုငေးဒီငေး လုပ်နေရင်တော့ သိတယ်နော် ... နောက်က ဂေါက်ဆို ခေါက်ပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ ... ”

သူ့အစ်မ မျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲထိုးပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့အစ်မ နောက်ပါးမှ မကြားတကြား သူ့စကားက ကပ်ပါသွားသည်။

“ပိုက်ဆံပေးငှားရတဲ့ ပိုက်တောင် သူ့လောက်ကျပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အလကားနေရင်း လူကို ဝက်အူအမှတ်နဲ့ လာလာကျပ်နေတယ်၊ ဒီမှာ ဝက်အူက ပြတ်တော့မယ်”

သိမ့်သိမ့်သူက တိခနဲရပ်သွားပြီး နောက်မလှည့်ဘဲ ...

“ပြောနေတာ အကုန်ကြားတယ်နော် ... အခုလေးတင် ဘာပြောထားလဲ”

“သိပါတယ် ... သိပါတယ်၊ မမက ကျွန်တော့်ထက် ပိုနပ်ပါတယ်၊ ပိုလျင်ပါတယ်၊ မမက အကြီးပါ၊ မမက ဆရာမကြီးပါ ... ”

“ပြီးတော့ ... ဒီနှစ်မှာ မင်း ... ဆယ်တန်းကို အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်စေချင်တဲ့စေတနာ အပြည့်ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မှတ် ... ”

“ဟုတ်”

သူ့အစ်မ ထွက်သွားမှ မျက်နှာတွင် အပ်ထားသော စာအုပ်ကိုပြန်ခွာပြီး မူလကြည့်နေရာ ပန်းအိုးလေးဆီ အကြည့်ပြန်ပို့လိုက်သည်။ ပန်းအိုးလေးထဲ ခက်ဆစ်မေ၏မျက်နှာလေးအဖြစ် ပြောင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ...

မျက်စိပြန်မှိတ်က အတွေးထဲမှ အတင်းခါထုတ်လိုက်ရသည်။ ခဏအကြာ ပန်းအိုးကို ပန်းအိုးဟုမြင်လာသော အချိန်ရောက်မှ စာအုပ်ကိုပြန်ဖွင့်ကာ စာပြန်ကျက်လိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ... သူ့နှုတ်ဖျားမှ အမှန်တကယ် ဖြစ်သလိုမိသည်မှာ ...

“ခက်ဆစ်မေကို ချစ်နေမိပြီထင်တယ်”

“အဲဒါပဲ ဦးလေးရေ ... စတေးရှောင်တဲ့အနေနဲ့ ခဏဆိုပြီး လာနေထိုင်တာ ... ခုတော့ အတင်းကျူရှင်ပြန်တက်ခိုင်းတာနဲ့ စာမေးပွဲဖြေရမှာနဲ့ တော့ တစ်နှစ်လောက် နေရမလို့ဖြစ်သွားပြီ”

“မင်းအဘွားရဲ့ အစီအစဉ်ပဲ ဖြစ်မှာပါကွာ”

“အဘွားကသာ ဟိုကစီစဉ်နေတာ ဒီမှာနေရတာ တကယ်ကျပ်တယ်”

“စာမေးပွဲဖြေပြီးရုံအထိတော့ သည်းခံနေလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ကျူရှင်ကတော့ အလေးမှာနေလဲ မင်းပြန်တက်ရမှာပဲ”

“ဦးလေးအိမ်မှာ ပြောင်းနေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ရမယ်မထင်ဘူး ... မင်း အဲဒီလို ကျီကျမှာစိုးလို့ နောက်ဆို သက်တမ်းသို့ သူက ငှါအိမ်ကိုတောင် သိပ်လွှတ်ချင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး မိမိမှာဆိုရင် မင်းစာကျက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အခုတစ်ခေါက်လေး လာရဖို့ကို အသည်းအသန်တောင်းဆိုခဲ့ရတယ်။ အစ်မက မလွယ်ဘူး။ အဒေါ်ထက် ပိုကျပ်တယ်။ ဦးလေးကတော့ အေးဆေး”

“အဲဒီအိမ်ရောက်တာနဲ့ပဲ မင်း ဒီနှစ်တော့ ဆယ်တန်းကို သေချာ ဖတ် ကျွတ်ပြီထင်တယ်”

“အဟင်း ... ကျွန်တော်လည်း အဲလိုတော့တွေးမိတယ်၊ ထားပါဗျာ အဲဒီအိမ်ကျပ်တဲ့အကြောင်းပြောရင် ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး ... ဦးလေးကိုမေးရဦးမယ် ... အချစ် ... အချစ်ဆိုတာကို ဦးလေး ဘယ်လိုသဘောပေါက်လဲ”

“ဟကောင်ရ ... မင်းကတော့ အမှားအယွင်းကကြီးပါ့ ... မင်းအချစ်အကြောင်းမေးတဲ့ မင်းဦးလေးက လူပျိုကြီးလေ... မူကြိုအဆင့်လောက်တောင် မသိဘူးကွ”

“ဦးလေးငယ်ငယ်က ရင်ခုန်ခဲ့ရတာလေးတွေ မရှိခဲ့ဘူးလား”

“ရှိခဲ့ဖူးတာပေါ့ကွာ ... ငါညံ့ခဲ့တာတွေလဲ ပါမှာပေါ့၊ ရည်းစားဘဝတောင် မရောက်ခဲ့ရပါဘူး”

“ဦးလေးအရင်ကပြောတော့ ငယ်ငယ်က ရည်းစားတွေပေါပေါပဲ အခုမရှာချင်လို့ မယူခဲ့တာဆို”

“အေးလေ ... အဲဒီအပူမရှာချင်လို့ပဲ ရည်းစားဖြစ်အောင်တောင် မကြိုးပမ်းခဲ့တာပေါ့ ... ဟဲဟဲ ... ”

“ဟွန်း ... ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး၊ ဘာပဲပြောပြော ခုတော့ ဦးလေးဘဝ အထီးကျန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ... ဦးလေးလည်း အသက်အရွယ်လေးရှိတုန်း ကျွန်တော်ပဲ အချစ်အကျိုးဆောင် လုပ်ပေးပါတော့မယ် ... ”

“မင်း ဦးလေးအတွက် တွေ့ထားပြီလား၊ ဟင်း ... ငါတူကြီးအကျိုးဆောင်ပေးတော့လဲ ဦးလေးက အိုပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အသက်နှစ်ဆယ်တော့ မကျော်စေခဲ့နော်”

“နုတုန်း ငယ်တုန်းပါဗျာ ... တစ်တုံးတခဲ၊ လုံးကြီးပေါက်လှအားပါးတရကြီးပါဗျာ”

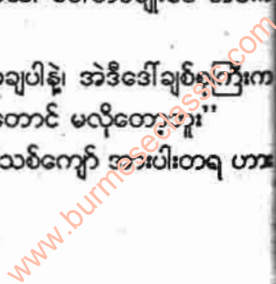
“ဟေ ... ဟုတ်လား ဘယ် ... ဘယ်သူများလဲဟ ... ”

ဦးလေး မျက်ဝန်းအစုံ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် လက်သွားသည်။

“ဟဲဟဲ ... သူ့ကို ဦးလေးလဲ သိပါတယ်၊ ဒေါ်တင်မျိုးဝေ အိမ်က မချစ်စုကြီးလေ”

“မင်းကွာ ... ငါ့ကို ချောက်ထဲတွန်းမချပါနဲ့၊ အဲဒီဒေါ်ချစ်စုကြီးက ဘိုးဘွားရိပ်သာ အရွယ်ရောက်ဖို့ လက်တစ်လုံးတောင် မလိုတော့ဘူး”

သူ့ဦးလေး ရှုံ့မဲ့သွားပုံကိုကြည့်ပြီး ခေတ်သစ်ကျော် အားပါးတရ ဟား

သည်။

“နေဦး ... ဒီတစ်ခေါက် မင်းမေးပုံ ထူးခြားတယ်၊ မင်း တွေ့နေ

ပြီလား”

“ဘာလဲ ... ချစ်သူလား”

“အင်း ... ”

“တွေ့နေပြီ ... ချစ်သူတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘာခေါ်မလဲ၊ ချစ်ရ

သူပေါ့”

“ကျူရှင်ကပဲပေါ့”

“ဦးလေးက သိလှချည်လား”

“သိရမယ်လေ ... ရှင်းရှင်းလေးပဲကို မင်းက အခုကျူရှင်နဲ့အိမ်ပဲ

စားနေရတာ မဟုတ်လား”

“သူက ... ကျူရှင်ကဆိုတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို

တွေ့တာက ကျူရှင်ကျောင်းသူအဖြစ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး”

ခေတ်သစ်က သူနှင့်ခက်ဆစ်တို့ စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့ပုံကို ပြောပြသည်။

“ဪ ... လက်စသတ်တော့ မင်းတို့ဟာက ခွေးချီးဖူးစာကိုး”

“အဟီး ... သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ရသကို

အဲဒါကြီးနဲ့ မရောမွှေချင်ပါနဲ့ ဦးလေးရာ”

“ဘာပဲပြောပြော ... မင်းရဲ့ချစ်ခြင်းအစက ခွေးချီးကလို့ ပြောရ

မှာပဲကွ၊ ဟား ဟား ဟား ... ”

ခေတ်သစ်ကျော်မှာ မချိုသွားဖြ လိုက်ရယ်လိုက်ရသည်။

“မင်း ... အဲဒီကောင်မလေးကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... ဘာလို့လဲသိလား၊ သူက ကျွန်တော့်ကိုပြောထား

အယ်၊ လူကိုခင်ရင် ရည်းစားစကား မပြောပါနဲ့တဲ့”

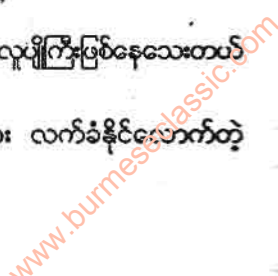
“တစ်မျိုးလေးပါလား၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒါကလည်း တစ်ဘက်ကလှည့်

ဆွားရင် ရေလာအောင် မြောင်းပေးနည်းတစ်မျိုးပဲ”

“ဦးလေးက တွေးတတ်သားပဲ၊ ဒါနဲ့တောင် လူပျိုကြီးဖြစ်နေသေးတယ်

ဗျာ ... အံ့ရော ... အံ့ရော ... ”

“အခွက်ပြောင်မနေနဲ့ ... မင်းအဘွား လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့

ဒီလိုလော့ ဖြစ်ရဲ့လား”

“အဘွားက အေးဆေးပါ။ မအေးဆေးတာက အစ်မသိမ့်သိမ့်သူ ကျွန်တော်ရဲ့အချိန်တော်တော်များများကို သူကထိန်းချုပ်ထားတာ။ ကျွန်တော် လှုပ်လို့တောင်မရဘူး။ ရည်းစားထားဖို့ ဘယ်လိုအချိန်ပေးရမှန်းမသိဘူး ဖြစ် နေတာ”

“အင်း ... ရည်းစားဘဝမှာ ထိုက်သင့်သရွေ့တော့ အချိန်ပေးနိုင် ဖို့ လိုမယ်”

ခေတ်သစ်ကျော် ခဏ ငြိမ်စဉ်းစားနေပြီး ...

“ဟုတ်ပြီ ... ဒီလိုလုပ်မယ်။ ဦးလေးဆီမှာ ကျွန်တော် သင်္ချာသင် မယ်။ အဲဒီအကြံအစဉ်နဲ့ အချိန်ထွက်အောင် လုပ်ရမယ်”

“သင်္ချာသင်ရမယ့်အချိန်မှာ မင်းလျှောက်ပေးနေမှာ မဟုတ်လား။ မင်း စာမေးပွဲကျလို့ အမှတ်တောင်ကြည့်မှ သင်္ချာဘာသာမှာကျတယ်ဆိုရင် ငါ့အတွက် ကျွန်ုပ်အကြီးကြီးတက်မှာ။ မင်းအဘွားအပြင် ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအဒေါ်စော မင်းအစ်မပါ ပြဿနာ ဝိုင်းရှာကြမှာ ... မဖြစ်ဘူး ကျေးဇူးရှင် မင်းက နာမည်ကျော် ဗြဟ္မာဦးခေါင်း။ ငါ့လက်အပူမခံနိုင်ဘူး ဟေ့ကောင်”

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေး အိမ်တွေပူမနေပါနဲ့ ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော် သင်္ချာ မညံ့ပါဘူး ... စာကျက်ပျင်းလို့ ကျရတာပါ”

“ဒါက မင်းအပြောကိုး ... ”

“အဟုတ်ပါဆို ဦးလေးကလဲ ... ဆယ်တန်းသင်္ချာကို လေးနှစ်ဆက် တိုက် အပြန်ပြန်အလှန်လှန်တွက်ထားတာပါ။ တချို့ပုစ္ဆာတွေဆို မြင်တာနဲ့ အဖြေသိနေပြီ ... မယုံရင် ဦးလေးစမ်းသပ်ကြည့်”

“မင်းပြောတာ အမှန်နော် ... အညာအံ့ပြီး အပွီး လုံးဝမပါဘူးနော်”

“ဪ ... အဟုတ်ပါဆို ... မှတ်ကျောက်အတင်ခံပါ့မယ်ဆို ဒီမှာ ... ကျွန်တော့်ကို ဦးလေးလိုလူပျိုသိုးကြီးဘဝ ရောက်စေချင်လို့လား ဦးလေး ဒီဘဝမှာ ကျွန်တော့်ကို ပါရမီဖြည့်ပေးတဲ့အတွက် နောက်ဘဝမှာ ဦးလေး ဒီလိုမျိုးအထီးကျန်နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြင်ယာအချောအလှူ မနော့ခွေရမှာဗျ ... ပါရမီ ဖြည့်စမ်းပါဦးလေးရာ၊ ဦးလေးရဲ့ ဒီစေတနာ မှာ ပြန်အကျိုးပေးမှာပါ”

အောင်ကြီးပါ

“ဟင်း ... တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဆွယ်တရားဟောနေတော့တာပဲ”

“လုပ်ပါ ဦးလေးရာ ... ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ ဒီညပဲ မမသက်ဆီကို

လေး ဖုန်းဆက်လိုက်နော်”

“ကျူရှင်ချိန်ကို ဘယ်ရက်တွေ ပြောရမှာလဲ”

“သင်္ချာမှာ ဒီထွက်အောင် နေ့တိုင်းတက်ရမယ်လို့ ပြောလိုက်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ... ငါလည်း နေ့တိုင်းအားတာမဟုတ်ဘူး၊ ယုတ္တိရှိပါ

ထား”

“အဆင်ပြေပါတယ် ... အချိန်တွေကို ကျွန်တော် အကွက်ချကြည့်

ပြီ ... မမသက်ကို အဆင်ပြေသလို ကျွန်တော် ကြည့်ပြောလိုက်မယ်”

“ဒါဆို ... မင်း ငါ့ကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရမယ်”

“ဘာကတိလဲ”

“ဒီနှစ်ဆယ်တန်းကို အောင်ကိုအောင်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ”

“ပေးပြီးသားပဲ”

“လွယ်လွယ်မပေးနဲ့ဟေ့ကောင် ... မင်း ဒီလိုပြောလာတာ လေးနှစ်

ပြီ”

“ကျွန်တော် အခုလေးလေးနက်နက် ကတိပေးတယ်ဗျာ၊ ဒီနှစ်မှာ

အချာပေါက် အောင်စေရမယ်၊ ဘာလို့လဲသိလား ... ကျူရှင်မှာရော အိမ်

ထဲ မမသက်က အသေကျပ်ထားလို့ စာတွေက အမှန်အကန်ရနေတာ၊ ခါတိုင်း

အိမ်တွေလို အပလာရိုက်လို့မှမရတာ၊ ကျွန်တော် အာမခံတယ်ဗျာ၊ ဦးလေး

အောင်ပြီလို့ မှတ်လိုက်တော့ ... ဒီမှာ ... မအောင်ရင် ကျွန်တော် ဒီတစ်

သက် မိန်းမ မယူတော့ဘူး၊ ဦးလေးလို လူပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မယ်”

“မင်း အာမခံတာကလဲ ... ဘာနဲ့ဘာမှ မပတ်သက်သလိုပဲ”

“ဦးလေး ယုံအောင်လောင်းကြေးထပ်တဲ့ သဘောပါဗျာ၊ ဒီနှစ်မအောင်

တာတော့ ခက်ဆစ်နဲ့ကို ကျွန်တော် ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်လိုက်တော့မယ်၊

ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို လောင်းကြေးထပ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

“အောင်မာ ... ခက်ဆစ်မေက မင်းနဲ့ဘာဆိုင်သေးလို့လဲ၊ အဲဒါကို

အောင်းကြေးထပ်စရာလား”

“မကြာခင် ဆိုင်လာမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ... အဲဒါဆိုလဲ ကျွန်တော့်ရဲ့

နှလုံးသားနဲ့ လောင်းကြေးထပ်ပါတယ်ဆိုဗျာ ... ကျွန်တော့်ရဲ့ နပျိုလတ်ဆတ်ပြီး အခုမှ ချစ်တတ်ကာစ နှလုံးသားနုနုထွတ်ထွတ်လေးနဲ့ ထပ်တာနော်၊ ဦးလေးရဲ့ အိုမင်းရွတ်တွဲနှလုံးသားကြီးလို ဘယ်လောက်ပွတ်တိုက် ပွတ်တိုက်၊ တိုက်တိုက်မိလို့တောင် အစင်းအရာ အခြစ်ရာ မထင်နိုင်လောက်အောင် ထူနေထုံနေတဲ့ နှလုံးသားကြီး မဟုတ်ဘူး။”

“အေးလေ ... မင်းပြောလေ ပြောလို့အားရပြီလား၊ မင်းစကားက နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်းနဲ့ ဒီည မိသက်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖီးလ် သိပ်မလာတော့ဘူးလို့ ဖြစ်လာပြီ”

ခေတ်သစ်ကျော် ဆတ်ခနဲ အောက်ဆင်းထိုင်ပြီး သူ့ဦးလေး ဒူးခေါင်းကို ဖက်လိုက်ရသည်။

“ဦးလေးခန့်ချောကြီး ... အင်မတန် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ဦးလေးအဲလိုမျိုး စိတ်မပြောင်းသွားနဲ့လေ၊ ဘာလဲ ... တစ်နေ့ကုန် မတ်တတ်ရပ်ပြီး စာသင်နေရတော့ ညောင်းနေပြီထင်တယ် ... နှိပ်ပေးမယ်လေ”

“တော်စမ်းပါကွာ ... ခုမှ ဖားသလိုလို ယားသလိုလို လုပ်မနေနဲ့ ခေတ်သစ်ကျော်က ဟိုနှိပ် ဒီနှိပ် လိုက်နှိပ်သည်။

“ဟာ ... ခေတ်သစ် ... မနှိပ်ပါနဲ့ကွ၊ ငါက ယားတတ်တယ် အနှိပ်မခံချင်ဘူးဟေ့ကောင် ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့ကွ”

ခေတ်သစ်ကျော်က အတင်းနှိပ်မည်ပြင်ရင်း ...

“ဒါဆို ... ဒီညမှာ ဦးလေး မမသက်ဆီ ဖုန်းဆက်လို့ရသွားပြီလား”

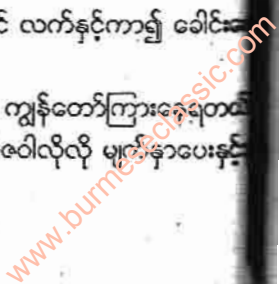
“အေး ... အေး ... ရ ... ရပါပြီကွာ”

“ဟာ ... ခုမှ နာရီကြည့်မိတယ်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး ... ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေပြီ၊ ကျွန်တော် သွားမှဖြစ်တော့မယ် ... ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲကွ ... လုပ်ပြန်ပြီ၊ အထိတ်တထိတ်တစ်မျိုး၊ ငါတော့ ဘာမှမကြားရပါဘူး”

ခေတ်သစ်ကျော်က နားရွက်နောက်တွင် လက်နှင့်ကာ၍ ခေါင်းထဲက လေထဲမှအသံကို နားစွင့်ဟန်ပြုပြီး ...

“ကြားတယ် ... အသံကြားတယ် ... ကျွန်တော်ကြားနေတာမို့ သူ့ဦးလေးက စိတ်မရှည်သလိုလို ဇေယျာလို့လို မှတ်နားပေးနဲ့”

ကိုကြည့်သည်။

“ဒီအချိန်ဆို ခက်ဆစ် ကျူရှင်လွတ်ခါနီးနေပြီလေ၊ အဲဒါဆိုရင်
ဘာခေါ်သံ ဖြစ်မလဲ”

“မင်းဦးဒေါ်ကြီး တုံးညှပ်လို့ အော်သံဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“ဦးလေးကလည်း ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် ပိန်းပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော့်
ခွဲအချစ်ကွန်ရက်ပေါ်က ထိပ်ထားဧကရီ ဒေဝီမဟေသီသခင်မရဲ့ ခေါ်သံ၊
အချစ်ရိုင်း ခေါ်သံပေါ့ ဦးလေးရ ... သွားပြီ ဦးလေးရေ ... မမသက်မေး
ရင် ဦးလေးကြည့်ပြီး ဖုံးဖိပေးလိုက်တော့”

အခန်း (၈)

ခက်ဆစ်မေက လွယ်အိတ်ကိုရှေ့သို့ပို့ကာ မူနွဲ့စွာ ခြေကိုဆောင်၍
လျှောက်ရင်း ခေတ်သစ်ကျော်ကို စကားဆိုသည်။

“ကျူရှင်ချိန်ပြီးတာနဲ့ လူတိုဒီလိုပဲ လျှောက်ခေါ်သွားဖို့ စဉ်းစားနေ
တော့တာပဲ ... ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ခက်ဆစ်ကို ကျွန်တော်က အချိန်တိုင်းတွေ
ချင်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ခုလို နှစ်ယောက်လုံး ကျူရှင်ချိန်အားတာက သိပ်
ရှားတယ်လေ၊ ဒီရှားပါးအချိန်လေးမှာ တွေ့ခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးကုဋေကုဋာ
ခက်ဆစ်ရယ် ... ဒါလေးတော့ မတွန့်တိုပါနဲ့”

ခက်ဆစ်က သူ့ကို အပြုံးမြဲမြဲနှင့် မော့ကြည့်ရင်း ...

“တကယ်တော့ ခက်ဆစ်လဲ အိမ်ကိုစောစောပြန်ရောက်ရင် တစ်
ယောက်တည်းပျင်းနေတာပါ ... အိမ်ရောက်ရင် စာကျက်ရင်ကျက်၊ ဒါမှ
မဟုတ် အိမ်အလုပ် နည်းနည်းပါးပါးကူလုပ်၊ ပြီးရင် သီချင်းနားထောင်၊ ဒါမှ
မဟုတ် တီဗွီကြည့်ရင်ကြည့် ... ဒါပဲ လုပ်စရာရှိတာ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ခက်ဆစ်ရဲ့ ... ဒီမှာဆို ကျွန်တော်နဲ့စကား
ထိုင်ပြောနေ မပင်မပန်းဘဲနဲ့ အပျင်းကိုပြေရောပေါ့ ... ပြီးတော့ ကုသိုလ်
လည်း ရတယ်လေ”

“အံ့မယ် ... ဘာလို့ ... ”

“ဪ ... ခက်ဆစ် ဒီလိုနေပေးလို့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပျော်
ရွှင်ရာရပါတယ်ဆို ... တစ်ဖက်သားကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြည့်ဆည်းပေး
ရတဲ့အတွက် ခက်ဆစ်မှာ ကုသိုလ်ရပြီပေါ့”

“ဒီစကားက သူမသိမသာ သွယ်ဝိုက်ပြီး မြူဆွယ်ပြန်တာလား”

“အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်သွားလို့လား။ အဲဒါဆိုရင်တော့
တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်က ခက်ဆစ်နဲ့အတူတွေ့နေရတဲ့အချိန်
မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်ကွယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ခက်ဆစ်ကိုပဲ ရင်ထဲမှာ အမြဲသိမ်းထားမိ
တာဆိုတော့ ... ကျွန်တော့် နှုတ်ထွက်စကားတွေက အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်အစွန်း
လေးတွေ ထွက်ထွက်သွားမိတာထင်တယ်”

“အောင်မယ်လေး ... သူရှင်းကာမှပဲ အဓိပ္ပာယ်က ပိုဆိုးသွားတော့
တယ်”

“အိုကေ ... ဒါဆို တခြားအကြောင်းကို ခေါင်းစဉ်ပြောင်းပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ပြော ... ”

“တစ်ခါက မန္တလေးကလာတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ ရန်ကုန်သူ
အရိုင်းလေးရဲ့ အလိုကျ သူမ နှစ်သက်မယ့်စကားတွေကို ကောင်းကောင်းပွား
နေတယ်”

“အင်း ... သူက မန္တလေးသားလို့ ပြောချင်တာထင်တယ်”

“မန္တလေးသားဆိုပေမယ့် မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျား မြို့တော်တော်
စုံသွားမှ မန္တလေးမှာ အထိုင်ချဖြစ်တာပါ ... မန္တလေးမှာ အဘိုးအဘွားတို့
နဲ့နေတယ်။ မိဘတွေကတော့ တမလွန်ခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်သွားခဲ့ကြပြီ”

“အို ... ခက်ဆစ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူက ဖတဆို ဖြစ်ရုံမက
မိတဆိုးပါဖြစ်နေတာကိုး ... ဒါဆို ... အဘိုးအဘွားကတော့ အလိုလိုက်
ကြမှာပေါ့”

“အင်း ... ဆိုပါတော့၊ ခက်ဆစ်မှာတော့ မိစုံဖစုံပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အဖေက အငြိမ်းစားဝန်ထမ်း။ အမေက အိမ်မှာ
စတိုးဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတယ်။ အစ်ကိုနဲ့အစ်မက နိုင်ငံခြားမှာအလုပ်လုပ်နေ
တယ်။ ခက်ဆစ်က အငယ်ဆုံး ... သူ့ရော ... ညီလေးတွေ ညီမလေးတွေ
နို့လား”

“နိုး ... တစ်ပွေတည်း ... ”

“သူ အခုနေတဲ့အိမ်က ... ”

“အန်တီအိမ်လေ ... အဘွားရဲ့အစီအမံပေါ့။ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ခုတော့ ... ကျွန်တော့်ရဲ့ဂိုက်ပေါ့။ သူကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ ... သူ့ထက် တစ်နှစ်ပဲငယ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကလေးလိုလိုက်ထိန်းသိမ်းနေတယ်။ ဆရာမဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ လှုပ်မရဘူးဖြစ်နေတာ”

ထိုအချိန်တွင် ခေတ်သစ် ဟန်းဖုန်းမှခေါ်သံ မြည်လာသည်။

“ပြောရင်းဆိုရင်း ချက်ကင်လုပ်တဲ့ဖုန်း ဝင်လာပြီ ... ဟဲလို”

“ ... ”

“ဟုတ်တယ် မမ ... ပြော ... ”

“ ... ”

“ဦးလေးအိမ်မှာလေ ... သင်္ချာတွက်နေတာပေါ့”

“ ... ”

“မစားနဲ့ မမရာ ... ဒီမှာ သင်္ချာတွက်ရလွန်းလို့ ဦးနှောက်ပူနေတာ”

“ ... ”

“ဦးလေးဖုန်းကို မမဆက်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ဒီမှာတော့ တွက်ထားဆိုပြီး ပုစ္ဆာတွေပေးထားခဲ့တယ်။ လူကတော့ လမ်းထိပ်ထွက်သွားပြီ”

“ ... ”

“ဟုတ်”

“ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဂျီး ... ”

ခေတ်သစ် ဖုန်းထဲသို့ ရှီးသမျှကို ခက်ဆစ်က နားထောင်ရင်း လိုက်ဟားနေသည်။ သူ ဖုန်းပိတ်လိုက်သောအခါမှ ...

“သူ့အစ်မနဲ့သူနဲ့ ဘယ်နှစ်ဝမ်းကွဲလဲ”

“နှစ်ဝမ်းကွဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ဪ ... သူ့ကို ဂရုစိုက်သားပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ပြောပါရောလား ... သူကလည်း မောင်လေး ညီမလေးလိုချင်နေတာပေါ့”

တာလေ ... မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်က သူတို့အိမ်မှာ ကြာကြာနေရဖို့ဖြစ်
လာတော့ အစ်မကြီးနေရာကို ကောင်းကောင်းယူလိုက်တော့တာပဲ”

“သူ ကံကောင်းတာပေါ့ ... ”

“အင်း ... ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒီနှစ်မှပဲ စာပိုရနေ
တာတော့သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်သက်လုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလာ
တဲ့ကောင် ... ဒီအိမ်ရောက်မှ အသေအကျပ်ခံနေရတော့ တစ်ခါတစ်ခါ
ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင်ပေါက်တယ်၊ ခက်ဆစ်နဲ့ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့နေ့လေး အဲဒါ
ညစ်ညစ်နဲ့ အိမ်က ထွက်လာတုန်းတွေ့တာ ... ”

“ဪ ... အဲလိုလား”

“ခုတော့ ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ခဏတာလွတ်မြောက်ရာလမ်းရမလဲ
ဆိုတာ ကြံဖန်ရှာတတ်နေပါပြီ”

“ဥပမာ ... ခုလိုမျိုးပေါ့၊ သင်္ချာတွက်နေတယ်ဆိုပြီးတော့လေ”

“အဟီး ... ဟုတ်တယ်၊ သင်္ချာတွက်နေတယ်ဆိုပြီး ချစ်သူနှိုင်းနေ
တာ”

“ဘာ ... ဘာပြောတာ ... ”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်သူမဖြစ်သေးပါဘူး၊ ချစ်ရသူ ... ချစ်
ရသူပါ”

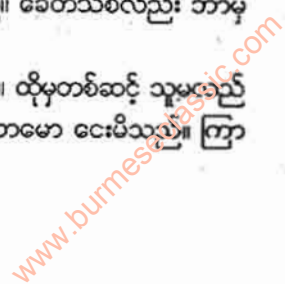
“သူ အဲလိုမျိုးစကားတွေပဲပြောနေမယ်ဆိုရင် ခက်ဆစ်ပြန်တော့မှာ
နော်”

တကယ်ပြန်ရန် ပြင်သည့် ခက်ဆစ်မေကြောင့် သူ ကပျာကယာ
ထားရတော့သည်။

“မပြန်ပါနဲ့ဦး ... ခဏလေးပါ ခက်ဆစ်ရာ၊ ဒီအချိန်မျိုးက ရခဲလို့
ပါ၊ ခုတောင် တော်တော်ကြံဖန်ယူထားရတာပါ”

ခက်ဆစ်က “ဟင်း ... ” ဆို သက်ပြင်းကို ကျယ်ကျယ်ချပြရင်း
ခေတ်သစ်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။ ခေတ်သစ်လည်း ဘာမှ
ဆက်မပြောသေးဘဲ ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေမိကာ ...

သူမ လက်မောင်းလေးတွေကို ငေးမိသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူမသည်
ထိုင်ဆီသို့ ... ပြီးမှ သူမမျက်နှာနုနုလေးကို တမေ့တမော ငေးမိသည်။ ကြာ

တော့ ခက်ဆစ်ကိုယ်တိုင် သတိထားမိသွားပြီး ...

“သူ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲလို့ ... ”

“တကယ်တော့ ခက်ဆစ်ရယ် ... ချစ်တဲ့အကြောင်းပြောပြီး ကြည်နူးနေရတယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာပါ။ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမုန်းပွားစရာစကားတွေ ပြောနေတယ်ဆိုမှ တားရမှာ ... တားသင့်တာ မဟုတ်လား”

သူမ သူ့ကို ဘာမှမပြောတော့။ မျက်ဝန်းရွဲကြီးအစုံဖြင့်သာ အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အပေါ်ထပ်ဝရံတာတွင် ခေတ်သစ်ကျော်တစ်ယောက် ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့အစ်မရှေ့တွင် စာပြန်နေရသည်။ ဘိုင်အိုကျက်ခိုင်း သမျှ စာပြန်အပြီးတွင် ...

“မောင်လေး ... ငါကြည့်နေတာ နင့်ခေါင်းကရေတွေလား။ ဆီတွေ လား”

“ရေတွေ မမ ... ခုနက ရေချိုးပြီး မသုတ်ခဲ့မိလို့”

“မင်းဟာလေ ... မမပြောရင်လဲ ဆရာလုပ်တယ်ဆိုပြီး မကြိုက်ဘူး။ ဘာမှမဟုတ်တာလေးနဲ့ ဖျားရင်နာရင် စာသင်ပျက်ဦးမယ်”

သက်သိမ့်သိမ့်သူက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါအဟောင်းတစ်ခုယူလာကာ ခေတ်သစ်ကျော်ခေါင်းကို ဖိုးဖိုးဖတ်ဖတ် သုတ်ပေးသည်။

“ကျွန်တော့်ဘာသာ သုတ်ပုံမယ်မမရဲ့ ... ပေးစမ်းပါ”

“စကားမများနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေ ... ငါခေါက်ထည့်လိုက်မယ်၊ လူကြီးလုပ်ပေးရင် ငြိမ်ခံတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာလည်း ဘယ်တော့မှ အချိုးပြေအောင် မလုပ်ဘူး”

“မမပဲ မြန်မြန်လာခဲ့ဆိုပြီး အော်နေတာကိုး”

“အော်ရတာပေါ့ဟဲ့ ... နင့်ကိစ္စပြီးရင် ငါက အလုပ်သွားရဦးမယ်

မြင်းရောက်ကြီးပါ

လေ”

“အဲဒါကြောင့် မမကို အပင်ပန်းမခံပါနဲ့လို့ ပြောတာပေါ့”

“အံ့မယ် ... တစ်ခွန်းမခံ အကြီးကိုပြန်ပြောနေတယ် ... ကဲဟယ် ကိုယ့်မောင်လေးမို့ ဖြစ်စေချင်လို့ အပင်ပန်းခံနေတာပေါ့ဟဲ့ ... နို့မို့ဆို ဝိသက်တို့လည်း ကိုယ့်ဘာသာနှပ်နေချင်တာပေါ့”

“ဒေါက်ခနဲ” အခေါက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ခေတ်သစ် ခေါင်းကိုပွတ်ရင်း ပါးစပ်မှ မကြားတကြားရေရွတ်သည်။

“နှပ်နေရင်ပြီးရော ... ခုတော့ နားလည်းပူ ... ခေါင်းလည်းပူ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

“အဟီး ... နားကလည်းပါးပါ့ ... တိုးတိုးလေးပြောတာကို ကြား ထယ်”

“ဟင်း ... ဆရာမနားဟဲ့ ... ပါးပြီးသား၊ အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကို ခြာတာ၊ နင့်ကိုလေ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခေါ်ထားရင်ကောင်းသားလို့ အဲဒါဆို ခုလောက်ရှိ အပိုးကိုကျိုးနေလောက်ပြီ”

“တော်သေးတာပေါ့ ... ငယ်ငယ်လေးကတည်းကသာ လာနေရရင် ခုလောက်ဆို ခေါင်းမှာ အာလူးခင်းကြီး ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ မင်းကိုကောင်းစေချင်လို့ပေါ့ဟဲ့ ... အစ်မတစ် ယောက်ရဲ့ စေတနာလေ ... ”

“အာလူးသီး စေတနာပေါ့”

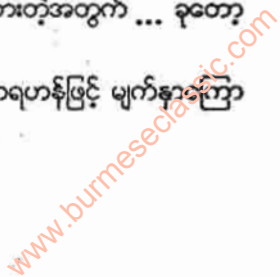
“စေတနာဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ မောင်လေး ... မင်းတွဲတွဲနေတဲ့ ဆာဆစ်မေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း မင်းဘယ်လောက်သိထားပြီးပြီလဲ”

“သူ့ရဲ့ လက်ရှိပညာရေးအခြေအနေရယ် ... အဲ ... သူချောတာ တူတာရယ်ကလွဲလို့ ဘာမှမသိပါဘူး”

“သူ့ကို မင်း ဘယ်လောက်အထိ ရည်ရွယ်ထားလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ကြသေးလို့ ဘာမှမရည်ရွယ်ထားတဲ့အတွက် ... ခုတော့ ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘူး”

သူ့အစ်မက အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရဟန်ဖြင့် မျက်နှာကြော စို့ လျှော့လိုက်ပြီး ...

“မောင်လေးရယ် ... ဒီနှစ်မှာ ဆယ်တန်းလေးကျွတ်စေချင်လို့ အတင်းပိတ်ဆိုထားရတာပါ။ ဒါတောင် မင်းက မရအရ ဖောက်ထွက်ချင်သေး တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းကိုယ်မင်း သိပ်လည်လှပြီ မထင်နေနဲ့၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက မမ သိတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်နေ့က စတွေ့လို့လဲ ... ”

“အိမ်ကဒရိုင်ဘာဖျားလို့ မမကို မင်းကိုယ်တိုင် ကားလိုက်မောင်းဖို့ ရတဲ့နေ့က ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ... ”

“အဟင်း ... ”

“မင်း ... မလိမ်နဲ့နော် ... ”

ခေတ်သစ်ကျော် ရယ်ချင်သွားသော်လည်း ...

“မမသက်က သိပ်လျင်တာပဲနော် ... အမလေး ... ဒီအစ်မ မသိ အောင် ရည်းစားဘယ်လိုထားရပါ့မလဲ ... ဒီအစ်မနဲ့တော့ ဒီဘဝ အိုမှ အိုရ ပါတော့မလားဘဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ ... အဲဒီအတွက်လည်း ဒီအစ်မခေါင်းထဲမှာ နှိ ငြိုးသား ... မောင်လေးအတွက်တော့ ငါ ... အစ်မဆိုတဲ့ အကြီးတာဝန် ကျေစေရမယ်”

“ဘာ ... ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ မမ ... ”

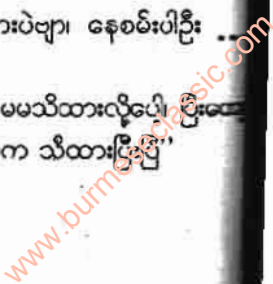
“ပြူးတူးပျာတာ မဖြစ်ပါနဲ့ကွာ ... တကယ်ဆို ငါ့မောင်လေးထံ ပညာရေးနောက်ကျနေလို့သာ အရွယ်ကရောက်နေပြီလေ ... ဒီတော့ မင်း လိုက်ဖက်သင့်တော်မယ့်၊ ပြီးတော့ ... မင်းအဘွားလည်း သဘောကျနိုင်မယ် မိန်းကလေးတွေနဲ့ မမကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟာ ... ဘာလို့ ဒါတွေလုပ်နေရတာလဲ မမရာ ... ”

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်၊ မောင်လေးကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချေ ရမှာ ... အနည်းဆုံး သုံးယောက်ပြပေးမယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် ခက်ဆစ်မေ ရှိသားပဲဗျာ၊ နေစမ်းပါဦး ... ခက်ဆစ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်းအကြောင်းတွေ လိုက်စုံစမ်းနေတာ မမသိထားလို့ပေါ့၊ ပြီးမှ ... မင်းအကြောင်းတော်တော်များများကို ခက်ဆစ်မေက သိထားပြီပြီ”

“ခက်ဆစ် သိထားပြီးပြီဆိုတာ မမက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မမအသိုင်းအဝိုင်းမှာပဲ စုံစမ်းမှ မင်းအကြောင်းကိုသိရမှာလေ။ အဲဒီတော့ မမသိတာ ဘာဆန်းလဲ၊ ပြီးတော့ ... မင်းအဘိုးအဘွားရဲ့ အမွေကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ပုံအောရမှာဆိုတော့ အဲဒါကို ခက်ဆစ်မေ လက်မလွတ် ချင်ဘူးဆိုတာပါ မမက သိထားပြီးပြီ”

“မဖြစ်နိုင်တာ မမရာ ... နောက်ပြီး အဘိုးတို့ကလည်း ပြောလောက်အောင် မချမ်းသာပါဘူး”

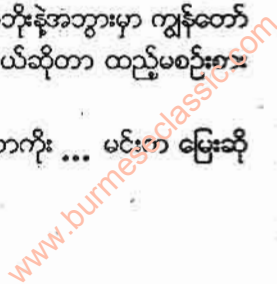
“ဪ ... မင်းဘာမှ မသိပါလား မောင်လေးရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မမက တစ်ခါ တစ်ခါမှာ ကလေးလို သဘောထားမိတာ သိလား ... ဒီမှာ မမပြောပြမယ် ... ဖေဖေထူထောင်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ အစုရှယ်ယာ ငါးဆယ် ရာခိုင်နှုန်းကို မင်းအဘွားပိုင်တယ်၊ မြတ်သမျှပြန်ပြန်ရင်းနေရင်းနဲ့ အဲဒီလောက် ဖြစ်သွားတာ၊ ဖေဖေကလည်း အမျိုးထဲမှာ သက်ကြီးဝါကြီးဆိုပြီး မင်းအဘွား ပြောသမျှ လုပ်ပေးခဲ့တာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် မင်းက မင်းအဘိုး အဘွားရဲ့ တစ်ဦးကည်းသော အမွေခံဆိုတော့ အဲဒီရှယ်ယာတွေ မင်းပိုင်တယ် လို့ပြောလို့ရတယ် ... နောက်ပြီး မန္တလေးမြို့လယ်က တိုက်နဲ့ခြံကြီးတန်ဖိုး အကြမ်းဖျင်းတွက်ရင်တောင် သိန်းပေါင်းများစွာတန်တာ သိသာတယ်၊ ဒါ အတွင်းပစ္စည်းတွေ မပါသေးဘူးနော် ... အဲဒီအကြောင်း တော်တော်များများ ကို ခက်ဆစ်မေက သိထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်လို့လား မမရာ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို ... မင်းချမ်းသာသမျှကို မင်းထက်တောင် ခက်ဆစ်မေက ပိုသိနေတယ်ဆိုရင် မင်းအံ့ဩသွားမယ်၊ မယုံဘူးဆိုရင် မင်းနည်းမင်းဟန်နဲ့ အစ်အောက်မေးကြည့် ... ”

“ထားပါလေ ... တကယ်ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တောင် သူ့သိထားသလောက် မှန်းထားသလောက် ကျွန်တော် မချမ်းသာနိုင်ဘူး၊ အမွေမရနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ တွေးမိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဘိုးနဲ့အဘွားမှာ ကျွန်တော် အပါအဝင် မြေးအရင်းချည်းပဲ တစ်ဒါဇင်တိတိ ရှိတယ်ဆိုတာ ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“မင်းက မင်းဟာမလေးကို လျှော့တွက်တာကိုး ... မင်းက မြေးဆို

ပေမယ့် အမွေစားအမွေခံသားဖြစ်နေတာရော၊ သားသမီးတွေကို အမွေခွဲမယ်ဆိုရင် မင်းက မင်းအဖေအမေအတွက်ကတစ်စု၊ မင်းအတွက်က တစ်စု ပေါင်းနှစ်စုရမယ်ဆိုတာကအစ သိပြီးသား ... ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် မသိသေးဘူး”

“မင်းကမှ စိတ်ဝင်တစား မလေ့လာတာကိုး ... တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊ ခက်ဆစ်မေ မသိနိုင်သေးတဲ့ အရေးကြီးအချက်တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာကိုလဲ ... ”

“ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ မင်းအဘွားက ရှယ်ယာထည့်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီရှယ်ယာတွေရဲ့ တကယ့်ပိုင်ရှင်နာမည်က အဘွားနာမည် မဟုတ်ဘူး ... ”

“ဘယ်သူလဲ ... ”

“ခေတ်သစ်ကျော်ဆိုတဲ့ မင်းပေါ့ ... ”

“ဗျာ ... တကယ်”

အခန်း (၉)

သက်သိမ့်သိမ့်သူက သူမကတိအတိုင်း ခေတ်သစ်ကျော်ကို မိန်းကလေး သုံးယောက်နှင့် လိုက်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

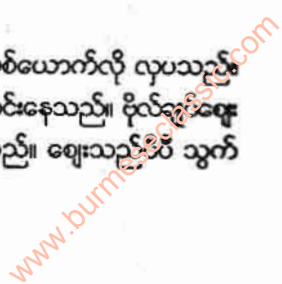
ဆယ်ကျော်သက်များကဲ့သို့ အလန်အပျံများ မဟုတ်ကြပေမယ့် သုံးယောက်လုံး ခေတ်မီမီ လှပကြပါသည်။ အသက်ကတော့ သိမ့်သိမ့်သူ သူငယ်ချင်းများဖြစ်သဖြင့် သူမနှင့် မတိုင်းမယိမ်းများမို့ ခေတ်သစ်ကျော်နှင့်လည်း ရွယ်တူဝန်းကျင်များ ဖြစ်ကြသည်။

ပထမတစ်ယောက်က နဒီလမင်း ...

ပုဂ္ဂလိက ဘဏ်ကြီးတစ်ခုတွင် လက်ထောက်မန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်။ ဘဏ်ယူနီဖောင်းကို သူမ ဘော်ဒီထင်းထင်းလေးပေါ်အောင် တင်းတင်းလေး ဝတ်ထားသည်။ ယူနီဖောင်းနှင့်ဆိုသော်လည်း သူမ၏ နဂိုအလှကြောင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိစွာ လှပနေသည်။ ဝန်ထမ်းမျိုးရိုးဆိုသော်လည်း ကျောက်ကုန်းလိုနေရာတွင် ကိုယ်ပိုင်ခြံဝန်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်နှင့်နေနိုင်သည့် တစ်ဦးတည်းသောသမီး။

နောက်တစ်ယောက်က မြူနင်းဝေလွင်

သူမက ဘောလိဂ်ခင်းသမီးချောလေး တစ်ယောက်လို လှပသည်။ အိန္ဒိယသွေးရောနှောသော်လည်း အသားလေးက ဖြူဝင်းနေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး နှို မိသားစုပိုင် ရတနာဆိုင်ကို ဦးစီးရောင်းချနေနိုင်သည်။ ဈေးသည်မှာ သွက်

လက်ချက်ချာသည်။ အပြောချိုသည်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင်လည်း ဝတ်စားတတ်သည်။ မိမိ၏ရောင်းကုန်ပစ္စည်းကို အစွဲထုတ်နိုင်သည့် စွမ်းရည်ပါရမီနှင့် ပြည့်စုံပုံရသည်။ ထို့ပြင် ... ခေတ်သစ်ကျော်ကို သူမ၏မျက်ဝန်းရွဲကြီးများနှင့် မကြာ မကြာ ငေးကြည့်တတ်သည်။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှာ ဘရဏီခင် ဟု အမည်တွင်၏။

မြန်မာဆန်ဆန် မှန်ညက်နေအောင် လှပနူးညံ့သူလေးဖြစ်သည်။ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံလေးများကို ခေတ်ဆန်ဆန် ဒီဇိုင်းများပေါင်းစပ်ကာ ချုပ် လုပ်ဝတ်ဆင်တတ်သည်။ အင်းလျားမြိုင်လမ်းမပေါ်ရှိ ခြံတစ်ခြံ၏ရှေ့တွင် သပ် ရပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်တွင် မြန်မာပိုးထည်မျိုးစုံကို ရောင်းချသည်။ ဝန်ထမ်းသုံးဦးခန့်သာရှိသော်လည်း ထိုဆိုင်လေး၏နောက်ရှိ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးမှာ သူမတို့အပိုင် ဖြစ်၏။

ထိုဆိုင်သို့ ခေတ်သစ်ကျော်ကို ခေါ်သွားပြီး သိမ့်သိမ့်သူက မိတ်ဆက်စကားပြောသည့်အချိန် နာဂီဝက်ခန့်အတွင်း သူမက ခေတ်သစ်ကျော်ကို သုံးကြိမ်ခန့်သာ မျက်ဝန်းထောင့်မှ မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ ကြည့်သည်။

အိမ်အပြန်လမ်းရှိ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော အအေးဆိုင်လေးတစ်ခုရှေ့တွင် ခေတ်သစ်ကျော်က ကားကို ထိုးရပ်သည်။

“ဘာလို့ရပ်တာလဲ မောင်လေး ... အိမ်ကို တန်းပြန်မယ်လေ”

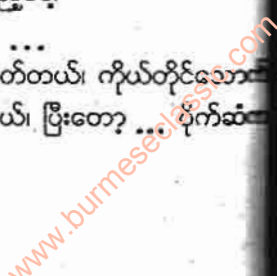
“အောင်သွယ်တော်လုပ်ရလို့ မမအာခြောက်နေမှာစိုးလို့ အအေးတိုက်ခိုင်းမလို့”

“ဟဲ့ ... နင့်စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ငါက အာခြောက်ရတယ်ဆိုရင်လဲ နင်က ဝယ်တိုက်တဲ့သူဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဘာလဲ ... အအေးတိုက်ခိုင်းမလို့ဆိုတာ”

“အဟီး ... ကျွန်တော်လည်း ရင်တွေပူလာသလိုလို ရေပဲငတ်လာသလိုလို ဖြစ်လာလို့ ... ပြီးတော့ ဝင်ငွေရှိတဲ့သူက မမလေ ... အဲဒီတော့ အအေးတိုက်သူက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

သူ့အစ်မက လှပစွာ မျက်စောင်းခဲ့ပြီး ...

“မောင်လေး ... နင်ဟာလေ မျိုးစုံတတ်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်သောဆီချင်တာကို ငါက အာခြောက်တယ်ဖြစ်ရသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ... ပိုက်ဆံ

လည်း ကုန်မှာကြောက်သေးတယ်”

ဆိုင်တွင်ထိုင်ပြီး၍ အအေးနှစ်ဖူး မှာပြီးသည့်အချိန်တွင် ...

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ မမပြတဲ့သုံးယောက်လုံး တန်းဝင်တဲ့အချော အလှတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း ... သူ့အရွယ်နဲ့သူတော့ စံချိန်မီတဲ့ အလန်းဇယားလို့ပြော ရမှာပေါ့”

“ဟဲ့ ... သူ့အရွယ်နဲ့သူပေါ့ ... ဆယ်ကျော်သက်ကို ဖလန်းဖလန်း ထနေလို့ ဖြစ်မလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်ကလည်း လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သုံးယောက်လုံးက ကိုယ်ရပ်တည်နေနိုင်တဲ့ ကိုယ့်နေရာအနေအထားလေးအပေါ် နှည်းနှည်းများ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ... မာန်ဝင့်ထည်နေကြသလားလို့”

“ဒါကတော့ဟယ် ... မိန်းကလေးမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ... သူတို့ အသက်အရွယ်နဲ့သူတို့ အောင်မြင်မှုလေးတွေနဲ့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအဘွား ခွဲပိုင်ဆိုင်မှု ပြောရရင် မင်းရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုပေါ့လေ ... မမသိသလောက်ပြောရရင် သူတို့ တစ်ဦးချင်းစီက မင်းကိုတော့ မမိနိုင်ပါဘူး”

သူရင်ထဲကပြောချင်သည့် စကား ခံစားချက်တွေကို သူ့အစ်မ ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်သဖြင့် ခေတ်သစ်ကျော် ဘာမျှပြန်မပြော။ အအေးကိုသာ ခြုံ့သောက်နေလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒီသုံးယောက်ထဲက မောင်လေး ဘယ်သူ့ကိုသဘောကျလဲ”

“သူတို့သုံးယောက်လုံးက ခက်ဆစ်မေထက် ပိုလှကြသလိုပဲနော်”

“သလိုပဲ မဟုတ်ဘူး ... အမှန်အကန်ကို ပိုလှကြတာ”

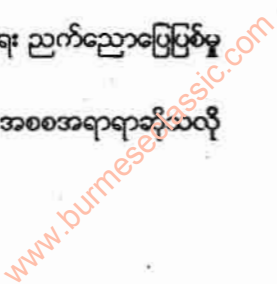
“စည်းစိမ်ချမ်းသာ အလုပ်အကိုင်ကတော့ အသေအချာသာပါတယ်”

“အမှန်ပေါ့ကွာ”

“တခြား ... ”

“ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ညက်ညောပြေပြစ်မှု အလည်း သာတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မမပြောသလိုပါပဲ၊ အစစအရာရာဆိုသလို သာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ”

စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ သူ့အစ်မမျက်နှာကို စာဖတ်နေသည်။
ခေတ်သစ်ကျော်ကို သူ့အစ်မက 'ဆက်ပါဦး' ဆိုသည့်သဘောနှင့် ခေါင်းဆတ်
ပြသည်။

“သူတို့သုံးယောက်လုံး လုံးဝမသာနိုင်တဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ သေ
ချာပေါက်ရှိနေတယ်၊ အဲဒါက ... ”

သိမ့်သိမ့်သူက သူ့မောင်ကို မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာအမူအရာသို့ ပြောင်း
ကြည့်သည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က သူ့စကားကို မရအရ ဆက်သည်။

“အဲဒါက ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ခံစားချက်”

“သေချာလို့လား ... ”

“သေချာတာပေါ့ ... အဲဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်
လေ ... ”

သိမ့်သိမ့်သူက ခေါင်းကို မသိမသာဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းသည်။

“မောင်လေး ဖြည်းဖြည်းချင်းစဉ်းစားကြည့်ပါဦး ... အာရုံထဲမှာ
စွဲနစ်နေအောင် တွေးကြည့်ပါဦး”

“အဲဒီ စဉ်းစားကြည့်တာ ... တွေးကြည့်တာကိုက မှားနေတယ်လို့
ကျွန်တော်ကတော့ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အချစ်
ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတဲ့ အမြင်အာရုံ
လေး အပေါ်မှာ တစ်ခဏအတွင်း ခံစားဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အရာလို့ ခံယူထားတာ”

“On the first sight ဆိုတဲ့ အယူအဆကို မင်းကလက်ခံတာပေါ့”

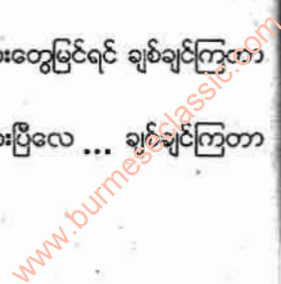
“အဲဒီသဘောမျိုးပါပဲ၊ အဲဒီ တစ်ဒင်္ဂလေးရဲ့ ခံစားချက်ကိုပဲ ကျွန်တော်
က အတည်ယူချင်တယ်၊ အဲဒီခံစားချက်မှာ ချစ်ခင်တာ၊ နှစ်သက်တာတို့ပါမယ်၊
ပြီးမှ စွဲလမ်းတာက လိုက်လာမှာ”

“မမပြတဲ့ သုံးယောက် ... အဲ ... သူတို့တွေရဲ့အလှအပကလည်း
မင်းရဲ့ခံစားချက်ကို ပြောင်းလဲစေဖို့ မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူးပေါ့”

“ဆိုပါတော့ ... ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ ... အချောအလှလေးတွေမြင်ရင် ချစ်ချင်ကြတာ
သဘာဝပါ”

“အဲဒီမမစကားထဲမှာပဲ အဖြေက ပါသွားပြီလေ ... ချင်ချင်ကြတာ

ခြင်းရခက်ကြီးပါ

ဟုတ်လား ... ရှင်းနေတာပဲ မမရယ် ... ချစ်ချင်ကြတာဆိုတာ ချစ်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

“ကဲ ... ဒါဆို ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရုပ်ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မင်းဘယ်သူ့ကို ချစ်မလဲ”

“အဲဒါကို မခံစားမိသေးတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါဆို မမကို ကျွန်တော်ပြန်လှည့်မေးမယ်၊ ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား”

“အယ် ... ဒါတော့ ... ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒါပါပဲ ... စဉ်းစားကြည့်လို့ ရပါတယ် မမရယ် ... ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဘက်က တွေးလွန်းလို့ မမ မမြင်တာပါ”

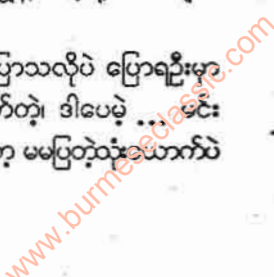
“ဒါဆို မင်းကို မမ အစကနေ ပြန်လှည့်မေးဦးမယ် ... တချို့မိဘတွေက ပေးစားလို့ ညားသွားကြတဲ့ လင်မယားတွေ နောက်ကျတော့ သိပ်ချစ်သွားကြတာ ဘာကြောင့်လဲ ... ”

“အဲဒါကလဲ ... ကျွန်တော် ခုနကပြောသလို မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ စတွေ့တွေ့ချင်း ချစ်သွားကြလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ... ကျွန်တော်တော့ အဲဒါ မမတို့ထင်သလို ချစ်သွားကြတာ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်၊ ဘာယကံရှင်တွေကိုယ်တိုင်က စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းကြတဲ့အပြင် တစ်စီးလာတဲ့ သွားသမီးတွေကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တုတ်နှောင်လာတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးကြောင့် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် သည်းခံပြီး အေးအတူပူအမျှ အပေးအယူမျှတနေကြတာဖြစ်မှာ”

“အောင်မယ်လေး ... ခေတ်သစ် ... ငါ့မောင်လေး ချက်ချင်းကြီးကို အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်တဲ့လူကြီးကြီးလို ပြောင်းလဲသွားပါလား”

“အဲဒါ ... ခက်ဆစ်မေအပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခံစားချက်ထုထည်ကို မမ မြင်ရတာပေါ့”

“အေးလေ ... မမကလည်း လူကြီးတွေပြောသလိုပဲ ပြောရဦးမှာပေါ့ ... ဘာတဲ့ ... သွေးဆူနေတုန်း လွတ်ထားလိုက်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းတွေကအစ လူကြီးမိဘတွေသဘောကျနိုင်တာကတော့ မမပြတဲ့သုံးယောက်ပဲ

ဆိုတာကို မင်းစွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ် ... ကဲ့ ... ပါ ... ဒါနဲ့ မမ ... သုံးယောက်လုံးလား”
သူ့အစ်မထံမှ မျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာပြီး ...

“ငါ ခေါက်ထည့်လိုက်ရရင် ငါ့လက်ခေါက်ပဲ နာဦးမယ်၊ တော်စမ်း”
ခေတ်သစ်ကျော်ကလည်း ကြိုတင်၍ ခေါင်းကိုနောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်
ရင်း တဆက်တည်း မတ်တတ်ရပ်ကာ ...

“သွားစို့ မမ ... ကျွန်တော် ကျူရှင်ကို အချိန်မီပြေးရဦးမယ်”

“နောက်နေမှ တက်ပါတော့”

“စာတွေနောက်ကျကုန်လိမ့်မယ်”

“သိပါတယ် ... ငါ့ကိုယ်တိုင်သင်ပေးပါ့မယ်၊ ဒီရက်ပိုင်း မင်းကျူရှင်
ကို မသွားသေးရင် ကောင်းမယ်ထင်လို့”

“ဘာလို့လဲ မမရဲ့ ... ”

“ကျူရှင်သွားလဲ မင်းကျူရှင်စာတွေကို စိတ်ဝင်စားမှာမှ မဟုတ်တာ
မင်းအတွက် အစီစဉ်တချို့ လုပ်ဦးမှဖြစ်မှာ”

ခေတ်သစ်ကျော်ကလည်း ကျူရှင်မသွားခြင်းထက် ခက်ဆစ်နှင့်မထွေ
ရမှာကိုသာ ပို၍ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသူမို့ ...

“ဒီမှာ မမ ... မမ တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ အဲဒီလူထု
မမတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက လက်မခံနိုင်လောက်တဲ့သူ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“အဲဒါက ဖြေရာကိုမလိုတဲ့ မေးခွန်း ... ဘာလို့လဲသိလား၊ မမ
အဲဒီလိုလူမျိုးကို လုံးဝခေါင်းထဲထည့်ပြီး စဉ်းစားရွေးချယ်မှာမဟုတ်လို့ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောသလိုမျိုး တအံ့အတွေမှာ အချစ်စိတ်
မွေးဖွားသွားမိခဲ့ရင် ... ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ... မမက မင်းမဟုတ်လို့ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုး လုံး
လုံးဝ ပေါ်ပေါက်လာမှာမဟုတ်လို့ ... အိုကေ ... ”

www.burmeseclassic.com

သူ့အစ်မ အလုပ်ရှိရာသို့ မရောက်မီပင် ခေတ်သစ်ကျော် အိမ်မှထွက်
ပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့အဒေါ်ကိုတော့ ဦးလေးထံတွင် သင်္ချာအထူးကျွမ်းကျင်မှုရန်
ဟု အကြောင်းပြပြီး ပတ်လိုက်သည်။ အကြောင်းရင်းအမှန်က ခက်ဆစ်မေ
ကျွမ်းကျင်အလွတ်ကို ကွက်တိစောင့်ရန်။

“မတွေ့ခဲ့ရတဲ့နေ့တစ်ချို့အတွက် ကျွန်တော့်ရင်မှာ လွှမ်းတသသ ခံစား
နေရတာ၊ ခုလိုမျက်နှာလေးမြင်လိုက်ရတော့မှပဲ တစ်လောကလုံး အေးချမ်းသွား
တော့တယ် ... တကယ် ... ”

“ယုံအောင် ချွဲတဲ့ ညာချွဲကြီး ... ”

“ပြောခဲ့သမျှ စကား အမှန်များဖြစ်ပါက ခက်ဆစ်ကို ကြည်ဖြူစွာ
ရင်ခွင်မှာထွေးပွေ့ခွင့်ရပါစေ ... မမှန်သောစကားများဖြစ်ခဲ့ပါက ခက်ဆစ်
နှင့်မကွေကွင်းပါရစေနှင့် ... ”

“လက်ရော ခြေရော လေးဖက်လုံးနဲ့ ယက်မနေပါနဲ့ ... ”

“ရဲရဲဝံ့ဝံ့သစ္စာစကားကို ဆိုရဲသူမို့ ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါလား”

“ဂုဏ်ပြုလိုက်မယ်လေ ... လက်သီးတစ်ချက်”

“မြတ်နိုးချစ်ကြည်စွာ ခံယူရန် အသင့်ပါ”

ခေါင်းငုံ့ပေးပြီး ဟန်ရေးပိုနေသည့် ခေတ်သစ်ကျော်ကို ခက်ဆစ်မေ
က ပြီးကြည့်ရင်း နဖူးဆံစပ်ကို လေနှင့်တစ်ချက် မှုတ်လိုက်ကာ ...

“ကဲပါ ... ပေါမနေပါနဲ့၊ မေးစရာရှိတယ်၊ သူနဲ့အတူ ကားနဲ့ပါပါ
လာတဲ့မမက ဒီကျွမ်းကျင်က ဆရာမတစ်ယောက်ဆို”

“ဟုတ်ပဲ ... ဒီကျွမ်းကျင်ရဲ့ဆရာမ၊ ပူးတွဲတည်ထောင်သူ၊ ကျွန်တော့်
ရဲ့ပိုက်ဆံမပေးရတဲ့ဂိုက်”

“သူ့အစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲဆိုတာပေါ့”

“အမှန်ပါပဲဗျာ ... ဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကကျွတ်စေရေး
အတွက် အသည်းအသန် ကျပ်ပေးနေသူပေါ့၊ နာမည်က သက်သိမ့်သိမ့်သူတဲ့”

“အဟား ... မိုက်တယ်ဟာ ... သလေးလုံးပေါ့”

ခက်ဆစ်မေက မသိမသာ လောင်ရင်း ပြီးချိုချိုနှင့်ကြည့်နေသည်မို့

“ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီလိုမျိုးမကြည့်ပါနဲ့ ... အဲဒီအပြုံးချိုချို၊ နှုတ်ခင်း
ရဲရဲလေးကိုမြင်ရရင် အသည်းယားလွန်းလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ ... ရောဂါက ထလာပြန်ပြီ”

“အဲဒီအပြုံးလေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ ညစဉ်အိပ်မက်တွေကို ကျူးကျော်စိုးမိုးလွန်းလို့ပါ။ ဘာလို့ အဲလိုမျိုး လွမ်းမိုးနိုင်ရတာလဲ ... ဆွဲဆောင်နိုင်ရတာလဲ ... ”

“အဲဒါက တို့အတွက် အမေပေးသမျှ ပကတိတရားပါ။ သူတက်ကာသာ မှောက်မှားချင်စိတ်နဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်နေတာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလို့”

“အဲဒါကြောင့်လေ ... တစ်ခါတစ်ခါတော့ သွားစဉ်းစားမိတယ် သိလား ... ကိုယ်တို့တွေ မခင်မိခဲ့ကြရင် ကောင်းမှာလို့ ... ”

“ဘာလဲ ခင်နေလို့ ရည်းစားစကားမပြောရလို့ပေါ့လေ ... ”

“အင်း ... ”

“ပညာရေးခရီးလမ်း အကြီးမားဆုံး အဟန့်အတားကိုပဲ ကျော်နိုင်အောင် အရင်ဆုံးကြိုးစားပါဦး”

“ဒီနှစ်တော့ ကျော်နိုင်ပါပြီ”

“စီးပွားကောင်းကောင်း ရှာတတ်ဖို့လဲ လိုသေးတယ်”

“ဖြစ်လာရမှာပေါ့”

“သူ့မှာစိတ်ကူးရှိထားပုံရတယ် ပြောပါဦး ... ဘယ်လိုစီးပွားရေးရောက်လုပ်မလို့လဲ”

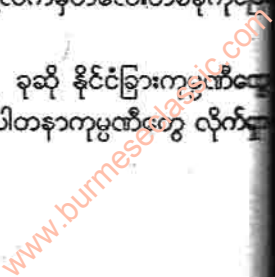
“အများကြီး စဉ်းစားထားပါတယ်။ ကိုယ်တို့ တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွေလုံးလိုလိုက စီးပွားရေးသမားတွေပါ။ အဲဒီထဲကမှ အကောင်းဆုံးကို ရွေးချယ်လုပ်မှာပါ”

“အဲဒါကိုပဲ သိချင်တာလေ”

“တကယ်လုပ်ဖြစ်တော့ မြင်ရမှာပေါ့ ... ခုတော့ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်။ အချိန်ကလည်း စောသေးတယ်လေ။ ဘွဲ့လေးတစ်ခုတော့ ယူရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“အင်းနော် ... လူတွေကလည်း ဘွဲ့လက်မှတ်လေးတစ်ခုကိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်မှ အရာသွင်းချင်ကြတာ”

“ဒီထက်ဆိုးတာရှိသေးတယ်လေ ... ခုဆို နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေလည်း ဝင်လာပြီဆိုတော့ သူတို့နဲ့ဖက်စပ်လုပ်ဖို့ ပါတနာကုမ္ပဏီတွေ လိုက်တာ”

ခြင်းရက်ကြီးပါ

ကြတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့က ပြည်တွင်းကုမ္ပဏီက ဦးဆောင်နေသူကို အင်တီအေ ဆွဲရလောက် ဖြစ်စေချင်ကြတာ။ သူတို့ဆီက ပေတံနဲ့တိုင်းတာပေါ့။”

ခက်ဆစ်မေက အနည်းငယ်အထင်ကြီးသွားဟန်နှင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း

“သူ ... ဒါတွေလည်းသိတာပဲနော်၊ ဒါနဲ့ ဘာလို့ ဆယ်တန်းအောင်-

အောင် မကြိုးစားခဲ့တာလဲ”

“အဲဒါသိတာက ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ကိုရောက်မှ အဒေါ်ယောက်ျား

ဦးလေးကပြောပြ၊ ဆိုဆုံးမတာတွေကို လိုက်မှတ်သားမိလို့ပါ။ အဲဒီလို လိုက်မှတ် သားမိတာကလည်း ခက်ဆစ်ကို စိတ်ဝင်စားမိတာက စတာပါ”

“သူ ... ဆယ်တန်းအောင်ချင်တာကလဲ ... ”

“ခက်ဆစ်ကပဲ အကြောင်းရင်းခံ အစပါ”

“ဟောတော့ ... ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ ကိုယ့်ဘက်ကိုလှည့်လာပြီ”

“လှည့်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ခက်ဆစ်ရာ ... အစကတည်းက ဆက်ဆံတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဦးတည်ရာပါ”

“ကဲ ... ကဲ ... စကားဦးတည်ရာလမ်းကြောင်း သိပ်မကောင်း

ဆော့ဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီလောက်တွေ့ရင် တော်ရောပေါ့ ... ပြန်စို့ ... ”

“နေပါဦး ... မဝသေးလို့ပါ”

“ဘာလဲ ... ဘာပြောတာလဲ ... အအေးနောက်တစ်ခွက် ထပ် ဆောက်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ... ခက်ဆစ်ကိုကြည့်လို့ မဝသေးတာ၊ စကားပြောလို့

မဝသေးတာ ... ကိုယ့်မှာ အနာဂတ် ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြောစရာတစ်ပုံကြီး နဲ့သေးတယ်”

“တော်ပါကွယ် ... သူ့မှာကိုယ်ပိုင်အသိနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်နဲ့

ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာ မရှိသေးပါဘူး၊ တော်တော်နဲ့လည်း ရှိလာ

စို့ မလွယ်သေးပါဘူး”

“ဪ ... ခက်ဆစ်ကလဲ ... အချစ်ရဲ့စွမ်းအားက အရာရာကို

အပြင်းထန်ဆုံး တွန်းအားဖြစ်လာမှာပါ”

“ဥပမာ ... ”

“ဆယ်တန်းဖြေပြီးတာနဲ့ ကိုယ် ... စီးပွားရေးလောကကိုစပြီး

ခြေလှမ်းဝင်တော့မှာပါ။ ကိုယ်က နောက်ကျခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ စီးပွားရေးနဲ့ တစ်
ပြိုင်တည်း ပညာရေးကိုလည်း ထိုက်သင့်တဲ့အဆင့်တစ်ခုရောက်အောင် ကြိုး
စားမှာပါ”

ခက်ဆစ်မေက ဘာမှမတုန်ပြန်။ စားပွဲထိုးကိုခေါ်၍ အအေးဖိုးရှင်း
သည်။ ထို့နောက် မတ်တတ်ထရပ်ရင်း ...

“အဲဒီအချိန်ရောက်တော့မှ ဒီအကြောင်းကို တို့တတွေ ဆက်ဆွေး
နွေးကြတာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ စာကို အရင်ကြိုး
စားလိုက်ကြရအောင် ... သွားဖို့ ... ”

ခေတ်သစ်ကျော်က ထိုင်ရာမှ မထချင် ထချင်နှင့်ထသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် မရှင်း ... မရှင်းနှင့်။

သူက အချစ်နှင့်ဘဝကို စချင်သည်။

ခက်ဆစ်မေကတော့ ယခုအချိန်အထိ အချစ်ဆိုသည်ကို ဘဝ၏နောက်
ဖျားမှသာ ကပ်ပါစေလိုသလား မသိ။

အခန်း (၁၀)

ဒီနေ့ နဒီလမင်း အိမ်သို့လာလည်သည်။

ပြီးခဲ့သည့်အပတ်က မြူနှင်းဝေလွင်နှင့် ဘရဏီခင်တို့ လာလည်ကြသည်။ သူမတို့ လာလည်တိုင်း ပင်တိုင်ဧည့်ခံရသူမှာ ခေတ်သစ်ကျော် ဖြစ်နေသည်။ သူ့အစ်မအဆိုအရ သူ့ထံလာလည်သည့် ဧည့်သည်များဖြစ်၍တဲ့။ သူမဧည့်သည်များကို သူ့ဧည့်သည်အဖြစ် သူ့အစ်မ ပြောင်ပြောင်ပင် ပြောင်းပစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့သော ဧည့်သည်များလာသည့်နေ့တွင် သူ့အစ်မက ထူးထူးခြားခြား စာကျက်ပျက်ခွင့်ပေးသည်။ ကျူရှင်မတက်ရန် အတင်းအကျပ်တားသည်။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုဧည့်ခံခွင့်ရစေရန်ဟု ဆိုကာ ရေကူးကန်ဘေးတွင် သီးသန့်ဧည့်ခံရသည်။ ဒေါ်ချစ်စုတို့အဖွဲ့အား စားစရာသောက်စရာများကို လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးစေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခေတ်သစ်ကျော် ညစ်ပြီး ဘိုကျ တောင်းဆိုသမျှ အစားအသောက်ကို ချက်ချင်းစီစဉ်ချက်ပြုတ်ပေးစေသည်။ ထို့အတူ ...

သူ့အစ်မဘက်ကလည်း စည်းကမ်းချက် အချို့နှင့်ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်တို့ အနည်းဆုံး နှစ်နာရီ ဧည့်ခံရသည်။ ဧည့်သည်စိတ်ညစ် စိတ်ပျက်သွားပေမည်စကားများကို တမင်ရွေးချယ်ပြီး မပြောရ။ ဧည့်သည်ကို အနည်းငယ်သော

စိတ်ဖြူငြင်မှုလေးပင် မဖြစ်စေရ။ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံ ရမည်။ အထူးသဖြင့် သူမ၏ မဟာရည်ရွယ်ချက်ကြီး ဖြစ်သော ဧည့်သည်နှင့် သူတို့နှစ်ဦး ချစ်သူဘဝ အလျင်အမြန် ရောက်ရှိရေးအတွက် အထူးကြိုးပမ်းရန်

ခေတ်သစ်ကျော်ကလည်း သူ့အစ်မ စကားကို တသွေမတိမ်း နှာ ထောင်ရှာပါသည်။ ဥပမာ-မျက်နှာအမူအရာကအစ။ သူ့အမူအရာ ကောင်းလွန် ချစ်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ နဒီလမင်းနှုတ်မှပင် ဖွင့်ပြောရရှာသည်။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ မျက်နှာမအိမသာနဲ့ နေမကောင်းလို့များလား”

“အင်း ... ဝမ်းချုပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေလို့”

“အင် ... ”

ကောင်မလေး အနည်းငယ်ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ခေတ်သစ် ကျော်က သတိထားမိသွားပြီး သူ၏ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပဋိသန္ဓာရစကားကို အာ တက်သရော ဆက်ပြောတော့သည်။

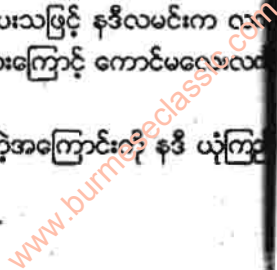
“ချုပ်ချင်သလိုလို မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ တကယ်ကို ချုပ်နေတာပါ။ ဘာလဲ သိလဲသိလား ... မနက်ထဲက စမြင်းထိုးလို့ ဝိုက်ထဲမှာ အောင့်နေတာ ဘာလဲ ဝမ်းနှုတ်ဆေးသောက်လိုက်ဖို့ ပြောမလို့မဟုတ်လား။ သိတယ် ... ဝမ်းနှုတ်ဆေးသောက်သင့်တာကို သိနေတယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ ခက်တာထက် ဟိုးတစ်နေ့ကအထိ ဝမ်းလျှောနေတာ ဒလဟောပဲ ... ဘယ်လိုခေါ်မယ် အီးပန်းတာဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် ... အဲ ... ”

ပြောနေရင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းရှုံ့မဲ့ကာ အော့ချင်သလိုလို အံ့ချင်သလို လို ဖြစ်နေသည့် နဒီလမင်း မျက်နှာကိုမြင်လာရသဖြင့် ပြောလက်စ စကားစာ မဆက်သာဘဲ ရပ်လိုက်ရသည်။

“ဪ ... စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ ဧည့်ဝတ်ပြုဖို့တောင် နေတယ်၊ စားပါဦး ... ပုသိမ်ဟာလဝါလေးက ချိုမယ့်ပုံပဲ ... အဝါရော လေး ... ”

ပြောပြောဆိုဆို မှန်ပန်းကန်ကို ထိုးပေးသဖြင့် နဒီလမင်းက လှမ်းစဉ်မှာပင် သူ့ထံမှ ထပ်ထွက်လာသည့်စကားကြောင့် ကောင်မလေးလတ် လေထဲမှာတင် တန့်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်မျက်နှာ မအိမသာဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းကို နဒီ ယုံကြည်

အောင် ရှင်းပြရတာနဲ့ အစားအသောက်စားကာနီးမှာ ရွံ့စရာတွေဖြစ်သွားရတယ်။
ဒီ ရွံ့တတ်လားဟင် ... ”

“အဟင်း ... အရမ်းကြီးတော့ ... ”

“မိန်းကလေးပဲ အနည်းနဲ့အများတော့ ရွံ့တတ်မှာပေါ့ ... ဒါဆို
အေးသောက်၊ Sunkist လေးသောက်လိုက်၊ ရာသီဥတုကလည်း ပူတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... ခုတလော ရာသီဥတုကလည်း ပူတာအရမ်းပဲ၊
ဆုတိုယောက်ျားလေးတွေကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ပူလွန်းအိုက်လွန်းရင် အပေါ်
ပန်းစလာနဲ့နေလည်း တင့်တယ်တယ် ... မိန်းကလေးတွေကျတော့ အစည်း
အနှောင်နဲ့ နေရာတကာ သိုသိပ်ရတာ”

“ခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေလည်း အပူအအိုက် သက်သာတာတွေ
အဝတ်လာကြပါပြီ၊ အဘွားတောင် ပြောသေးတယ် ... ဘာတဲ့ ရှင်မီးအင်္ကျီ
ပဲ ... ရင်လျားအင်္ကျီဒီဇိုင်းတဲ့ ... ”

“မိန်းကလေးတိုင်းတော့ မဝတ်ရဲကြပါဘူးလေ”

“နဒီကြည့်ရတာ ခုလည်း သိပ်ပူနေပုံရတယ်၊ ရေကူးကန်ဘေးနား
ဆိုင်ပြီး ဘာလို့စိတ်ဒုက္ခခံနေမလဲဗျာ၊ သိပ်အိုက်နေရင် ရေဆင်းကူးလိုက်ပါ
ဦး”

“အောင်မာ ... သူနဲ့နှစ်ယောက်ထဲ ကူးစရာလား ... ဘာလဲ သူ
ဆိုင်ကြည့်နေချင်လို့လား”

“မြင်မြင်ရာ မိန်းကလေးရဲ့အလှကိုထိုင်ပြီး အရသာခံကြည့်ဖို့
ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် နဒီ မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်အစ်မကတော့ ကျွန်တော်နဲ့နဒီ ခုလိုတွေ ဆုံမှုမျိုးကနေ
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ပေါ်လာဖို့ ဖျော်လင့်နေတာ၊ အဲဒါကို
ဒီလည်း သိနေမယ်ထင်တယ်”

နဒီလမင်းက ဘာမှမဖြေ။ ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်သည်။

“နဒီ ... ဖြေပါဦး”

နဒီ ခေါင်း ပို၍ငုံ့သွားသည်။

“နဒီ ရှက်တာလား ... စိတ်ဆိုးသွားတာလား၊ တစ်ခုခုဖြေဖို့လေ”

နဒီမျက်နှာ တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားပြီး ...

“သိဘူးကွာ ... သူ့ဘာသာ ထင်ချင်သလိုထင်”

“စိတ်ဆိုးသွားတာထင်တယ် ... ဒါဆို စိတ်ဆိုးပြေသွားအောင် ရေကန်ထဲ တွန်းချပေးလိုက်မှထင်တယ်”

နဒီ မျက်နှာ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် မော့ကြည့်လာပြီး ...

“မလုပ်နဲ့နော် ... အဲဒါဆို နဒီ ပြန်တော့မယ်”

“နေပါဦး အစောကြီးရှိသေးတယ် ... ပြောစရာတွေတောင် မကုန်သေးဘူး”

“ဒါဆို ပြော ... ဘာပြောမှာလဲ”

“ပြောစရာတွေက များတော့ ညနေစာ စားချိန်တောင် ရောက်သွားနိုင်တယ်”

“ရပါတယ် ... ညအိပ်ချိန်မရောက်ရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခုပဲ ပြောစရာ ရှိတာ စပြောတော့ ... ”

“အင်း ... ဘယ်ကစပြောရရင် မကောင်းမလဲဆိုတော့ ... ဟိုဟာလေ ... နဒီက ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“အို ... ”

“မအိုချင်ပါနဲ့ဦး ... ခုမှ အပျိုစင်လေးရှိသေးတာ”

“ရှုန် ... ”

နဒီ ရှုက်ယမ်းယမ်းပြီး ‘ရှင်’ က ‘ရှုန်’ ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဪ ... နဒီက ညီမလေးတစ်ယောက်လိုချစ်ဖို့ ခင်ဖို့ကောင်းတာကို ပြောတာပါ”

“ဟင်း ... ”

“သက်ပြင်းတွေ ဖိချမှနေနဲ့ ... ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အရွယ်ကျသွားမယ်”

“ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူးကွာ၊ ဘာလဲ ... လူကိုမြန်မြန် ပြန်အောင် နှင်နေတာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး နဒီရယ် ... နဒီ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစေချင်လို့ပြောရတာပါ၊ အင်ထရို ဝင်တဲ့သဘောပါ”

“အင်း ... ဆက်ပါဦး”

“လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါလောက်တော့ ချစ်ခဲ့ဖူးကြမှာပါ။ အဲဒီတစ်ခါ ချစ်မိတဲ့အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ အဲဒီလူဟာ အဲဒီအချစ်အပေါ်မှာပဲ တစ်သက်လုံး သစ္စာစောင့်သိရှိသေသွားတတ်တယ်။ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းတရားအပေါ် တစ်သက်တာ သစ္စာစောင့်သိရှိသေခြင်းမျိုးကိုပြောတာ၊ တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာကလည်း တန်ဖိုးရှိလို့ပေါ့။ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာကလည်း စစ်မှန်လို့ပေါ့။ အဲ ... မစစ်မှန်ဘူး တန်ဖိုးမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှ သစ္စာစောင့်သိရှိသေမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် အပျက်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီပေါ့ ... ကျွန်တော့်မှာ အခု တန်ဖိုးထားအပ်တဲ့အချစ်နဲ့ ထိတွေ့မှုအစပျိုးနေခဲ့ပြီ”

ခေတ်သစ်ကျော်၏ လေကြောရှည်ကြီးကို နားထောင်နေသည့် နဒီလမင်း တဖြည်းဖြည်း အရှက်သည်းလာသည်လားမသိ။ မဝံ့မရဲ မျက်ဝန်းရွဲကြီးများနှင့် ခေတ်သစ်ကျော်မျက်နှာကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ရင်း မျက်တောင်များတို့ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်သည်။ လက်ချင်းလည်း အကြောင်းမရှိ ပွတ်သပ်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဖြစ်တည်လာတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားတို့ယုံတယ်။ သစ္စာစောင့်သိတယ်။ တန်ဖိုးထားလေးစားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ချစ်ရတဲ့တစ်ယောက်သော မိန်းမကလွဲရင် ကျန်တဲ့မိန်းကလေးတွေတို့ ရိုးသားစွာနဲ့ပဲ အစဉ်ဆက်ဆံသွားမယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ် ... ဒါ ကျွန်တော့်နှလုံးသားရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်အစစ်အမှန်ပါပဲ ... ”

နဒီလမင်းက မျှော်လိုသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“သူ့အချစ်ကို လက်ခံရရှိတဲ့ မိန်းမကတော့ ကံကောင်းသူဖြစ်ပြီပေါ့။

အပြုံးပျော်နိုင်ဆုံးသူလည်း ဖြစ်ပြီပေါ့။”

“အဲလိုမျိုး ပြောနိုင်ကာပေါ့။”

“အဲဒီ ... သူ့ချစ်ရတဲ့ မိန်းမဆိုတာကို နဒီ သိခွင့်ရှိလား။”

“နဒီ သူ့ကိုသိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ ... ”

“ကျွန်တော်က နဒီကို သာမန်မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလိုပဲ ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံသွားမှာမို့ပါ။ နဒီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတွေ့နောက်ကျခဲ့တာသိလို့ ဖုတ်ယူရင်လည်း မဆိုးပါဘူး။”

နဒီ လမင်းမျက်နှာပေါ်တွင် မာနအရိပ်အယောင်တို့ အနည်းငယ် ယှက်သန်းသွားသည်။

“တန်ဖိုးထား လေးစားအပ်တဲ့ သဘောထားရှိသူကို ခုလိုဆုံဆည်း လို့ ဂုဏ်ယူရမလို့ပါပဲ ... ဒါပေမဲ့ ... သူ့ရဲ့ အချစ်အပေါ်မှာထားတဲ့ အနိမ့် မာဆုံး ယုံကြည်ချက်တွေဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ရပ် ကြောင့် ပြောင်းလဲမသွားရအောင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားစောင့်ထိန်းစေချင် ပါတယ်။ သူ ... အဲဒီလိုမျိုး ကသောင်းကနင်းဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာလဲ အဲဒီ တွေကို မြင်နိုင် ကြားနိုင် သိနိုင်လောက်တဲ့ သူ့အနီးဝန်းကျင်မှာ နဒီ ရှိမလဲ ပါရစေနဲ့”

နဒီထံမှ နာလိုခံခက် စကားများကို ခေတ်သစ်ကျော်က အပြုံးနှင့်သာ ခံ ယူသည်။

“တစ်နေ့မှာ နဒီအချစ်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့သူ၊ မြတ်နိုးအပ်သူကို နဒီတွေ့ လာမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... သေချာတာကတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ စေ့ဆော် မှုကြောင့်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး”

“မသက်ကတော့ နဒီကို ပြောဖူးတာပါပဲ။ မသက်စကားအရပေါ့ပေမယ့် ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းနဲ့ သူ့ချစ်ခြင်းကို ပြောင်းပေးလိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင်ရော”

ပြောပြီး နဒီလမင်းက ကဲ ... ဘယ်လိုဖြေမလဲ ... ဆိုသည့်မျက်နှာ ပေးနှင့် ပြုံးစစ လုပ်က ခေတ်သစ်ကျော်ကိုကြည့်နေသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က သူမကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်သာ မြန်ကြည့်ရင်း ...

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပဲကော နဒီရယ် ... ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ရင်တွင်းက စစ်မှန်တဲ့ စစ်ခြင်းတရားရဲ့ ခိုင်ကြည်မှုကိုယုံတယ် ... လို့”

ယုံကြည်ရာဘဝလမ်းမို့ လှမ်းသမျှ၊ ချသမျှ ခြေလှမ်းတွေဟာ ခိုင်မာ မြဲမြံနေတတ်တာ ... နဒီလမင်း တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါ။

ငြင်းခက်ကြီးပါ

ကျူရှင်အဆောင်၏ အပေါ်ထပ်ဝန်တာတွင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ခက်ဆစ်မေ ရပ်စကားပြောနေသည်ကို ကျောင်းဝင်းထဲလှမ်းဝင်ဝင်ချင်း မြေညီထပ်မှပင် ခေတ်သစ်ကျော် လှမ်းမြင်သည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က ပြတ်စုပ်လိုက်သည်။ ကြားသည့် ခက်ဆစ်မေကလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ ခေတ်သစ်ကျော်ကိုမြင်သောအခါ လှမ်းပြီးပြသည်။

ဒီနေ့မှ သူ့ဟန်းဖုန်းက အိမ်မှာကျန်နေခဲ့သဖြင့် ဖုန်းနှင့်လှမ်းဆက်ပြီး ပွားရန် အခွင့်မသာတော့။ သို့သော်လည်း ... ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ဆက်ဟန် လက်သန်းလက်မနှင့် နားနားကပ်၍ အမူအရာ လုပ်ပြန်သည်။ ခက်ဆစ်မေကလည်း ဖုန်းခေါ်သံကိုကြားရလေဟန်နှင့် လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ထားသည့် ဟန်းဖုန်းကို နားတွင်ကပ်သည်။

သူတို့အမူအရာကိုသဘောပေါက်သည့် သူမ သူငယ်ချင်းက အသာ နောက်ဆုတ်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထို့နောက် လက်ဟန်၊ ခြေဟန် မျက်နှာအမူအရာတို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောကြတော့သည်။ သူတို့တော်ကီကောင်းနေစဉ်မှာပင် အခြားကားများဝင်လာသဖြင့် အဆင်မပြေတော့။ ထို့ကြောင့် ခေတ်သစ်က သူ့အပေါ်သို့ တက်လာမည့်ဟန် အမူအရာပြလိုက်သည်။ ခက်ဆစ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ရပ်ပြခေါ်သည်။

သုံးထပ်မရောက်မီ လှေကားထောင့်ချိုးမှာပင် သူ့အစ်မနှင့်တန်းတိုးသည်။ ရိုးရိုးတိုးသည်မဟုတ်။ ခါးထောက်မာန်တင်းကာ ပိတ်ရပ်နေသည်နှင့်တိုးခြင်းဖြစ်သည်။

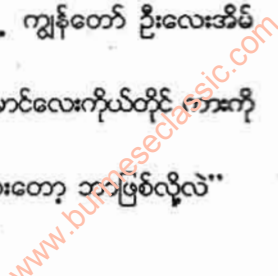
“အဟီး ... မမ”

“သံရုံးစာကြည့်တိုက်ကို စာအုပ်တွေသွားပို့ခိုင်းထားတာ ပို့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြီးပြီ မမ၊ အပြန်ကျရင် မမကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီးပြန်လိုက်တော့နော် ... ဒီမှာ ကားသေ့ ... ကျွန်တော် ဦးလေးအိမ်သွားစရာရှိတယ်”

“မမ စာသင်ချိန်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ပြီးမှ မောင်လေးကိုယ်တိုင် ကားကို ပြန်မောင်းပို့မှ ဖြစ်မှာနော်”

“ဟာဗျာ ... ကိုယ့်ဘာသာ မောင်းသွားတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရင်တစ်ခါ လူကိုတိုက်မိမလို ဖြစ်ပြီးကတည်းက ဖေဖေနဲ့မေမေ တို့ကအစ လူကြီးတွေအားလုံးက မမကို ကားမောင်းခွင့်မပေးတော့တာ မောင်လေး သိတယ် မဟုတ်လား”

“အား ... ဒါဆိုလဲ မမကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးမှ တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်ရ တော့မယ်ထင်တယ် ... သင်္ချာတွေတွက်ဖို့ ဦးလေးက အသေအချာမှာထား တာ၊ သူမှာတဲ့အတိုင်း မသွားရင် ဦးလေး ဒေါသကလည်း မသေးဘူးနော်”

“ဪ ... ခေတ်သစ် ... ခေတ်သစ် ... ဘယ်အချိန်ကစပြီး ဦးလေးကို မင်း ခုလိုကြောက်တတ်သွားတာလဲ”

“အဟင်း ... ဒီလိုပဲလေ ... ကျွန်တော်က လူကြီးတွေဆို အမြဲ ရိုသေလေးစားပြီး ပြောဆိုသမျှ စကားမပယ်ရှားတာဆိုတော့ ... ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ဟောဒီအစ်မကလည်း မင်းထက် အကြီးပါပဲ၊ ဒီအစ်မစကားကို အတိအကျနားထောင်ပါ၊ မောင်လေးကျူရှင်ချိန် ပြီးလဲ မမစာသင်ချိန်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ပါ ... ပြီးမှ နှစ်ယောက်အတူတူ အိမ် ပြန်ရမယ် ဒါပဲ ... ”

“ဟာ ... မမကလဲ”

“ဘာမမကလဲ ... လဲ ... စောစောက မင်းတို့အမူအရာနဲ့ မက် ဆွေချိပို့နေတာ မမအကုန်လုံးမြင်ပြီးပြီ၊ လမ်းကြောင်းရှာမနေနဲ့၊ မင်းခြေလှမ်း တွေ အကုန်မြင်နေရတယ်”

“ဦးလေးက မှာထားပါတယ်ဆိုဗျာ ... ”

“ဦးလေးက မှာတာလား ... မင်းကောင်မလေးက မှာတာလား”

“ခက်လိုက်တာ မမရာ ... ဦးလေးပါဆို”

“ဒါဆို မင်းဘာမှစိတ်ပူစရာမလိုတော့ဘူး ... ခေါင်းခြောက်ခံပြီး သင်္ချာသွားတွက်မနေနဲ့ ... အိမ်မှာအေးအေးဆေးဆေး နှပ်နေလိုက်”

“ဘာ ... ဘာလို့ ... ”

“ဦးလေးက သူ့အိမ်မှာ ရှိမနေလို့ပေါ့”

“ဘာကြောင့်လဲ ... ”

“ထောက်ကြံ့မှာရှိတဲ့ အမျိုးတစ်ယောက်ဆုံးလို့ ဖေဖေနဲ့မေမေတောင် အသုဘအိမ်ရောက်နေပြီ၊ ဦးလေးက အရင်သွားတာ”

“ဟူး... ပြေးလမ်းက ပိတ်သွားပြန်ပြီ”

ဆရာမ ဒေါသက်သိမ့်လိမ့်သူတို့များ အပိတ်အဆို့ကတတ်ပါ။ အကွက်ကိုစေ့နေရောပဲ ... ဒါပေမဲ့ ...

ဒီလိုပိတ်ဆို့လို့ရတိုင်းသာဆိုရင် ...

ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူဦးရေ သန်းခြောက်ထောင်ကျော်အထိ ဘယ်လိုလုပ်တိုးလာပါ့မလဲ။

အခန်း (၁၁)

ယခုအကြိမ်တွင် မြူနှင်းဝေလွင်ကို အလှည့်ပေးရသည်။

“အချစ်ဆိုတာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မြူနှင်းဘယ်လိုနားလည်ခံယူထားလဲ”

မြူနှင်းဝေလွင်က စူးစမ်းဟန်နှင့် ခေတ်သစ်ကျော် မျက်နှာကို စေ့စေ့ စပ်စပ်ကြည့်သည်။ နဖူးကိုတော့ မစမ်းပါ။

“မြူနှင်း ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုကြည့်တာပါလိမ့် ... ကျွန်တော် လူရော စိတ်ရော ကျန်းမာရေးကောင်းပါတယ်”

“ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ရှင်ကျန်းမာရေးကောင်းတာ သေချာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မကြည့်တာက ရှင်ကို အဲလိုမျိုး နက်နက်နဲနဲ တွေးခေါ်လိမ့်မယ်၊ ပြောလိမ့် မယ်လို့ မထင်မိလို့ ... ”

ခေတ်သစ်ကျော်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အဟက် ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်က အဲဗားဖရီးစတိုင်လ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ဒီနေ့တော့ နည်းနည်းလိုအပ်နေတယ်ထင်လို့ ... ဖလော်အော်ဖီ ဂိုက်ဖမ်းလိုက်ရတာပါ”

“ဒါဆို ... ကျွန်မကလည်း ဖြေရတာပေါ့လေ၊ ကျွန်မ နားလည်ထား တာကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ အချစ်ဆိုတာ ... အချစ်ပါပဲ။ ဘာမှဦးနှောက် ခြောက်ခံပြီး မစဉ်းစားချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ခေတ်သစ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ဖွင့်ဆိုပြစရာ ဖလော်တစ်ခုခုရှိနေထင်တယ်၊ ပြောပြလေ ... နားထောင်ကြည့်

ရတာပေါ့”

“အင်း ... မေးခွန်းလေးတစ်ခုလောက်ပဲ ထပ်မေးလိုက်ချင်ပါသေးတယ်၊ မြူနင်းအနေနဲ့ အချစ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ ယုံသလား”

“အချစ်တစ်ခုတည်းဆိုတာ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်မေးခွန်း နည်းနည်းရှုပ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက မြူနင်းအတွက် ဆိုရင်တော့ မြူနင်းချစ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ့၊ အဲဒီလူကို ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ လက်တွဲသွားပါမယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒကတိအပေါ်ကိုပဲ လုံးဝစိတ်ချယုံကြည်စိတ်ထားလား”

“အဲဒီချစ်သူက အရင်စဖောက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ... ”

“ဒါဆို ... အချစ်တစ်ခုတည်းအပေါ်မှာပဲ ယုံကြည်စိတ်ထားနိုင်တဲ့ လူမျိုးထဲမှာ မြူနင်းမပါဝင်နိုင်ဘူးပေါ့”

“အဲဒီလိုမျိုး အခြေအနေမှာဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့”

“အချစ်များစွာဆိုတဲ့ အယူအဆကို လက်ခံယုံကြည်ချင်သူပေါ့”

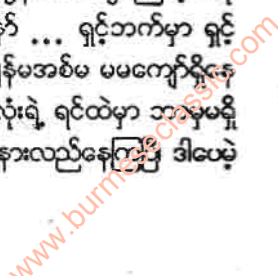
“အင်း ... တစ်ယောက်မကောင်းရင် နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းထုတ်ကြတာ လူ့သဘာဝပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခုတည်းသော အချစ်ကိုပဲ နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်ချင်တဲ့သူမျိုး”

“ခေတ်သစ်ဘက်က ဒီလိုအစပျိုးလာလို့ ဘာကိုဆက်ဆိုတော့မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သလိုလိုတော့ ရှိပါပြီ ... အသေအချာတော့ မသိဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ... ရှင့်ဘက်က စကားမဆက်ခင် ကျွန်မဘက်မှာလဲ ပြောစရာကောင်းရှိလာပါတယ်”

“ပြောလေ ... မြူနင်း အရင်ပြောပါ၊ ကျွန်တော် နားထောင်ပေးဦးမယ်”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်စီနောက်ကတွန်းအားတွေကြောင့် ဒီလို အခြေအနေကို ရောက်လာခဲ့ကြတာ၊ ဟုတ်တယ်နော် ... ရှင့်ဘက်မှာ ရှင့်အစ်မ မမသက်ရှိနေသလို ကျွန်မဘက်မှာလည်း ကျွန်မအစ်မ မမကျော်ရှိနေတယ်၊ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ရှင့်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတာကို သူတို့နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ချင်းကတော့ သိနားလည်နေကြပြီ၊ ဒါပေမဲ့

သူတို့ရဲ့ တွန်းအားတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေကလည်း ကိုယ်စီရှိနေကြပြန်တယ် ... ကျွန်မပြောတာ မှန်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ”

“ဒါဆို ... ကျွန်မတွေ့လို့ရတာတစ်ခုရှိတယ်၊ ရှင်လက်ခံရင်ပေါ့၊ ရှင့်ဘက်က အခက်အခဲကို ကျွန်မ ဝင်ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ဒီလိုပဲ ... ကျွန်မ ဘက်က အပိုင်းကို ရှင်ဝင်ရှင်းပေးရမယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် နှစ်ဖက်လုံးက တွန်းအားတွေ ကျေပျက်သွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်က ဖြူနင်းရဲ့ မမကျော်ကိုတွေ့ပြီး မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြရမယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မကလည်း ရှင့်အစ်မ မမသက်ကိုတွေ့ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းမယ်”

“ဒီအကြံ ကောင်းပါတယ်”

“ဒီအကြံ အလုပ်ဖြစ်မှကောင်းမှာ ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာလဲ ... အဲ ... ”

“မရှိသေးလို့လား ... ”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကပဲ သေချာနေသေးလို့ပါ”

“သူ့ဘက်ကပါ သေချာအောင် ကြိုးစားပေါ့”

“ကြိုးစားနေဆဲပဲ ဆိုပါတော့”

“ရှင်ကောင်မလေးကို မမသက်က သဘောမကျဘူးလား”

“အင်း ... ဆိုပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို သေသေချာချာ သိချင်နေတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ရှင့်ဘက်က လှုပ်ရှားစရာတွေ အများကြီးဆိုတာ သာ မမေ့နဲ့ပေါ့”

သူမကလည်း သူမအဓိပ္ပာယ်နှင့် သူမ ပြောသည်။ သူ့ဘက်မှာပဲ ဟုတ်သည်။

လှုပ်ရှားစရာတွေ များသည်။ ထို့ပြင် ...

ရွေးချယ်စရာတွေကလည်း များသည်။ ဆိုရလျှင် ... မမသက်အတွေးက အချစ်ဆိုသည်မှာ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်၍ရသည့်အရာဟု ... နားလည်ထားသည်လားမသိ။

ရေကူးကန်ထဲတွင် ရေပန်းလွှတ်ထားသဖြင့် ရေမှုန်ရေမွှားများကြောင့် ဖတ်ဝန်းကျင်လေကို အေးမြလန်းဆန်းနေစေသည်။ လမိုက်ညာဆိုသော်လည်း ကြယ်ရောင်မှုန်မှုန်မွှားမွှားကို Garden Light များက ခပ်မှိန်မှိန်ပင် အားထည့်ပေးထားသဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာကောင်းသည့် မှိန်ပျံအလင်းရောင်တော့ ရနေသည်။

ကန်ဘေးတွင် ခဏတာရပ်၍ အပန်းဖြေရင်း ခက်ဆစ်မေ အကြောင်း ဇဉ်းစားတွေးတောရင်း လွမ်းမောနေမိသည်။

“မောင်လေး”

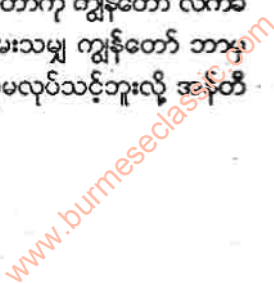
သူနှင့်မလှမ်းမကမ်း ကန်ဘောင်တွင် သက်သိမ့်သိမ့်သူ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ရောက်လာပြီး ရပ်သည်။ ခေတ်သစ်ကျော် လွမ်းအကြည့်တွင် ...

“ဒီနေ့ည ကျက်စရာစာတွေ ရပြီးကုန်လို့လား”

“တစ်ပုဒ်ကျန်သေးတယ်၊ ခေါင်းပူလာလို့ ခဏအပန်းလာဖြေတာ”

“ဒီနေ့ ထမင်းစားပွဲမှာ မေမေ မေးတာ သိပ်များသွားလို့ မင်းခေါင်းထဲမှာ ပူစရာတွေ တိုးသွားတာလား”

“တိုးစရာလား မမရယ် ... အန်တီပြောသမျှတွေက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်တွေပါ။ အဘွားပြောသလိုပါပဲ ... အန်တီလည်း အဘွားလို့ပဲ ပြောတတ်ဆိုတတ် ဆုံးမတတ်သူပဲဟာ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ... အိမ်ထောင်ရေးကို တကယ်လက်တွေ့ စဉ်းစားတော့မယ်ဆိုရင် မမစီစဉ်ပေးတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်နာသင့်တယ်လို့ အန်တီပြောတာကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ခက်ဆစ်မေအကြောင်း အတွင်းကျကျ မေးသမျှ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး ... ဘာမှမသိတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘာမှမလုပ်သင့်ဘူးလို့ အန်တီ ပြောတာ မှန်ကန်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ခက်ဆစ်နဲ့ကျွန်တော်က ချစ်သူတောင်မှမဖြစ်ကြသေးတာ၊ ကျွန်တော် ဘာသိမှာလဲ ... သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် သိအောင်ကြိုးစားချင်သေးတယ်”

“ခေါင်းမာလိုက်တာ မောင်လေးရယ် ... အဲဒီခက်ဆစ်မေအကြောင်း ကို သိသင့်သလောက် မမသိတယ်လို့ပြောရင် မင်းယုံမလား၊ အဲဒီကလေးမက အလှအပ အပျော်အပါးကို အရမ်းမက်မောတယ်၊ အရာရာကို အလေးအနက် မထားတတ်ဘူး၊ မင်း သူ့ကိုတန်ဖိုးထားသလို သူကရော မင်းကိုပြန်သဘော ထားမယ်လို့ မင်းယုံလား၊ မင်းပြောတဲ့ ချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ သစ္စာတွေကို သူက အလေးထားမယ်ထင်လို့လား၊ အသည်းနှလုံးဆိုရင် ကလီစာဟင်းချက် စားဖို့လောက် စဉ်းစားမှာ ... ”

“အဲဒီလောက်တော့ မပြောပါနဲ့ မမရယ် ... နေပါဦး ... မမက အဲဒါတွေကို ဘာကြောင့်သိနေရတာလဲ”

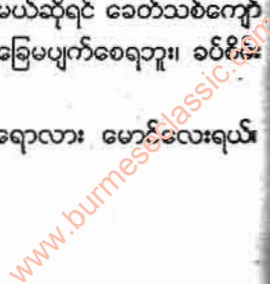
“လှေလာကြည့်လို့ စဉ်းစားမိလို့သိရတာပေါ့ကွ ... မင်းသာ အဲဒီ ကောင်မလေးရဲ့ ဟန်ဆောင်မှုအတတ်ပညာ၊ မာယာပရိယာယ်အောက်မှာ မိန်းမောတွေဝေနေလို့ ဘာမှမမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်၊ မစဉ်းစား မတွေးတောနိုင်ဖြစ်နေ တာ၊ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့မင်းကို လက်စင်ကောင်းကောင်းပေးသွားမှ သွေးပျက် ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့ မောင်လေးကို ပိုင်းတားနေတာပါကွာ”

“မဟုတ်တာ မမရာ ... ခက်ဆစ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားတွေး တောဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာ မမ အတိအကျသိနိုင်လို့လား”

“ဪ ... လူကြီးတွေပြောကြသလိုပေါ့ကွာ၊ ပညာရှိဆိုတာ တွေး ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ပြေးကြည့်သလိုပဲ ပိုမှန်တယ်ဆိုတာ ... သူ့ရင်ထဲတော့ ဘယ်သူက ဝင်ကြည့်လို့ရမှာလဲဟဲ့ ... ”

“ကဲ ... အဲဒါဆိုလဲ ထားပါ ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်က မမ ပြောသလို 'ခေါင်းမာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အသည်းမာတာပါ၊ စိတ်ချ ... ခက် ဆစ်မေက မမပြောသလို မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ခေတ်သစ်ကျော် ဆိုတဲ့ မမမောင်ကလေး ... ဘယ်တော့မှ သည်းခြေမပျက်စေရဘူး၊ ခပ်စိမ်း စိမ်းကြီး မုန်းပြတာကို မမမြင်စေရမယ်”

“အင်း ... ဒီလိုနဲ့ပဲ တိုင်ပတ်နေပါရောလား မောင်လေးရယ်”

ခြင်းရခက်ကြီးပါ

မင်းကို ပြောရတာ မောလိုက်တာ၊ ကဲ ... အဲဒါအသာထားပါဦး၊ အခု မင်းကို မေးစရာရှိသေးတယ် ... မြူနှင်းဝေလွင်ကို မောင်လေး ဘာတွေပြောလွှတ် လိုက်တာလဲ”

“မမဆီကို သူ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီပေါ့”

“အေး ... အခုပဲ”

“ဘာတွေပြောလို့လဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းပေါ့”

“သူ့မှာရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာရော ထည့်မပြောဘူး ထား”

“မင်းဘက်က ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ အတိအကျ ထည့် ပြောသွားတယ်”

မြူနှင်းဝေလွင်တစ်ယောက် စကားအတတ်ပညာကို လှလှပပအသုံး ချပြီး ရုန်းထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လိုလား နေသည့်အဖြေမို့ ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိတယ်၊ သူ့မှာချစ်သူရှိနေ တယ်ဆိုမှတော့ ... ”

“အဲဒါ ... မင်းညံ့တာပေါ့ကွာ ... ”

“မဆိုင်လိုက်တာ မမရာ ... ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွာ ... သူ့ကိုယ်သူ မပိုင်လို့ သူ့လူကြီးတွေစီစဉ်တာ ဆို နာခံတာပေါ့ ... မင်းဘက်ကဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဖြစ်လိုက်နိုင်တဲ့အခွင့် အရေးကိုရအောင် မမ ဖန်တီးပေးခဲ့တာလေ”

“မမကလည်း ခက်တာပဲ ... သူ့မှာချစ်သူရှိနေပါတယ်ဆိုမှ ကျွန်တော့် ခက်က ဇွတ်တိုးဝံ့ပါတော့မလား ... ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်မှာလဲ ... ”

“အင်းလေ ... ခက်နေတာက အဲဒီမှာပဲ၊ မင်းဘက်မှာကလည်း ခက်တာကိုး၊ ခုတော့ မြူနှင်းဘက်က အပြစ်လွှတ် ရုပ်သိမ်းသွားလို့ရသွားတော့ တာပေါ့၊ သူ့ဘက်က လူကြီးတွေကတော့ မမကို အယ်လောက်အပြစ်တင်လိုက် ပြီးလဲ၊ စိတ်ဆိုးလိုက်ကြမလဲ ... မိတ်ပျက်ကြမှာကတော့ အသေအချင်ဖြစ် ပေါ့ဟယ်”

“ဒါဆို ... ကျွန်တော် လိုက်တောင်းပန်ပေးမယ်လေ၊ မမကတော့ အတူလိုက်ခဲ့ပေးရမှာပေါ့”

“အောင်မာ ... နင်က ငါ့ကိုပါ ပြေးပေါက်မှားအောင် လုပ်တာပေါ့”

“မမပဲ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေ ပျက်ရမှာစိုးတယ်ဆို ... ”

“သွား ... နင်ပဲ တစ်ယောက်ထဲ ... ”

“ခက်ဆစ်ဆီကိုလား ... ”

သူ့အစ်မက မျက်စောင်းကို ဒိုင်းခနဲထိုးပြီး လက်တကမ်းအကွာသို့ ဖျတ်ခနဲ ရွှေ့လာကာ ...

“အဲဒီကိုလေ ... ”

ရေကူးကန်ထဲသို့ ဆတ်ခနဲ တွန်းချလိုက်သည်။

ခေတ်သစ်ကျော်က ကိုယ်ဖော့ထားရင်း အိမ်ဘက်ပြန်လျှောက်သွားသည်။ သူ့အစ်မ မခံချင်အောင် လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။

“ခုမှပဲ နားလည်အေး ... ရင်လည်းအေး ... တစ်ကိုယ်လုံးကို အေးလို့ ... ”

အကြောင်းရင်း မကောင်းပေမယ့် ...

ပြောင်းလဲခြင်းတစ်ခုကိုတော့ ဖန်တီးလိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ကြံစည်ပြီးမြောက်ပြီလို့တော့ ...

မဆိုနိုင်သေးဘူးပေါ့။

တကယ်ဆို ...

ကိုယ်ကလည်း မပိုင်နိုင်သေးတဲ့ဘဝပါ။

သူ့ထံပါး ခစားဖို့လေး အရေးတောင့်

အကျပ်အတည်းပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နဲ့မို့ ...

အို ... ကောင်းကင်ကြီးရေ ...

ကြယ်စင်တွေကို လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ...

ဒီကကောင် လွမ်းနေရတာ ...

သူမ သိအောင် ပြောပြပေးပါလား။

“ရှင်အစ်မ ပြောတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မအကြောင်း ပြန်ကြားရတာ၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်တောင် ပြန်လန်ရမလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ကိုယ့်အစ်မဆိုပေမယ့် သူ့စကားကို ကျွန်တော် မယုံပါဘူး။ ခက်ဆစ် နှုတ်က ကိုယ်တိုင်ဖြေတဲ့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ အလေးထား ချင်တယ်”

“အပေါ်ယံအမြင်၊ တစ်ဖက်သတ်အတွေးနဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေပဲလို့ ပြော ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ထူးပြီးဖြေရှင်းနေဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိဘူးနော်”

ကံ့ကော်လမ်းရှိ ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် အတူယှဉ်တွဲထိုင်ရင်း စကား ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးသတ် စကားတွင် ခက်ဆစ်ထံမှ မာန သံ ဒေါသသံ အနည်းငယ် ရောစွက်လာသည်။ တကယ်တော့ ထိုအဖြေကို ရလိုဇောနှင့် ထိုသို့ တိုက်ရိုက်ကြီး သူမမေးသင့်။ သိလိုစိတ်က ထိန်းမရ၍ ချစ်သူကို ဒေါသသင့်စေရသည်။ အစ်မသိက္ခာကိုလည်း သူမကွယ်ရာတွင် ချွန်း သကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်။

“ခက်ဆစ်ဘက်က မဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲလေ”

“သူ့ဘက်က ပြီးပေမယ့် ခက်ဆစ်အတွက်ကတော့ မပြီးဘူး။ အဲ ပြီးစေချင်ရင်တော့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး သူ့အစ်မ ဒေါသက်သိမ့်သိမ့်သူ ပြောသလိုသာ သူနေပေးလိုက်ပါ ... ခက်ဆစ်ကလည်း သူ့ကိုရှောင်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ... ပြီးပြီပေါ့ ... ”

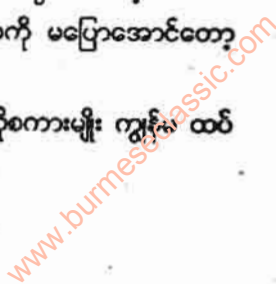
ခေတ်သစ်ကျော် ပျာပျာသလဲ ထရပ်မိသွားသည်။

“လေတိုက်လို့ ကြွေကျတာကို အပင်က လှုပ်ခါချတာလို့ ခက်ဆစ် စာ သတ်မှတ်ယူဆမလိုလား”

“တကယ်ဆို အဲဒီလေကို ရှင်ကမှ အကာအကွယ်မပေးခဲ့တာ”

“ကိုယ်က ပြန်မပြောပြရင်သာရမယ်၊ မမကို မပြောအောင်တော့ တိုက်ဘယ်လို တားဆီးရပါ့မလဲကွာ”

“အို ... မသိဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုစကားပျိုး ကျွန်မ ထပ် ကြားရအောင် ရှင် တာဝန်ယူပေး”

“ရတယ်လေ ... ကိုယ်နဲ့ခက်ဆစ်သာ လက်ချင်းခိုင်ခိုင်တွဲထား ကြမယ်ဆိုရင် ကြားလေသွေးခွင့်တောင် မပေးဘူးဆိုရင် သူတို့စကားတွေ ဘယ် လိုထပ်ဝင်လာလို့ ရမှာလဲ၊ ဆိုတော့ ... ”

“ဘာလဲ ... သူဆိုလိုတာက သူနဲ့ကျွန်မနဲ့ အခုပဲချစ်သူဘဝ ရောက်နေပြီး ဖြစ်ရမယ်ပေါ့”

“ဉာဏ်ကောင်းလိုက်တာ ခက်ဆစ်လေးရယ် ... တစ်ထွာပြရင် တစ်ပိုင်မြင်တယ်”

“အိုဟာတွေနဲ့ ချီးကျူးမနေနဲ့၊ သူနဲ့ကျွန်မ အချစ်ဇာတ်လမ်းက သတ် မှတ်ထားပြီးတဲ့ Road map အတိုင်းပဲသွားမှာ၊ လောလောဆယ် သူ့အစ်မ အကြောင်းပဲ ပြောချင်တယ်”

“အင်း ... ပြောလေ”

“သူ့အစ်မက သူ့အတွက် လက်ရွေးစင် မိန်းမလှ သုံးယောက်ကို ရွေးချယ်ပေးထားနိုင်တာ အံ့ဩလောက်စရာပါ ... သူ့အနေနဲ့ အဲဒီသုံးယောက် နဲ့ တွဲခွင့်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖောဖောသိသီရနေရက်နဲ့တောင် ကျွန်မကို ခဲရာခဲဆစ် လာတွေ့ဖော်ရလို့ ကျေးဇူးတင်လိုက်ချင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးမတင်ချင်နိုင်လောက်အောင်ကိုပဲ ရှင့်ဘက်က လှုပ်ရှားနေတဲ့သူတွေကို စိတ်နာတယ် ... သိပ်မုန်းတယ် ... အို အရမ်းမုန်းတယ် ... ”

ရစ်ဝဲလာသောမျက်ရည်ကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းပြီး အောက် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ကာ ဒေါသပေါက်ကွဲနေသည့် ခက်ဆစ်မေ၏ ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွလေးပုတ်ကာ ခေတ်သစ်ကျော်က နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ဒီမှာ ... ကိုယ်ပြောပြမယ် ခက်ဆစ်၊ ကိုယ်ဟာ မင်းဘက်မှာပဲ အတိအကျ ထာဝရ ရပ်တည်သွားမယ့်သူပါ။ ကိုယ့်အစ်မ စီစဉ်ပေးတဲ့ မိန်းမ သုံးယောက်ကိုလည်း ကိုယ့်ဆီကို မဟုတ်တဲ့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းကြောင်းတည့်ပေးနေပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့တစ်ဆံ့ချည်တောင် မငြိစွန်းစေရပါဘူး။ ခက်ဆစ်အတွက် ထာဝရခေတ်သစ် ဖြစ်နေနေရမှာပါ”

သူ့စကားကို ခက်ဆစ်က မျက်ဝန်းရွဲကြီးများနှင့် မော့ကြည့်ကာ နား

ထောင်နေသည်။ ပြီး ... နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံနေကြရာမှ ခဏ အကြာတွင် သူမဘက်က အကြည့်ကို အရင်လွှဲကာ စကားတစ်ခွန်းကို မဝံ့မရဲ ဖွဖွဆိုသည်။

“အခုအချိန်မှာတော့ ခေတ်သစ်အတွက် ခက်ဆစ်မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စဉ်းစားစရာ အခြေအနေတွေက ထပ်ထပ်ပြီး တိုးလာလို့ပေါ့”

“ဘယ်လိုပဲတိုးတိုး အဖြေက တစ်မျိုးတည်းပဲ ထွက်လာရမှာကိုကွား ဦးနှောက်ပူအောင် ဘာလို့ ထပ်ထပ်စဉ်းစားချင်တာလဲ”

“ရှင်ရဲ့ တော်ကောက်ခံ မိန်းမသုံးယောက်နဲ့ ကျွန်မ ဆုံခွင့်ရချင်သေး တယ်”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ရှင်ပြောခဲ့သလို လုပ်ခဲ့သူ ဟုတ်မဟုတ် ဆန်းစစ်ကြည့်ချင်သေးလို့ ပေါ့”

“ကြိုလာခဲ့သမျှ တစ်လုံးမကျန် မချွင်းမချန် ပြောပြနေသူကိုမှ သံသယ ထားချင်နေတာကိုး ... အိုကေလေ ... ဟိုသုံးယောက်နဲ့ ညှိနှိုင်းကြည့်မယ်၊ ပြီးရင် တွေ့ပေးမယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် ... သုံးယောက်မှာ နှစ်ယောက် တို့ပဲ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရသေးတယ်၊ ကျွန်တို့တစ်ယောက်က ဘာသံထွက်လာဦး လဲ မသိသေးဘူး”

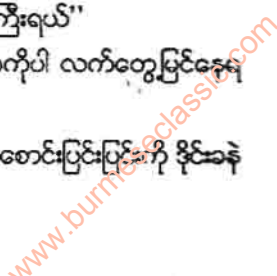
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ဘက်က အပြောအဆိုညက်ဖို့ အဝင်အထွက်တတ် ခဲ့တော့ လိုမယ်နော်၊ ရှင့်ဘာသာ ရှင်ပိတ်မိသွားရင်တော့ ခက်ဆစ်တို့က ဘိုင့်ဘိုင့် ဆိုပြီး လစ်သွားမှာ”

“စိတ်ချ ... အနေအထိုင်ပါ ဆင်ခြင်မှာ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ စိတ်ချ၊ ခက်ဆစ်ကလွဲရင် အားလုံးကို အပလာတွေလို့ပဲ မှတ်တယ်”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့ အပြောကောင်းသူကြီးရယ်”

“အပြောကောင်းသလို အလုပ်ကောင်းတာကိုပါ လက်တွေ့မြင်နေရ တာပဲ မယ်မင်းကြီးမလေးရယ် ... ”

ခေတ်သစ် စကားကြောင့် ခက်ဆစ်က မျက်စောင်းပြင်းပြင်းကို ဒိုင်ဆန့်

ပိတ်ထိုးသည်။ ခေတ်သစ်က ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်အုပ်၍လည်ထွက်
လဲကျသွားဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ ခက်ဆစ်က အပြုံးချိုချိုနှင့်ကြည့်ကာ ...

“အဲဒါက ဘာဖြစ်သွားရပြန်တာလဲလို့ ... ”

“ကိုယ့်ဟတ်ထံကို ခက်ဆစ်ရဲ့မျက်စောင်းထိချက်က ပြင်းလွန်းလို့”

“ကိုပိုကြီး ... ”

လိမ်ညာရွှေပို အပြောချိုသူလည်း မဟုတ်ရပါဘဲနှင့်။

ဆခန်း (၁၂)

မြန်မာဆန်ဆန် နူးညံ့လှပသူလေး ဘရဏီခင်ကလည်း ယခုတစ်ခေါက်
ခတ်သစ်ကျော် တစ်ယောက်တည်း လာတွေ့သည့်အခါတွင်တော့ ညှို့အားပြင်း
ပြင်းနှင့် ကြည့်တတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မွတ်သိပ်စွာသော နှုတ်ခမ်းအစုံ
အလည်း ရင်ခုန်သံ ပရမ်းပတာဖြစ်လောက်အောင်ပင် ဆွဲဆောင်အားကောင်း
နေသည်။ သို့သော်လည်း ...

“တွေ့တွေ့ချင်း တဲ့တိုးကြီး ကစ်တယ်လို့တော့ မမှတ်ယူပါနဲ့ ...
ဇွန်တော်တို့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ပြန်နေလိုက်ကြရအောင်”

ဘရဏီခင်က မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ ပင့်တင်လိုက်ပြီး ...

“ကိုခေတ်သစ်က ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ ခုလိုပြောလိုက်ရတာလဲ”

“ဘရဏီ သိပါတယ်”

ဘရဏီခင်၏ မျက်ဝန်းအစုံ တောက်ပသွားသည်။

“ဘရဏီနဲ့ကိုခေတ်သစ်ကျော်ကို လူကြီးတွေက သဘောမျှစေချင်
ဩတယ် ... ဒါကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား”

ခေတ်သစ်ကျော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူမက အကြည်လင်ဆုံး
အပြုံးမျက်နှာကို တပ်ဆင်ထားသည်။ သူမ ... ခက်ဆစ်မေထက် ပိုလှတာ
ကိုတော့ ခေတ်သစ် ဝန်ခံရသည်။ ပုံမှန်ဆိုရလျှင် တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေသိက္ခာ
ညီဝသည့် အလှဆိုသည်ကိုလည်း ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။

“ဘရဏီကို ရှင် သဘောမကျစရာ ရှိနေလို့လား”

ဖြေလိုက်လျှင် ရိုင်းရာကျမည်စိုး၍ ခေတ်သစ် ငေးရုံသာငေးနေမိသည်။

“ဘရဏီက စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် တောင်တောက်ပပ မလှလို့လား”

ဖြေရခက်သော အကျဉ်းအကျပ် အနေအထားမှာပင်။

“ဒါဆို ... ပြောပါဦး၊ ဘရဏီမှာ ဘာဖြစ်ချက်တွေ ရှိနေလို့လဲ”

“ဘရဏီကိုမြင်ရင် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကျော် ယောက်ျားတွေက လိုချင်တပ်မက်ကြမှာပါ။ အဲဒါတော့ သေချာလောက်ပါတယ်”

“အဟင်း ဟင်း ... အဲဒါတော့ ဘရဏီ သဘောပေါက်ထားတာပေါ့ရှင် ... ဒါပေမဲ့ ရှင်မှာရှိနေတာတွေမျိုး အဲဒီကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ယောက်ျားတွေမှာမရှိကြဘူး ... လက်ရှိမှာ ရှင်က ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကလည်း မကြာခင် အချိန်မှာဖြစ်သွားမှာပါ ... ရှင့်အဒေါ်ယောက်ျားရဲ့ ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှု ရှင့်အဘိုးအဘွားရဲ့ ငွေကြေးအရင်းအနှီး ပံ့ပိုးမှုနဲ့ ရှင်ဟာ အောင်မြင်တဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဘဝကို မဖြစ်မနေရလာလိမ့်မယ်လို့လဲ ဘရဏီ နားလည်နေတယ်”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ အနာဂတ်လမ်းကြောင်း ကောင်းမှာမို့ ရွေးချယ်ချင်တာလား”

“ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ချင်ကြတာ မိန်းမတွေရဲ့ သဘာဝပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ကျွန်တော် အခုလာတာက ဘရဏီအတွက် လာခြင်းမကောင်းတဲ့ ညှို့သည့်ဖြစ်နေမယ်ထင်တယ်”

“အင် ... ရှင်ဆိုလိုတာက ... ”

“ကျွန်တော့်မှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘရဏီမှာလည်း တွဲနေတဲ့သူရှိနေတာပါပဲ၊ ဒါတွေက ညှို့လိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပါ။ သူတို့က တွဲနေတဲ့သူအဆင့်လေ၊ အိမ်ထောင်ဘက်မှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ချစ်ရမယ့်သူဆိုတာ အိမ်ထောင်ဘက်လိမ့်”

လေးနက်ပါတယ်”

ဘရဏီခင်က မသိမသာ ပြုံးပြီး လက်ပိုက်လိုက်ကာ ...

“ရှင်က အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်အနေအထားနဲ့ ဘယ်လောက်အထိ နားလည်ထားလို့လဲ”

ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပေါ်ကို သစ္စာစောင့်သိရှိသေဖို့နဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူကို သစ္စာမဖောက်ဖို့ ဆိုတဲ့ အခြေခံကျကျအချက်လောက်တော့ နားလည်သဘော ခေါက်ထားပါတယ်”

“အဟင်း ... ဟင်း ... တကယ်ကို လေးစားသင့်တဲ့စကားပါပဲ၊ ဒီပေမဲ့ ... အဲဒီလေးစားသင့်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပြနိုင်တဲ့ယောက်ျားဆိုတာလဲ ဒီတက္ကသိုလ်မှာ ခပ်ရှားရှားပါပဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဘရဏီတို့ အဓိကပြောသင့်တာပဲ ဆက်ပြောကြရအောင်”

“ဒါကြောင့် ... ရှင်အစ်မကတော့ အထိမနာဘူးသေးလို့ ရှင်ဒီလောက် အထိ အသည်းမာနေတာတဲ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်ခြင်းအစစ်အမှန်မှာ အသည်းကွဲဒဏ်ဆိုတာ ချိန်နိုင်ဘူးလို့ပဲ ယုံကြည်တယ်”

“ခက်ဆစ်မေဆိုတဲ့ မိန်းမဆီကရလာမယ့် အချစ်ဆိုတာကြီးကို ရင်မှာ အမြတ်တန်း ပွေ့ပိုက်ပြီးမှ ရှင်လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အသည်းကွဲနေမယ့်နေ့ကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်”

“ဆယ်မိုးဆယ်နေ့ မျှော်လိုက်ပေးဦးပေါ့ဗျာ၊ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင် ... ”

“ဘရဏီခင်နဲ့ တွေ့တုန်းက ပြောခဲ့သမျှစကား ဒါအကုန်ပဲလား”

“အတိအကျပါပဲ”

“ထိန်ချန်ထားတဲ့ အရေးတကြီးစကား မကျန်လောက်ပါဘူးနော်”

www.burmeseclassic.com

“မှန်သောစကားကို ဆိုတာမို့ အော်တိုမက်တစ် သစ္စာဖြစ်သွားမှာပါ”

“ဘရဏီခင်က ထင်ထားသလောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရမှာဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကို လျှော့တွက်လို့တော့ ရမယ်မထင်ဘူးနော်”

“လူသဘောကို စောကြောရခက်တယ်တဲ့ ... အဲဒီထဲမှာမှ ဣတ္ထိယ သဘောက ပိုနက်နဲတတ်တယ်ဆိုတော့ ... ”

“ကျွန်မလည်း ဣတ္ထိယပဲရှင် ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခက်ဆစ်ကတော့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ထာဝရဖြူစင်ဖြောင့် မတ်မှာ မဟုတ်လား”

“စောင့်ကြည့်ဦးလေ ... ဒါနဲ့ ... ဒီအတိုင်းဆို ရှင်နဲ့ရှင်အစ်မတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထိပ်တိုက်တွေ့ကြရဦးမှာပေါ့”

“ထင်ချင်စရာပေါ့”

“မြင်ယောင်သေးတယ် ... နောက်တစ်ကြိမ် ရေထဲတွန်းချခံရမှာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရေကူးကျွမ်းတယ်လေ ... အဲဒီ မမသက်ကိုထေ တစ်ခါလောက်တော့ ကောင်းကောင်းညစ်သွားအောင် လက်စင်ပေးလိုက်ခွင့် တယ်။ ကျောင်းမှာရော အပြင်မှာပါ သူ့ကိုကပ်တာလဲ တစ်ယောက်မှမတွေ့ရ ဘူး။ သတ္တိရှင်သာ ပေါ်လာရင်တော့ လက်တို့ပြီး မြှောက်ပေးလိုက်ချင်တယ်”

“ကိုယ့်အစ်မကို ရက်ရောတယ်ပေါ့”

“ရက်ရောတာထက် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်လေး အေးချမ်းစေချင်တာပါ သူတို့နှစ်ဦး လျှောက်လာရင်းနှင့် ရေခဲမုန့်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်လာသည်”

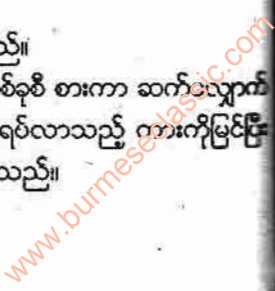
“ဟော ... သူပြောသလိုပဲ ပတ်ဝန်းကျင် အေးချမ်းနေပြီလေ ဟိုမှာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါဦး ... ဘယ်ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်နေပြီလဲလို့”

ခေတ်သစ်ကျော်က လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်မောကာ ...

“ကဲ ... ဟုတ်ပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တင်မကဘူး၊ ရင်ထဲပါအေးသွား အောင် ရေခဲမုန့် ဝယ်စားမယ်”

ခက်ဆစ်မေကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ရေခဲမုန့် နှစ်ခုဝင်ဝယ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ခုစီ စားကာ ဆက်လျှောက် ကြသည်။ လမ်းကျယ်တစ်ခုကို အဖြတ်တွင် ထိုးရပ်လာသည့် ဂဏားကိုမြင်ပြီး ခေတ်သစ် လက်ထဲမှ ရေခဲမုန့် ပြုတ်ကျချင်သွားသည်။

ကားက သူ့အဒေါ်ယောက်ျား ဦးမျိုးအောင်သူ၏ကား ...

ကားတံခါးမှန်ကျလာပြီး သူ့ဦးလေး မျက်နှာပေါ်လာတာ သူ့ကို အနား

သို့ လာရန်ခေါ်သည်။

“ကျူရှင်ချိန် ပြီးပလား သား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြန်လိုက်ခဲ့မလား”

ခက်ဆစ်ကို အားနာဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟိုလေ ... သူငယ်ချင်းပါသေးလို့ ... ”

ဦးမျိုးအောင်သူက ခင်ဆစ်မေကို အကဲခတ်ဟန်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်

လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါဆိုလဲ အိမ်ကို ထမင်းစားချိန် အမိပြန်ခဲ့နော် ... ပြောစရာ

ထည်းရှိလို့ ... ”

“ဟုတ်”

ကားထွက်သွားမှ ခေတ်သစ်တစ်ယောက် ခက်ဆစ်ကို ပခုံးတွန့်ပြန်

သည်။ ခက်ဆစ်မေက ခပ်မဲ့မဲ့ လုပ်ပြလိုက်ပြီး ...

“သူ ... ဂိုးတော့ ... ”

“ခက်ဆစ်ကို လိုက်ပို့ရဦးမယ်လေ”

“ကိုယ့်ဘာသာ တက်စီငှားပြန်မယ်”

“ကိုယ် လိုက်ငှားပေးမယ်လေ”

“၂၀၁၄ ခုနှစ် ရောက်နေပြီ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း တက်စီ

ထားတာ မဆန်းဘူး”

“လာပါကွာ ... စိတ်မရှိပါနဲ့”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခက်ဆစ်နှင့် စတွေ့သည့်နေ့က ငှားစီးဖူးသော

အားဆရာ ‘သဝေထိုး’ ၏ကားကို ပြန်ငှားမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

ကားပေါ်တက်ထိုင်သည့် ခက်ဆစ်ကို တံခါးပိတ်ပေးပြီးမှ ...

“မနက်ဖြန်မှ ထပ်တွေ့မယ်နော်”

“ရှင်က သွေးအေးသားပဲ ... အိမ်ရောက်တာနဲ့ ပူပွမ်မှာ မစိုးရိမ်

သူးလား”

“ဘာလို့ပွဲပွဲရမှာလဲ”

“ခက်ဆစ်နဲ့ခိုးတဲ့နေတာ မိသွားလို့ပေါ့”

“ဦးလေးက ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ အရှုပ်အထွေးကြားက ကင်းလွတ်နယ်မြေပါ”

“စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦးလေ”

ခက်ဆစ်၏လက်ကို အသာလှမ်းကိုင်ကာ ထွေးဆုပ်လိုက်ပြီး ...

“ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ”

“ဒါမျိုးတွေ သိပ်များနေပြီနော်”

“တေးမှတ်ထားလိုက်ပါ ... မကျေနပ်ရင် နောက်မှကိုယ့်ကိုခက်ဆစ်စိတ်တိုင်းကျ ... ”

ဘာလဲဟူသည့် သဘောနှင့် ခက်ဆစ်မေက မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။

“ကြိုက်သလိုနမ်းပြီး အပြစ်ပေးနိုင်တယ်”

ခက်ဆစ်မေက မျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲထိုးပြီး မျက်နှာကိုတစ်ဖက်ညီလှည့်သွားသည်။

သူတို့ နှုတ်ဆက်ခန်းကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် သွားရေတပြားပြားနှင့် ကြည့်နေသော ကားဆရာသေဝေထိုး ကားမောင်းထွက်စေရန်အတွက် ကားကို သုံးချက်လောက် ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ခက်ဆစ်မေ ထွက်သွားမှ ခေတ်သစ်ရင်ထဲကို စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာသည်။ သူ့ကိစ္စတွင် ပထမ သူ့အစ်မ သက်သိမ့်သိမ့်သူ။ နောက် ... သူ့အဆီဒေါ်တင်မျိုးဝေ၊ ယခု ... ဦးလေး။ ဘာသိဘာသာ နေထိုင်တတ်သော ဦးလေး ဦးမျိုးအောင်သူပါ ပါဝင်ပတ်သက်လာပြီလား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်။

သူ့ဘက်ကတော့ အချစ်တစ်ခုတည်းနှင့် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၃)

“သမီးကတော့ သိပြီးပါပြီ၊ ခေတ်သစ်ကိုပဲ သိရအောင်လို့ ဦးကပြောပြတာ၊ မနက်ဖြန်မှာ ဦးတို့လင်မယား စင်္ကာပူကို သွားမလို့ ဦးကတော့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားတာပါ။ မင်းအန်တီကို မပါမဖြစ် ခေါ်ရတာကတော့ ဟိုမှာ သူ့ကျန်းမာရေးကိုစစ်ဆေးပြီး လိုအပ်ရင် ကုသင့်တာကုဖို့အတွက်ပါ။ အဲဒါ ... သမီးကတော့ သူ့အမေကို မခွဲချင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါမှလည်း ခွဲဖူးတာမှမဟုတ်တာ၊ သူ ပြည်တွင်းခရီးထွက်ရင်တောင် မအေမပါပါအောင် ခေါ်သွားတတ်တာ၊ ခုတော့လဲ ... ကျန်းမာရေးကိစ္စမို့ မခွဲမဖြစ်ခွဲရမှာပေါ့လေ”

ခေတ်သစ်ကျော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ ဟုတ်လုပ်လိုက်၊ ဟုတ်ကဲ့လိုက်နှင့် စကားထောက်ပေးနေသော်လည်း သူ့ဦးလေးထံ စိတ်ရောက်နေဟန်မရှိ။ သူ့စိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ သူ့မျက်စိရှေ့ရှိ ပုဇွန်ထုပ်ကြီး ဆီပြန်ဟင်းခွက်သာ ဖြစ်သည်။ မျက်စိအကြည့်ကိုလည်း ထိုဟင်းပန်းကန်မှ မခွာတော့။ ငါးပုဇွန် export ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ လက်ဆောင်ပို့ထားသော ပုဇွန်ထုပ်ကြီးများမှာ အားပါးတရ ကိုက်ဝါးချင်စရာ။

- “ခေတ်သစ် ... ဦးပြောတာ ကြားရဲ့လား”
- “ဈာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကြားပါတယ် ဦး ... ”
- “မင်းအစ်မကို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ရမယ်နော်”
- “ဟုတ် ... ”

“အိမ်ကိုလည်း သတိစီရိယနဲ့စောင့်ရှောက်၊ မီးရေးထင်းရေး သူနိုး
ဘေးကအစ စိတ်ချရပါစေနော် ... ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားဦးစီးဆိုလို့ မင်းပဲ
ကျန်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါဦး၊ ပုဂ္ဂန်ထုပ်ကြီးကို စောင့်သလို စောင့်ပါ
မယ်”

သူဦးလေးနဲ့ အဒေါ် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ သူ့မျက်လုံးအစုံ၏
လားရာကိုမြင်ပြီး လူကြီးနှစ်ယောက်က ပြုံးကြသည်။ သူ့အစ်မကတော့ ...

“မောင်လေး ... ဘာပြောတာ”

ခေတ်သစ်ကျော် အဖြေရခက်နေစဉ် သူ့အဒေါ်က ဝင်ကယ်တင်သည်။

“မင်းရဲ့မမက အန်တီမရှိရင် စိတ်အားငယ်နေမှာစိုးရတယ်၊ ပြော
မကောင်း ဆိုမကောင်းဖြစ်အောင်နေပြီး မင်းမမ စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ရဘူး
မင်းမမကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်ရှောက်အားပေးရမယ်၊ အဲဒါ ...
မင်း ကတိပေးနိုင်ရဲ့လား”

“အန်တီကလဲ ... မမက ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ ခုဆို ကျွန်တော့်ကို
တောင် မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး လိုက်ထိန်းနေတာလေ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါက မင်းအနေအထိုင်မတတ်လို့ အစ်မက ဝင်ပါနေရ
တာလေ”

“ကျွန်တော်က ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မနေတတ်လို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... အဲ ... အဲဒီသဘောမျိုးပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါက
ငါတို့လူကြီးနှစ်ယောက်ရှိနေလို့လေ၊ ငါတို့မရှိတဲ့အခါ မင်းကပြန်ပြီး ကိုယ့်အစ်မ
ကို စောင့်ရှောက်ရမှာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အန်တီပြောတဲ့အတိုင်း မမကို မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံဘဲ စောင့်ကြည့်နေပါမယ်”

သူ့အစ်မက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲပြီး ...

“မေမေ အေးဆေးသာသွားပါ ... သမီးနေတတ်ပါတယ်၊ မောင်လေး
ကိုသာ သမီးပြောသမျှ နာခံဖို့ သေသေချာချာ မှာခဲ့ပါ”

“သမီး ပြောတာ ကြားလား ခေတ်သစ် ... ”

“ဟုတ် ... ကြားပါတယ် အန်တီ ... ”

“တို့လူကြီးတွေမရှိရင် မင်းဘယ်လိုနေထိုင်ရမလဲ”

“မမပြောသမျှ နာခံ ... မမခိုင်းသမျှလုပ် ... လူသားစက်ရုံပဲ
ဘဝနဲ့ မမကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးရပါမယ်”

“ဦးမျိုးအောင်သူက ပြီးသည်။ သူ့အဖေနှင့်အစ်မထံမှ မျက်စောင်း
တစ်စုံ ပြိုင်တူ ခိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။

“ကဲပါကွာ ... စားကြရအောင်”

ဦးမျိုးအောင်သူ ထမင်းစစားသဖြင့် ခေတ်သစ်လည်း ဆန္ဒပြည့်မြောက်
သွားတော့သည်။ ပုဇွန်ထုပ်ကြီးတစ်ကောင်ကို စတင်ဆယ်ယူပြီး ခေါင်းကို ငြစ်
ခနဲ ချိုးလိုက်သည်။

“ဟာကွာ ... မေမေ ဒီမှာကြည့်ပါဦး ... ”

သက်သိမ့်သိမ့်သူ အလန်တကြား ထအော်သဖြင့် အားလုံးလှမ်းကြည့်
လိုက်မိသောအခါ ...

ခေတ်သစ်ကျော်၏ လက်ချက်။

သူ ချိုးလိုက်သော ပုဇွန်ခေါင်းမှ ပုဇွန်ဆီ အစအနများ သက်သိမ့်
သိမ့်သူ၏ မိတ်ကပ်ပြေပြေလိမ်းထားသော ပါးပြင်ထက်တွင် ရောင်စဉ်ခြယ်လျက်။

သူ့အဖေက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသည်။

သူ့ဦးလေးက ဆက်သာဆွဲကွာ ဟူသည့် သဘောနှင့် ခေါင်းဆတ်ပြ

သည်။

သူ့အစ်မ မျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ...

ခေတ်သစ်ကျော်ကတော့ ပုဇွန်ထုပ်ကြီးကို အားပါးတရ အပီအပြင်

မိတော့သည်။

လေယာဉ်စထွက်ကတည်းက မျက်ရည်က ကျလာသည်။ ယခု အိမ်
အပြန်လမ်း ကားပေါ်ရောက်တော့ အသည်းအသန် ငိုလိုက်သည်မှာ ရှိကသံ
ထ တဟင့်ဟင့် ... နှပ်ကလည်း တကွီကွီညှစ် ... ကြာလျှင် မျက်ရည်
ဆင်လယ်ထဲ ကားပါမျောမှာစိုးရသည်။ ညှစ်လိုက်သည့်နှပ် ... နို့ညှစ်စက်ရုံ
ဆောင်၍ ရလောက်သည်။ ဘုန်းကြီးပျံ ယေဝ်ကျူးဖို့ လေ့ကျင့်နေသောလားမသိ။

www.burmeseclassic.com

ကြာတော့ ခေတ်သစ် စိတ်ညစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဒီမှာ မမ ... ကျွန်တော်တို့မျိုးက တော်တော်အင်နည်းကြတာနော်၊ မမကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“မောင်လေးနော် ... နှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ မသိဘဲနဲ့ ဘာမှဝင်မရှည် နဲ့ ... ရှေ့ကလမ်းဆုံရောက်ရင် စတိုးဆိုင်ရှေ့ ကားရပ်ပြီး တစ်သျှူးတစ်ဖာ လောက် ဆင်းဝယ်ဦး”

“လူကြီးတွေ ခရီးသွားတာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့သွားပါစေချာ၊ နောက် ပိုင်းက အဲဒီလောက်အပူကြီးပြနေရင် ရှေ့ကသွားရတဲ့သူ စိတ်မဖြောင့်ဘဲ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် လေယာဉ်တက်သွားမှ ငိုတာပေါ့ဟဲ့ ... ငါ့ဒီချင်နေတာ နင်မှ မသိတာ”

“ဒါဆိုလဲ အိမ်ရောက်မှ အကြောင်းရင်းကိုပြောပြပြီး ဆက်ငိုဗျာ ခုတော့ ... ခဏအောင့်ထားဦး”

“အခုငိုချင်တာကို အောင့်ထားလို့ရမလား၊ ဟဲ့ ... ငါ့စိတ်ညစ်နေ တာနော်၊ နင်ထပ်ပြီး နှိပ်စက်နေတာလား”

ခေတ်သစ်ကျော်က လက်ကုန်လက်လန်တယ်ဆိုသည့် အမူအရာနှင့် လက်နှစ်ဖက်လုံး စုံမြောက်ပြလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... အမလေး ... ဘာအရှူးထတာလဲဟယ် ... ကားမောင်း နေရင်း လက်ကိုစုံလွှတ်လိုက်ရတယ်လို့ ... နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခများကုန် တော့မှာပဲ”

ခေတ်သစ်ကျော်က စတီယာရင်ကို အမြန်ပြန်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... မမလဲ တိုးတိုးငိုဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရောက်တဲ့အထိ တစ်ခွန်းမှမပြောတော့ဘူး၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ လေလည်မိရင်တောင် အဏုဖြူ ခွဲတာဟု မမက စွပ်စွဲဦးမှာ”

သူ့အစ်မက မျက်စောင်းဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ထိုးသည်။

သေချာသည်မှာတော့ စကားအခြေအတင်ပြောရင်းနှင့် မေ့သွားသည် ထင်။ သူ့အစ်မထံမှ ငိုသံတိတ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီအတိုင်းဆို သူ့ဦးလေးက မဆိုးပါဘူး”

“သူက အစကတည်းက အနေတတ်တာပါ။ သူ့အလုပ်အကြောင်းက လွဲရင် ကျန်တာ သိပ်ခေါင်းထဲထည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုစွဲဆို စေ့စေ့စစ်စစ် တောင် သိပုံမပေါ်ဘူး”

ကံ့ကော်တန်း တစ်နေရာရှိ အုတ်ခုံလေးတွင် သူတို့ထိုင်စကားပြော နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကံ့ကော်ရန်များ သင်းထုံနေသော လေနုအေးက သူတို့နှစ်ဦးကို ကလူ တို့စယ်လျက်ရှိသည်။ ကံ့ကော်ပင်ထက်မှ ငှက်ကလေးများ၏ စိုးစိုးစိစိမြည်သံက သူတို့၏ နှုတ်ကိုလည်း သွက်လက်စေသည်။ စကားချိုချိုတို့ကို အထွက်တိုးစေ သည်။ အလင်းရောင်ပါးလျသော အုပ်ဆင်းစိမ်းဆိုသည့် ကံ့ကော်တန်းမို့ သူတို့ ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ ဝေစည်နေမှာတော့ သေချာသည်။

ထိုအခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ခက်ဆစ်မေက စကားစရာခြင်းဖြင့် ချွေးခွင်းသည်။

“ဒေါ်သုက်သိမ့်သိမ့်သူရဲ့ အခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲ”

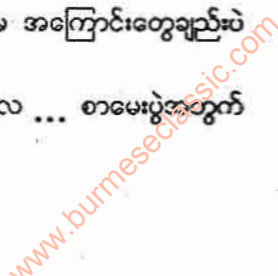
“မာတာပိတုကို လွမ်းနာကျတယ်ဆိုပြီး တစ်ရက်တိတိ အခန်းတံခါး ဖိတ်ပြီး ဧကစာရီ ကျင့်ကြံတယ်၊ ကျူရှင်စာသင်မသွားဘူး။ အိမ်ကလူတွေနဲ့ လည်း စကားမပြောဘူး။ ထမင်းမစားဘူး။ ဖျော်ရည်တွေ၊ သစ်သီးမျိုးစုံတွေ၊ ချောကလက်တွေ အခန်းထဲ တိတ်တိတ်ခိုးသယ်စားတယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ။ ဟိဟိ ... သူ့အမေနဲ့အဖေ ပြန်လာလို့ သိရရင် သူ့အပေါ် အချစ်ပိုသထက် ပိုအောင် ကြံဆောင်တာလား မသိပါဘူးဗျာ”

“သူဟာလေ ... ကြံကြံဖန်ဖန် အဲသလိုထင်စရာလား။ သူက စာစဉ်းတည်းသော သမီးပဲဟာ”

“သိပါဘူး ... တွေးမိသမျှ ပြောပြတာပါ။ တစ်ခုတော့ သေချာတယ် အခုတလော ကိုအတွက် နားတော်တော်အေးသွားတယ်”

“အရင်က နားပူသမျှတွေက ရှင်နဲ့ကျွန်မ အကြောင်းတွေချည်းပဲ ဖျတ်လား”

“အင်း ... အဲဒါတွေလည်း ပါတာပေါ့လေ ... စာမေးပွဲအတွက် ဇင်တွန်းတာလည်း ပါပါတယ်”

“စဉ်းစားမိရင်လေ ... ရှင့်ကိုစိတ်နာချင်တယ် သိလား ...
 ယောက်ျားလေးဘက်က မကြည်ဖြူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက
 တကယ်ခံရခက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ... ရှင့်ကို ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်
 ဆက်ဆံဖြစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း ... ရှင်လာတွေ့ပြန်တော့ စိတ်က
 ထိန်းမရခဲ့ပြန်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီနေ့ကစပြီး ခက်ဆစ်တို့ အပြောအဆို
 အနေအထိုင်တွေ ဆင်ခြင်မှဖြစ်မယ် ... သာမန်အသိမိတ်ဆွေတွေလိုပဲ လမ်း
 တွေမှ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တာပဲ ကောင်းမယ်”

“အဲဒါ ခက်ဆစ်ဘက်က အတွေးသက်သက်နော် ... ကိုယ် လက်
 မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က ခက်ဆစ်ကို သာမန်မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် ကျော်လွန်သတ်
 မှတ်ခဲ့တာ ကြာလှပြီ ခက်ဆစ်ဘက်ကလည်း အတူတူပါပဲလေ၊ ကိုယ်သိပါတယ်
 ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ အဆင့်ပြန်လျှော့ချသတ်မှတ်ဖို့ ခက်ဆစ် မကြီးစားနေပါ
 နဲ့တော့ ... ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ခြင်းကို ခက်ဆစ်ဘက်က လက်ခံပြီး တုန့်ပြန်ဖို့သာ
 စဉ်းစားပါတော့ ... အခုပြောရင်းနဲ့တောင် ကိုယ့်ရင်တွေတုန်ခါနေပြီ ... ဒီ
 အချိန်မှာ ခက်ဆစ်ဆီက အဖြေမလှတဲ့စကား တစ်လုံးတစ်လေကြားရရုံနဲ့တောင်
 ကိုယ်ရှောသွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ခေတ်သစ်ကျော်၏ ရင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ခက်ဆစ်မေ၏အကြည့်
 က နေရာပြောင်းပြီး သူ့မျက်ဝန်းအစုံကို ရင်ဆိုင်ကာ တောက်ပရွန်းလဲ့သော
 အကြည့်များ ပိုလွှတ်သည်။

သူမ နှုတ်ခမ်းအစုံက တစ်စုံတရာသော စကားကိုဆိုရန် အားယူနေ
 မှန်း အားထုတ်နေမှန်း သိသာသည်။ သူ့အတွက်တော့ ရင်ခုန်သံတွေ ကမ္ဘာ
 လောကကြီး တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားလုမတတ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

“မျက်လုံးအကြည့်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုစကားကို နှလုံးသားက ကြား
 နေရတယ်၊ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ယုံကြည်မှုဖြစ်အောင် နှုတ်က အတိအကျသတ်မှတ်
 ပေးပါ”

“ခက်ဆစ် မျက်ဝန်းတွေက ဘာတွေပြောနေတယ်ထင်လို့လဲ”

“ကိုယ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံလိုက်ပြီတဲ့”

“ပေါ့ရဲ့လိုက်တာကွယ်”

“ဘာပြောတာ ...”

ခက်ဆစ်မေ ဘာမှစကားမဆိုတော့။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ခန္ဓာကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါသည်အထိ အသံတိတ် ခယ်မောနေသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က သူ့မှ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖယ်ခွာလိုက်သော အခါမှ ရယ်မောနေခြင်း မဟုတ်မှန်း သိရသည်။ ငိုနေခြင်းမျှသာ။

“ခက်ဆစ် ... ဘာဖြစ်လို့ ... ”

သူမ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ပြောပြပါ ခက်ဆစ် ... ကိုယ့်ရင်ပူအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ဟင့်အင်း ... ငိုချင်လို့ငိုတာ”

“ဝမ်းသာလို့ မျက်ရည်ကျတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်တာ ... ”

“ဒါဆို ... ဝမ်းနည်းလို့ပေါ့”

“နိုး ... ”

“အကြောင်းမရှိတဲ့နဲ့တော့ မျက်ရည်မကျနိုင်ဘူး။ ကိုယ်ပြောတဲ့စကား ထဝတစ်သက်တာ အလေးအနက် စကား၊ ဒီစကားအပေါ် ဘာအကြောင်းပြ ချက်မှမရှိဘဲနဲ့ မျက်ရည်နဲ့ထုန်ပြန်တာ ... ဒါကို ကိုယ်ဘယ်လိုအလေးအနက် ထားမှတ်ယူရမှာလဲ”

ခက်ဆစ်မေက သူ့ရင်ဘတ်ကို ဘုတ်ခနဲ ပိတ်ထုလိုက်ပြီး ...

“အစိုးရိမ်မပိုနဲ့ ... ကိုယ့်ကြီး ... သူများမှာ အကြောင်းပြချက် ဆန့်သန့်လေးရှိတယ် ... နားထောင် ... မထမ ရယ်လိုက်တာကရှက်လို့ နောက်တော့ ... ဒီကို မလာခင်လေးတင် ဝက်သားတုတ်ထိုး စားတုန်းက ထုတ်သီးတောင့်တွေ ကိုင်ထားမိတာ၊ အဲဒီလက်နဲ့ မျက်လုံးကို သွားထိမိတော့ မျက်ရည်တွေ ထွက်လာတာပေါ့ ... ကဲ ... ရှင်းပြီလား”

သူက တစ်သူ့ထုတ်ပြီး မျက်ရည်များကို တယုတ်ယုတ် သုတ်ပေးရင်း

“အင်း ... မုသားဆိုရင်တော့ တော်တော် လက်ခွာချောတဲ့မုသားပဲ အမှန်ပြောတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါမယ်”

“မပိုမလို့ ကွက်တိအမှန်ပါဆို”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို ကိုယ့်အချစ်ကို ခက်ဆစ်လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့”

“အင်း ... အဲဒီလို မှတ်ယူမယ်ဆိုရင်လဲ မမှားနိုင်ပါဘူး”

“အိုကေ ... Yes ... ဒါဆို အဖြေပေးတော့”

“အလိုတော် ... ချက်ချင်းကြီး”

“ချက်ချင်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ ... တို့နှစ်ယောက်လုံး နားလည်ထားခဲ့တာ ကြာလှပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားဝင် ဖွင့်ဆိုတာကတော့ မိနစ်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်”

“ဟာကွာ ... ကပ်ပြန်ပြီ”

“မကပ်ပါဘူး ... ပဝါတစ်ကမ်း လက်တစ်လှမ်း”

“ဟင်း ... ဘယ်တော့လဲကွာ”

“သုံးနှစ်သုံးမိုး”

“ဟင် ... ”

“ဆိုရင် ... သူစောင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသား”

“ဒါဆို ... သုံးမနက်သုံးရက်ပေါ့”

“အင်း ... ထင်ရတာပေါ့”

“ဘယ်လိုလဲကွာ အတိအကျလေးတော့ လုပ်ပါ”

“ဪ ... စိတ်နဲ့စဉ်းစားတာရှင့်၊ အချိန်ဘယ်လိုလုပ် ကန့်သတ်လို့ရမှာလဲ”

“အမြန်ဆုံးတော့ လုပ်ပါကွာ”

“စိတ်နဲ့စဉ်းစားတာပါဆို ... သုံးလမကလဲ ကြာသွားနိုင်သလို သုံးမိနစ်ပဲစောင့်ရုံနဲ့လဲ အဆင်ပြေသွားနိုင်တာပဲ”

သူက သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“ခက်ဆစ် ... ကိုယ့်စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်ဖို့ခက်လာပြီ၊ အတင်းဆွဲဖက်ပြီး ပွဲကြမ်းပစ်မိတော့မယ်နော်”

သူမက ကိုယ်လေးကျုံ့ပြီး သူနှင့်ပို၍ဝေးအောင် ရွှေ့ထိုင်ကာ ...

“မီးမီးကြောက်ကြောက်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့နော် ... ချစ်သူဘဝရောက်တာတောင် အခွင့်ရှိမှ ထိရမှာ”

သူက မျက်ဖြူဆိုက်ဟန်လုပ်ပြပြီး နောက်လှန်ချလိုက်ရာ ...

“သေပြီဆရာလို့ မအော်နဲ့နော် ... ရိုးနေပြီ ... ”

သူ ... သူမကို ပြီး၍ကြည့်ရင်း ...

“ခက်ဆစ် ... မင်းဟာလေ ... ”

“ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်လဲ ... ”

“ကိုယ့်အစ်မ ပြောသလိုပြောရရင် ... တကယ့်ကို တစ်မျိုးလေးပဲ”

အခန်း (၁၄)

“ကဲ ... မောင်လေး ... ဒီနေ့မှ မင်းလက်ထဲ ဒီအိမ်ကို အပီအပြင် အပ်ခဲ့ရတော့မှာ ... အခု မမအပြင်သွားမယ်၊ မွေးနေ့ပါတီပွဲတစ်ခုကို မဖြစ် မနေတက်ရမှာ၊ ည(၉)နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်နိုင်မယ်၊ အလှပြင်ဆိုင်ဝင်ရဦးမှာ ဆိုတော့ ... ခုကတည်းက ကြိုတွက်မှ အဆင်ပြေမှာ ... အိမ်ကို စိတ်ချ မယ်နော်၊ မမပြန်မလာဘဲနဲ့ အပြင်မထွက်နဲ့ ... သိလား ... ”

“အေးဆေးသွားစမ်းပါ မမရာ၊ ကျွန်တော် စာကျက်စရာတွေရှိသေး တယ်၊ ဘယ်မှမထွက်နိုင်ဘူး ... စိတ်ချ ... ”

သူ့အစ်မ ထွက်သွားတော့ ညနေ(၅)နာရီ။ သူမ သွားသည်နှင့် သူ ပထမဆုံး စဉ်းစားမိသည်မှာ စာကျက်ရန်မဟုတ်။ ခုမှ ဒီအိမ်ကြီးကို သူ့အမှန် တကယ် အုပ်ချုပ်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူ့အဖို့ အမှန်အကန် လွတ်လပ် ခွင့်ရခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အချိန်က တိုတောင်းသည်။ လေးနာရီခန့် မျှသာ။

ထိုအချိန်ပိုင်းလေးအတွင်း သူ စိတ်ပျော်သလိုနေမည်။ သို့သော် မပြည့်စုံသေး။ သူ့နည်းတူ စိတ်ကျဉ်းကျပ် ကိုယ်ကျဉ်းကျပ်ဖြင့် စက်ရုပ်ဆန် နေထိုင်နေရသော အိမ်အလုပ်သမား ခုနှစ်ယောက်ကိုပါ ခဏတာလွတ်လပ်ခွင့် ပေးရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လောလောဆယ် ... သူက အိမ်ကြီးရှင်လေး ထို့ကြောင့် အားလုံးကို စုရုံးခေါ်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး စိတ်ရှိလက်ရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြဖို့ အချိန်လေးနာရီရတယ်။ ဘာပြဿနာမှ မတက်စေရဘူး။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်။ ရခဲလှတဲ့ လူတာဝန်မှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ခွင့်မရတဲ့ ခင်ဗျားတို့ဘဝကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေရတာ အသက်ရှူကျပ်တယ်။ လုပ်ပါ ... စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပျော်မယ် ထင်သလိုနေကြပါ”

ဘီယာသောက်မလား။ ကားထုတ်၊ သွားဝယ်၊ ဒေါ်ချစ်စုတို့က အမြည်းထုပ်ပေးပြီး ဒေါ်ချစ်စုတို့လဲ အမြည်းပိုင်းစား။ အအေးကြိုက်သလောက်သောက်ရခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိသမျှ စားစရာ အသီးအနှံ ကြိုက်တာယူစား။ အကန့်အသတ်မရှိ။ ဇွဲဒီယိုကြည့်မလား စိတ်ကြိုက်ကြည့်၊ ကာရာအိုကေဆိုမလား အားပါးတရသာ ဟဲလိုက်။ လုံးဝ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

အစဉ် အားလုံး မဝံ့မရဲ။

ခေတ်သစ်က တစ်ယောက်ချင်း မဖြစ်မနေ ဇွတ်လုပ်ခိုင်းရသည်။

အိမ်အခါမှ မဝံ့မရဲ လိုက်လုပ်ကြရှာသည်။

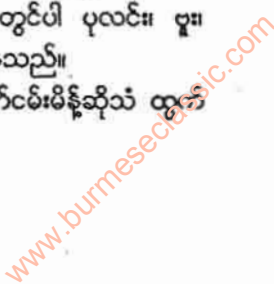
ပွဲစသည်မှ နာရီဝက်မကြာမီပင် အားလုံးအတင့်ရဲကာ စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့လာကြတော့သည်။ ရယ်မောပျော်မြူးလာကြတော့သည်။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လဲလာကြသည်။

ဒေါ်ချစ်စုက အန်တီဒေါ်တင်မျိုးဝေ အနားယူတတ်သည့် ဒရင်းဘတ်အိတ်တွင်နှပ်ရင်း စပျစ်သီးလေး မြုံလိုက် ကာရာအိုကေရုပ်ပုံများ ကြည့်လိုက် နှစ်ပီပြင်ပြင် အနားယူသည်။ အကူကောင်မလေးများက သက်သိမ့်သိမ့်သူ သူတယ ထိန်းသိမ်းထားသော စီဒီများကို စိတ်ကြိုက်ဖွဲ့ရွေးပြီး အလှည့်လှည့်ကာ ကာရာအိုကေ ဆိုကြသည်။

ထမင်းစားပွဲတွင် အမျိုးသားဝန်ထမ်းများက ဘီယာခွက်ကိုယ်စီ ရှေ့မှာ စီးကရက်ကိုယ်စီခဲလျက် လက်ထဲတွင်လည်း ပိုကာဒေါင်းမပျက်။ ဘီယာများနှင့် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ အားပါးတရ ပွားနေကြသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဧည့်ခန်းတွင်ရော ထမင်းစားခန်းတွင်ပါ ပုလင်း၊ ဗူး၊ ဆီ ပန်းကန်များ မုန့်အိတ်ခွံများနှင့် ဖရိုဖရဲ ပွပလဲနေသည်။

ထိုအခိုက် ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှ ဒေါ်ချစ်စု ငေါက်ငမ်းမိန့်ဆိုသံ ထွက်လာသည်။

“နင်တို့ဟာတွေ တော်ကြစမ်းဟယ် ... ဇာတ်လမ်းလေးဘာလေး ကြည့်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်၊ ခုတော့ ... တစ်ခါလာလဲ ဒီသီချင်း၊ နောက် တစ်ခါလာလဲ ဒီသီချင်း၊ ပြီးတော့ ... နင်တို့ဆိုတာကလည်း တိဗ္ဗိထဲမှာတစ် မိုင်လောက်ရောက်နေပြီ နင်တို့က အပြင်မှာ အထစ်လို့ကောင်းတုန်း၊ နားထောင် ရတာ ဖိမ်မရှိလိုက်တာ”

“အို ... ကြီးချစ်ကလဲ မိဝေက စာလုံးတွေကို တစ်လုံးချင်းပေါင်း ဖတ်နေတော့ ကြတာပေါ့ ... ပြီးတော့ သီချင်းကိုလဲ အလွတ်မရဘူးလေ၊ ကျွန်မဆိုလှည့်ကျတော့ မြန်ပါတယ်”

“မိဝါ ... သီချင်းမရတာချင်းအတူတူ အသုံးလုံးကျောင်းဆင်း အထစ်တာချင်းအတူတူ ညည်းက တစ်လုံးပိုမရှုချင်ခဲ့နော်၊ အတူတူနဲ့အနုနုပဲ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... တုတ်ထိုးမတွေ ... တော်ပြီ၊ ညည်းတို့ဟာ ကြီး ပိတ်လိုက်တော့၊ ဗွီဒီယိုပဲကြည့်ရအောင်၊ မြန်မာကားကောင်းကောင်းလေး ရွေးစမ်း ... ”

ဒေါ်ချစ်စုတို့အဖွဲ့ထဲမှ စိစိညံ့ညံ့အသံကြောင့် ဆိုဖာပေါ်တွင် ယက်လည် ကြီးလှန်ကာ ကောင်းနေသူ ဥယျာဉ်မျိုးမှာ စည်စိမ်ပျက်သွားပြီး ဘီယာထပ်ဆေး လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ...

“အေ့ ... ဂေ့ ... ”

ငါရင့်အရက်သမားကြီးများကဲ့သို့ လေချဉ်တက်ပြလိုက်သေးသည်။ ငြိမ့်

“ဟဲ့ ... မိန်းမတွေ တိတ်ကြစမ်း၊ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတာပဲ အနားယူတဲ့အချိန်လေး အေးအေးဆေးဆေး မနှပ်ရဘူး”

ထိုစကားကြားကာ ဒေါ်ချစ်စုမျက်နှာကြီး နီရဲခက်ထန်လာပြီး ဝုန်းခဲ ခုန်ထကာ ...

“အောင်မာ ... နင်ကများ ငါ့ကိုမခန့်လေးစားနဲ့ ... မိချစ်ထဲ ဒီအိမ်ရောက်တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ ... အလုပ်သမားအားလုံးကို ငါအုပ်ချုပ် နေရတာဟဲ့ သေနာကောင်ရဲ့ ... နင်က မနေ့တစ်နေ့ကမှ အိမ်ကိုရောက် လာပြီး လေမကျယ်ချင်နဲ့ ... ငါက နင်ဟောင်တိုင်း ခံနေရမှာလား”

ဥယျာဉ်မျိုးကလည်း မလျော့။

“ပြန်ကိုက်မလို့ပေါ့လေ”

“အေး ... ဟောသလို ကိုက်မယ်ဟေ့ ... လာပြီ”

ဒေါ်ချစ်စုက ဥယျာဉ်မှူးအပေါ်ခုန်အုပ်ပြီး အတင်းလှဲချကာ နပန်းဖက်လုံးတော့သည်။ ခေတ်သစ်ကျော်က ထဆွဲရန်ပြင်သောအခါ ဒရိုင်ဘာက ဘီယာခိုးဝေနေသည့် မျက်နှာဖြင့် ...

“ထားလိုက် ဆရာလေး ... အာရုံနောက်ခံမနေနဲ့ ... ပြီးရင် သူတို့က ပြန်တည့်သွားကြမှာ၊ ဒေါ်ချစ်စုက ယောက်ျားတွေကို နပန်းလုံးချင်တာ သူ့ဝါသနာ၊ ဟိုကောင်ကလည်း မဆိုရင် လက်မတောင်ကိုက်စားချင်တဲ့ကောင်၊ လွှတ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ... UFC ပွဲကောင်းတစ်ပွဲလို့ ခုတ်ပြီး ကြည့်နေလိုက် ... ဟော ... ဟိုမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် လုံးနေတာ မကြာဘူး နှစ်ယောက်လုံး ဗလာကျင်းကုန်တော့မယ်”

နောက်အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သူတို့ဘေးနားသို့ သွားပြီး လက်ဆွဲခိန်းမောင်း ပါးစပ်ဆိုင်းတီးပေးပြီး လက်ခုပ်တီးအားပေးနေသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာသော ဒေါ်ချစ်စုတို့ နပန်းပွဲကို ဝိုင်းလှောင်ရယ်မောရင်း သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်ခွဲကာ အော်ဟစ်အားပေးကြသည်မှာ ရိုးရာထက်ဝေ့ရှုံ့ထဲ ရောက်နေသည့်အတိုင်း။

ထိုအခိုက် ...

ကောင်မလေးတစ်ယောက် အလန့်တကြား ထအော်လိုက်သံကြောင့် အားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ပြီး ... ထိုကောင်မလေး ကြည့်နေရာ အရပ်သို့ သူတို့အားလုံး အကြည့်ရွှေ့မိကြသောအခါ ...

“ဟာ ... မမ ... ”

သူမ ပြန်လာသင့်ချိန်ထက် တော်တော်စောနေသေးသည်။ တိုင်မင်တွေလွဲနေသဖြင့် ကြိုတင်ရှင်းလင်းထားရန် အချိန်မမီတော့။

သူမကတော့ ...

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံ ...

ပြတ်ထွက်လုမတတ် ကိုက်ထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံ ...

ခက်ထန်တင်းမာနေသည့် မျက်နှာထားနှင့် ခါးထောက်ရပ်ကြည့်ကာ “ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ... အဲဒါ ... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

မာန်မဲဟစ်မေးလိုက်သံမှာ ခြင်္သေ့ဟိန်းသံနှင့် နင်လား ငါလား။

အလုပ်သမားအားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး သတိအနေအထား ဖြင့် မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“သူတို့ကို ရသမျှ အချိန်လေး ပျော်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဖို့ ကျွန်တော် အခွင့်ပေးလိုက်တာပါ”

“မောင်လေး ... နင် ... အဲဒါ ဘာသဘော ... ”

“ဪ ... မမပါအဝင် လူကြီးတွေအားလုံးက ဒီအချိန်အခိုက် အတန်လေးမှာ ဒီအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ လုံးဝအပ်ထားခဲ့တယ်လေ အဲ ... ကျွန်တော် စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိတဲ့ ရှားရှားပါးပါးအချိန်လေးအတွင်းမှာ အားလုံးကို ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးလေး ပေးလိုက်တာပါ”

“ခေတ်သစ် ... နင်တော့နော် ... နင် မေမေသီရင်မလွယ်ဘူး”

“သီစရာမှ အကြောင်းမရှိတာ ... အန်တီက စင်္ကာပူမှာလေ”

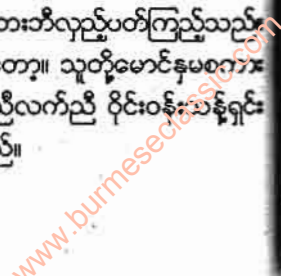
“ငါပြန်ပြော ... ”

“မမ ပြန်တိုင်ပြောစရာမှမလိုတာ ... တကယ်မွေးနေပွဲကို မမ စကားအတိုင်း အကြာကြီးသွားရမှာ၊ အခုစောပြီး ပြန်လာတော့ သိမ်းဆည်း ရှင်းလင်းပြီး ခြေရာလက်ရာမပျက် ပြန်ထားချိန်မရလိုက်ဘူးပေါ့၊ နိမ့် ... မမတောင် သိလိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ငါသိလိုက်ပြီဆိုတော့ မေမေ့ကိုပြန်ပြောပြရမှာ ပဲ”

“မမ ပြန်မပြောပြပါဘူး ... ဒီကိစ္စကို မမသိသလို၊ မွေးနေ့ပွဲပြန် မမဆီကရတဲ့ အနံ့သင်းသင်းကလည်း ဝိုင်အနံ့ဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေတာပဲ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်ကတော့ မောင်နှမချင်း ဒုက္ခရောက်မယ့်အပေါက်ကို စည်းစောင့်ပြီးသားပဲ ... ဘုရားတရား ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ အန်တီကို ဝိုင်အကြောင်း ဘာလို့ပြောပြရမှာလဲနော့ ... ”

သက်သိမ့်သိမ့်သူ မျက်လုံးဝိုင်းသွားပြီး ဘေးဘီလှည့်ပတ်ကြည့်သည့် သူတို့အနီးတွင် အလုပ်သမားတစ်ယောက်မှ မရှိတော့။ သူတို့မောင်နှမစကား အခြေအတင် ပြောနေတုန်း အလျင်အမြန်တက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းဝန်းသိမ်းရှင်း ရေးလုပ်လိုက်ကာ အလျှိုလျှို ပျောက်သွားကြသည်။

ခေတ်သစ်ကျော်က ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ခုဆိုကြည့်လေ ... ရှင်းလင်းလို့ ပြောင်လက်လို့ ... ဒီနေ့ညနေ

ဒီအိမ် ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမှ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ကြပါဘူး ... ဘာမှလည်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

သူ့အစ်မကတော့ သက်ပြင်းကို တမင်ကျယ်ကျယ်ချပြကာ မဲ့ပြခြင်း

ဖြင့်သာ တုန့်ပြန်နိုင်တော့သည်။

ဒီနေ့ ခေတ်သစ်ကျော်ရော ခက်ဆစ်မေပါ ကျူရှင်ချိန် လုံးဝမရှိ။

ဒါပေမဲ့ ... သူက ဦးလေးအိမ်တွင် သင်္ချာအထူးကျူရှင်တက်ရန်

ရှိသည်ဟု သူ့အစ်မကို ပြောထားသည်။ သူ ခက်ဆစ်မေနှင့် ချိန်းထားသည်

လေ။ သို့သော်လည်း ... သူ့အစ်မ ကျူရှင်ကျောင်းကို ထွက်သွားချိန်လောက်

မှ အောက်ထပ်သို့ဆင်းရန် စဉ်းစားထားသည်။ မတော် ... ညတုန်းကကိစ္စ

အစ ပြန်ဖော်လာလျှင် မလွယ်။

စိတ်ကြိုက်အချိန်ယူ၍ ရေမိုးချိုး သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အမွှေးနံ့သာ

အားရအောင် ဆွတ်ဖြန်းလိမ်းချယ်သပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး အောက်ထပ်

သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် ... သေချာပြီ။ သူ့အစ်မ ဆရာမ

ကျောင်းသွားလောက်ပြီ။

မွှေးကြိုင်ကျော့မော့ပြီး အပေါ်ထပ်မှ လေလေးတချွန်ချွန်နှင့် ပေါ့ပါး

စာဆင်းလာရာ လှေကားရင်းအရောက်တွင် ...

“ကလေးရေ ... ”

“အ ... အ ... ဗျ”

“အောင်မယ်လေး ... ပလုပ်တုတ် ... ”

“အာ ... ဒေါ်ချစ်ကလည်း လန့်လိုက်တာဗျာ၊ ရုတ်တရက် ဘာထ

စ်တာလဲ”

“ကလေးက ထအော်လို့ အချစ်လဲ လန့်သွားတာပါ”

“ဒေါ်ချစ်လုပ်တာနဲ့ ဖီးလ်လေးပျက်သွားတော့မယ် ... ပြော ...

ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဘာပြောမလို့လဲ ... အဲ ... သိပြီ၊ လန့်သွားတာနဲ့ မေ့တော့မလို့၊ သမီးသက်က ကလေးကို စကားပြောစရာရှိလို့တဲ့ ... ထမင်းစားခန်းမှာ စောင့်နေတယ်”

ခေတ်သစ်ကျော်က နပန်းလုံးထားသဖြင့် နဖူးတွင် အာလူးသီးထနေသော ဒေါ်ချစ်စုမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ပြုံးကာ ...

“ဒီမှာ ... ညက ဒေါ်ချစ်တို့ တော်တော်ပျော်ရဲ့လား”

“အဲဒီပျော်တာနဲ့ အကျိုးဆက် အခုမနက် အပွက်ခံရတော့မယ်လေ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်ချစ်ရဲ့ ... ကျွန်တော် ရှိပါတယ်”

“အသေအချာတော့ ပြောပြပေးခဲ့ပါဦး ကျေးဇူးရှင်ရယ် ... မင်အပြင်ထွက်တာနဲ့ အချစ်တို့ အုပ်စု အပွက်ခံရမှာ မြင်ယောင်နေတယ်”

“အဲဒါဆိုလဲ မမသက် ဒဏ်ပေးတာ ခံလိုက်ကြပေါ့ဗျာ”

“အာ ... မလုပ်ပါနဲ့ကလေးရယ် ... မင်းပဲတာဝန်ယူတယ်ဆို အေးလေ ... အခုပြဿနာမကြုံလဲ မမတင်ပြန်လာရင်တော့ သေချာပေါက် ဒုက္ခရောက်မှာပါပဲ”

“ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်စေရဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံးနဲ့ ပါတယ်ဗျ ... ဦး၊ အန်တီ၊ မမသက် ... ဘယ်သူမှ ဒေါ်ချစ်တို့ကို ဒုက္ခမပေးစေရဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်တာဝန်ယူနေရတဲ့အခိုက်ပိုင်းလေးမှာ ဖြစ်တာလေ၊ ဘယ်သူက ဘာပြောလို့ရမှာလဲ ... ဟုတ်ဘူးလား အေးဆေးပါ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ”

ဒေါ်ချစ်စုက နားလည်သလိုလို နားမလည်သလိုလိုနှင့် မျက်စိလေးပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြနေစဉ် ခေတ်သစ်ကျော်က မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့် ထမင်းစားခန်းဘက် လျှောက်သွားသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်း မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အနည်းငယ် ရယ်ချင်သလိုလို ကလိချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့် ...

သူ့အစ်မ ဆရာမ ဒေါ်သက်သိမ့်လိမ့်သူက ဦးမျိုးအောင်သူ ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင် (စားပွဲထိပ်မှထိုင်ခုံ)တွင် ခါးကို ခပ်မတ်မတ်ထားကာ စတိုင်လ်နဲ့

ခြေချိတ်ထိုင်၍ သတင်းစာကို မျက်နှာခပ်မော့မော့လေးထားပြီး ဖတ်ကာ ဂိုက်ပေးကြမ်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဟာ ... မမ ... ထိုင်ခုံမှားနေသလားလို့”

“စကားမများနဲ့၊ ထိုင်နေကျနေရာမှာထိုင် ... စားစရာရှိတာစား၊ သောက်စရာရှိတာသောက် ... ”

အားပါးပါး သတင်းစာပေါ်ကို မျက်လုံးလေးသာ ကျော်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည့်အသံမှာ အေးစက်လှပါလား။

“အဟီး ... ကျွန်တော်က ဦးများ စင်္ကာပူက ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်လာသလားလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာကို မပြောနဲ့ ... မင်းကိုပြောထားမယ်၊ ညတုန်းကလိုမျိုး အလုပ်သမားတွေကို အရောဝင်လွန်းတာ အလိုလိုက်လွန်းတာကို မကြိုက်ဘူး။ သူတို့က မလေးစားတော့ရင် နောက်ဆို မင်းခိုင်းတာ အတိအကျဖြစ်လာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ... ကျိုးနွံဖို့ဆိုတာတော့ ဝေလာဝေးပဲ ... ”

ခံယူချက်ချင်း မတူသဖြင့် ခေတ်သစ်ကျော် ဘာမှပြန်မပြော။ ကော်ဖီကိုသာ အေးဆေးဆေးဆေး ငဲ့နေလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါ အဲဒါမျိုးလုပ်ရင် မင်းကို မမ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့နော်”

ခေတ်သစ်ထံမှ စကားမပြန်၊ ကော်ဖီကိုသာ ငဲ့သောက်နေသည်။

“အလုပ်သမားတွေ သက်သာချောင်ချိဖို့တို့ စိတ်လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ဖို့တို့ဆိုတာ မင်းပူစရာမလိုဘူး။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ဖန်တီးတတ်တယ်။ မင်းအလုပ်လည်းမဟုတ်ဘူး ... မင်းတာဝန်က ကျူရှင်ကို ဂရုတစိုက်တက်ဖို့၊ စာမှန်မှန်ကျက်ဖို့၊ ပြန်လှန်မေးခွန်းတွေ လေ့ကျင့်ဖို့၊ တွက်စာတွေကို ထပ်ခါထပ်ခါ တွက်နေဖို့ပဲ ... ”

ခေတ်သစ်က ငြိမ်သက်ဆဲ။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ငုံ့ပြီး ကော်ဖီသောက်သည်။ မုန့်စားသည်။

ကြာတော့ ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်သက်နေသည့် ခေတ်သစ်ကို သူ့အစ်မ သတိထားမိသွားသည်။ သူမ ဆူပူတာလွန်သွားသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အားငယ်သွားရှာသည်ဟုလည်း ထင်သွားသည်။

“မမပြောတာ ကြားလား မောင်လေး ... ခေါင်းမော့စမ်း”
ခေတ်သစ်ကျော် တစ်ယောက် ငြိမ်သက်ဆဲ။

“မမက မောင်လေးကိုဆူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်လေးဘဝမှာ ရှေ့
လျှောက်လူတွေအများကြီးနဲ့ ဆက်ဆံရဦးမှာလေ ... အဲဒီအခါကျရင် အားလုံး
ကို အဆင်ပြေပြေ ချောမွေ့စေချင်လို့ ... ”

ယခုအချိန်အထိ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေသည့် ခေတ်သစ်ကို သူ့အစ်မ
မသင်္ကာတော့။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး ခေတ်သစ်ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်
လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... မောင်လေး ... နင် အိပ်ငိုက်နေတာမဟုတ်လား”
ထိုအခါမှ ခေတ်သစ်ထံမှ အာလေးလျှာလေး အသံကြီးထွက်လာသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါဆို ဘာလို့ခေါင်းကြီးငုံ့ငြိမ်နေတာလဲ ... ငါကတော့ ငိုက်နေ
တာလို့ပဲ ထင်တယ်”

“စဉ်းစားနေတာပါ”

“စဉ်းစားတာ ... ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

“မမ မှားနေသလားလို့”

“အလိုတော် ... ငါက ဘာမှားရမှာလဲ”

“ဪ ... ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ပြောတာပါ။ မမပြောတာ မပြည့်
စုံသေးဘူး”

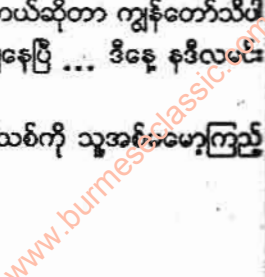
“ဘာလဲ ... အိမ်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်လား။ အဲဒါ ခဏတာ
ယာယီ ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မမရဲ့မချောလေးသုံးယောက်လေ ... သူတို့တွေ
နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်ဆံရေးညက်ပြီး အခြေအနေတိုးတက်ဖို့ ... ”

“အဲ ... အဲဒါက ... ”

“အဲဒါလဲ စာကျက်သလိုပဲ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါ
တယ် မမရဲ့ ... ခုလဲသွားမှဖြစ်မယ်။ နောက်ကျနေပြီ ... ဒီနေ့ နဒီလမ်း
နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာလေ”

ပြောရင်း မတ်တတ်ထရပ်သည့် ခေတ်သစ်ကို သူ့အစ်မမော့ကြည့်

တာ ...

“နင် ဟုတ်ရဲ့လား မောင်လေး ... ခက်ဆစ်မလေးနဲ့တွေ့ဖို့ ငါ့ကို
ခတ်ပြီးသွားတာမဟုတ်လား”

ခေတ်သစ်ကျော်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

“နဒီဆီကို မမ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်လေ ... ”

အခန်း (၁၅)

ခေတ်သစ်ကျော် အထူးကံကောင်းပါသည်။

ခက်ဆစ်နှင့် ချိန်းထားရာ ကံ့ကော်လမ်းသို့ ကားချိုးကွေ့မဝင်မီမှပင် နဒီလမင်းနှင့် တန်းတိုးသည်။

“ဟယ် ... ကိုခေတ်သစ်ပါလား၊ မမျှော်လင့်ဘဲ တည့်တည့်တိုက်တာ ဝမ်းသာလိုက်တာနော်”

ခေတ်သစ်လည်း ဝမ်းသာပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အစ်ကို ရှီးစရာအကွက် ဝင်သွားပြီလေ။

“အဟား ... ဟုတ်ပ နဒီရယ်၊ ချိန်းထားလို့ တွေ့ရသလိုပဲနော်”

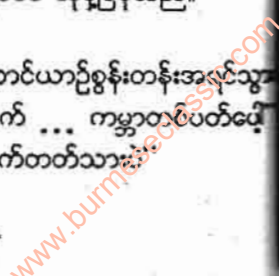
“အိမ်ကကားပျက်နေလို့ နဒီက တက်စီနဲ့ထွက်လာတာ၊ ဒီနားရောက်မှ တက်စီကလည်း ပျက်ရတယ်လို့၊ အဲဒါ တစ်မျိုးတော့ကောင်းသွားတာပေါ့လေ၊ ကိုခေတ်သစ်နဲ့တွေ့ရတာပေါ့ ... ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါလေ ... နဒီအရေးတကြီးသွားစရာရှိနေလို့ သူလိုက်ပို့ပေးပါလားဟင် ... ”

ခေတ်သစ်ကျော်ကလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် တုန်ပြန်သည်။

“နဒီက ဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲ”

“သူ လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ တောင်ယာဥ်စွန်းတန်းအိုင်သွားမယ်၊ ပြီးရင် မြောက်ယာဥ်စွန်းတန်း ... နောက် ... ကမ္ဘာတစ်ပတ်ပေါ့”

“ဟား ဟား ... နဒီကလည်း နောက်တတ်သားပဲ”

“အလကားပြောတာပါ ... ဗိုလ်တထောင် ဘုရားကိုသွားချင်လို့”

“ဘုရားဖူးမှာလား၊ ယတြာချေမှာလား၊ အစ်မတော်မြနန်းနွယ်ဆီမှာ
သိုက်ပွဲဆက်မှာလား”

“ခစ် ... ခစ် ... သိတယ်တော့ ... အဲဒါတွေ အစုံပါတာပေါ့
နဲ့ ... ”

“အိုး ... ဒါဆို လိုက်ပို့ပေးသင့်တာပေါ့၊ ပို့လည်းပို့ပေးချင်ပါတယ်
ဒီရယ် ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီနေ့မှ အရေး
ဦး ကျူရှင်ချိန် နောက်ကျနေလို့ အသည်းအသန်ထွက်လာတာ၊ ခုတောင်
ဒီနဲ့စကားပြောနေမိလို့ အချိန်တွေ တော်တော် ပွန်းနေပြီ ... ”

နဒီကပင်ပြန်၍ အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားကာ ...

“အို ... ဟုတ်လား ... နဒီမသိလို့နော်၊ ဆောရီးပါ”

“ရပါတယ် နဒီရယ် ... ကိုယ်ကသာ လိုက်မပို့ပေးနိုင်လို့ စိတ်
ကောင်းဖြစ်ရတာ နဒီ စိတ်မရှိနဲ့နော် ... ”

“အဟင်း ... ရပါတယ်ရှင် ... နောက်များ ကြုံတော့မှပေါ့နော်”

“ကြုံမှာ ... ကြုံမှာပါ ... အိုကေ ... ဒါဆို ... ”

ခေတ်သစ်က လက်လေးနှစ်ချောင်းတည်းလှုပ်၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ကား
မောင်းထွက်ရန်ပြင်သည်။ ပြီး ... မထွက်သေးဘဲ နဒီထံ ပြန်လှမ်းကြည့်
တာ ...

“ဪ ... နဒီ ကိုယ့်အစ်မနဲ့ ကြုံကြိုက်ရင်လည်း ပြောပြလိုက်
နော် ... ခုလို ကိုယ်နဲ့နဒီတို့ ချိန်းထားလို့ တွေ့ကြတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ထား ... အိုကေ ဒီတစ်ခါ တကယ်သွားပြီနော် ... ”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်းထွက်သွားသည့် ခေတ်သစ်ကားနောက်မီး
ကြည့်ရင်း နဒီလမင်း နားကြားလွဲလေသလား စဉ်းစားရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။

“ချိန်းထားလို့ တွေ့ကြတယ် ... ချိန်းထားလို့ တွေ့ကြတယ်၊
ဘုတ်သေးပါဘူး၊ ငါ နားကြားလွဲတာဖြစ်မှာပါ ... ချိန်းထားသလို တွေ့ကြ
သလို ပြောတာဖြစ်မှာပါ”

နဒီလမ်းကို ရှန်တိန်လုပ်ပြီး ကံ့ကော်လမ်းထဲသို့ တန်းဝင်လျှင် အန္တရာယ်ရှိသဖြင့် အပိုတစ်ပတ် ပတ်မောင်းလိုက်ရသည်။ တခြားထိပ်ဘက်မှ ပြန်လှည့်ဝင်လာကာ ခက်ဆစ်နှင့်အမြဲထိုင်တတ်သော ကံ့ကော်ပင်အောက် ခုံတန်း ရှေ့တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။

အိမ်မှကြိုထွက်လာသော်လည်း လမ်းမှာကြာနေသဖြင့် ချိန်းထားသည့် အချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ... ခက်ဆစ်မေကတော့ မရောက်သေး ထိုင်စောင့်နေချိန် တစ်နာရီကျော်သည်အထိ ခက်ဆစ်ရောက်မလာ စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး ကားပေါ်တက်ရန်အပြင်မှာ လမ်းထဲသို့ တက်စိ တစ်စီးချိုးဝင်လာသဖြင့် မျှော်လင့်ချက်နှင့် စောင့်လိုက်မိသည်။ ထိုကားက သူ့ရှေ့တွင် တည့်တည့်ထိုးရပ်သည်။ စောင့်ရကျိုးနပ်ပါသည်။ သို့သော် ... ကားပေါ်မှ မည်သူမျှဆင်းမလာပါ။ ကားဆရာထံမှ အသံထွက်လာ သည်။

“ကိုယ့်ညီနာမည်က ခေတ်သစ်ကျော်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ပါတယ် ... ဘာလို့ ... ”

ကားဆရာက စာတစ်ဆောင် လှမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကားကို ငှားစီးလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကပေးဆိုင် လိုက်တာပါ”

“ဟင် ... သူ့ အခု ဘယ် ... ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းထိပ်မှာ ကျွန်တော့်ကားပေါ်ကဆင်းပြီး နောက်ကားတစ်စီးထဲ တားစီးပြီးထွက်သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခင်ဗျားဆီကို ဒီစာပို့ပေးဖို့ အကူ ဆောင်ခ သီးသန့်ပေးပြီး ခိုင်းခဲ့တာ”

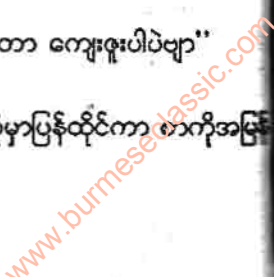
“သူ ထွက်သွားတာ ကြာပြီလား”

“အင်း ... ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ ရှိပြီပေါ့။ ခင်ဗျား ခုမှ လိုက်ရင်တောင် မမီမှာကတော့ သေချာတာ၊ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်သွားမှန်မှ မသိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... စာလာပို့ပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“ဒါဆို ... ကျွန်တော် သွားပြီနော်”

ကားဆရာ ထွက်သွားသည်နှင့် အုတ်ခုံမှာပြန်ထိုင်ကာ စာကိုအမြန်

ခြင်းရက်ကြီးပါ

နှင့်ဖတ်လိုက်သည်။

ဆိုခေတ်သစ်

စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ
အဖြေပေးမယ် ...

တစ်ဝက်။

အောင်စာရင်းမှာ

နှစ်ယောက်လုံး နာမည်ပါမှ

အဖြေရမယ် ...

အပြည့်။

ဒါပဲ ... ။

ပြောထားတဲ့အချိန်မရောက်ခင်အတွင်း

ဘာနားပူနားဆာမှ လာမလုပ်ပါနဲ့။

အဲဒါဆို ...

သူ့မျှော်လင့်ချက်နဲ့

လုံးဝ လုံးဝ လွဲရလိမ့်မယ် လောလောဆယ် ...

စာမေးပွဲအောင်ဖို့ကိုသာ

အာရုံစိုက်ပါ။

ခက်ဆစ်မေ

ခက်ဆစ်မေကတော့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရခက်သည့် ခက်ဆစ်များကို
ယ်လွှင့်ပြန်လေပြီ။ သို့မဟုတ် ... မာယာလေလား။

ခက်ဆစ်လား ... မာယာလား ... မကျဲပြားသော်လည်း ခေတ်သစ်
ရှင်းနိုင်သလို ရှေ့လည်း မတိုးသာ။

အသေအချာ ချိန်းဆိုထားလျက်နှင့် လူချင်းတောင် အတွေ့မခံဘဲ၊
နို့ကို ထပ်ဆွဲဆန့်သွားသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်အဖို့ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း
မသိတော့။

တစ်ဖက်သတ် ခံစားချက်များ ရင်မှာ တပွေ့တပိုက်နှင့် အချစ်လမ်း
မီးခွဲတွင် ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ်သာ။ ရင်မဆိုင်ရဲ ရှောင်လွှဲခွင့်လည်း

www.burmeseclassic.com

မသာ မတ်တတ်မေ့ပြီး ရပ်နေရတော့မည်မှာတော့ သေချာသည်။

ကိုယ့်ဘက်ကသာ သေချာနေသည်။ သူမရင်မှ ခံစားချက်ကို အရိပ်
အမြွက်မျှပင် ဖတ်ခွင့်မကြုံနိုင်ခဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ...

သူမ နှုတ်မှ ထွက်ဟသမျှ ပညတ်ချက်များသာမို့ ... မကြာလှတော့
မည့်အချိန်ကို အံ့ကြိတ် စောင့်ရန်မှတစ်ပါး ...

ကျက်စရာရှိတာ ကျက်၊ တွက်စရာရှိတာတွက်၊ မှတ်စရာရှိတာမှတ်
ပုံဆွဲကျင့်သင့်တာကျင့်။ သင်ခန်းစာများ၊ မေးခွန်းဟောင်းများကို ထပ်ခါတလဲလဲ
အပြန်ပြန်အလှန်လှန် လေ့လာစေဖို့ အနီးကပ် ဂိုက်မှာ သူ့အစ်မ ကျူရှင်ဆရာ
ကိုယ်တိုင်မို့ ခေတ်သစ်ကျော်တစ်ယောက် လုံးဝမလှုပ်နိုင် မလှည့်နိုင်။

ဂိုက်ဆရာမက သူမနာမည်အပျက်မခံနိုင်ဘူးဆိုကာ အတင်းတွန်း
သည်။ သူ့ဘက်ကလည်း စာမေးပွဲအောင်မှ ခက်ဆစ်ထံမှ အဖြေရမှာမို့ လိုထို
ချင်ချင် အတွန်းခံသည်။ နောက်ဆုံး သူ့အစ်မကပင် ဒီနှစ်တော့ ကျွတ်လောက်
ပါပြီဟု ခန့်မှန်းရတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ...

စာမေးပွဲဆိုသည့် အရာကြီးက ... လက်တစ်ဖက်တွင် မေးခွန်းပေါင်း
စုံအခြား လက်တစ်ဖက်တွင်ကား နှင်တန်ကိုကိုင်လျက် ရင်တုန်ပန်းတုန်နှုတ်
စောင့်ကြိုနေသည့် ဆယ်တန်းကျောင်းသား ကျောင်းသူများ၊ ၎င်းတို့၏မိဘများ
ဆရာ ဆရာမများထံမှောက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ပထမဆုံးဘာသာ စဖြေသည့်နေ့တွင် ကျောင်းရှေ့၌ ခက်ဆစ်မေနှစ်
ခေတ်သစ် ဆုံသည်။ သူမထံမှ အားပေးအပြုံးတစ်ပွင့်သာ လက်ဆောင်ရသည်
သို့သော်လည်း လုံလောက်ပါသည်။ စာမေးပွဲရက်အားလုံးအတွက် လုံလောက်
ပါသည်။ ပြီး ... သူမလည်း စာအုပ်နှင့်မျက်နှာပြန်အပ်ပြီး တတွတ်တွတ်
ကျက်မှတ်ရရှာသည်။

နောက်ဆုံးဘာသာဖြေပြီးသည့်အချိန်တွင် သူ ကျောင်းရှေ့တွင် ခက်
ဆစ်ကို ရပ်စောင့်နေမိသည်။ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့်အတူ သူမ သူမ
သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဖြေနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဆယ်တန်းဆိုတဲ့ စာသင်ခန်းကို ဘိုင့်ဘိုင့် လုပ်လိုက်နိုင်ပြီထင်တယ်”

“ဟာဟာ ... အပိုင်ကြီးပါလား”

“ခက်ဆစ်ရော ... စာမေးပွဲခန်းမှာလန့်ပြီး စာတွေမေ့သေးလား”

“ဘုရားကုနည်းနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ကုထားလို့ ဒီနှစ်တော့ လုံးဝမေ့တော့ဘူး ဖြေလို့အဆင်ပြေလိုက်တာ၊ ခက်ဆစ်လည်း ဒီနှစ်တော့ ကျွတ်လောက်ပါပြီ”

“အိုကေ ... ဒါဆို ... နှစ်ယောက်လုံး နာမည်ကိုအောင်စာရင်းမှာ မြင်နိုင်ဖို့ သေချာသွားပြီပေါ့”

“အို ... အတိအကျပြောလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမှာလဲ”

“အဖြေကို အပြတ်တောင်းတော့မလို့ ဟာကွာ ... ဒါဆိုလဲ ခုပဲ အဖြေတစ်ဝက်ပေးတော့”

“အာ ... ကံ့ကော်လမ်းကို သွားမယ်လေကွာ ... အဲဒီရောက်တော့ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ကြာတယ်ကွာ ... ခုပဲပေး ... ကြားချင်လှပြီ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဝမ်းသာရမယ့်အဖြေပါ”

“ပြောလေ ... ”

“ပြောပြီးပြီလေ ... အဲဒါ အဖြေတစ်ဝက်ပဲပေါ့”

“ဟာ ... အဲဒီလိုမျိုး အဖြေမဟုတ်ဘူးလေ၊ တကယ်ဆို ဖြေသင့်တာက ‘ချစ်တယ်’ လို့ ဖြေရမှာမဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ဟန်ဒရက်ပါဆင့်နဲ့ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဘယ်သူက အဲဒီလို ဖြေမယ်လို့ ထင်ထားလို့လဲ”

“ဥပမာပြောတာပါကွ ... ဥပမာ ချစ်တယ်လို့ ပြောရမှာဆိုရင် တစ်ဝက်ဆိုတော့ ‘ချစ်’ လို့ အရင်ပြောထားရမှာပေါ့၊ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း စထွက်တော့ ‘တယ်’ တစ်လုံးဖြည့်လိုက်ရင် ပြီးပြီလေ”

“လုန်ပြန်ပြီ ... ယက်ပြန်ပြီ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် ထားပါလေ ... နားအေးအောင် ပြောလိုက်တော့မယ် ... ချစ်”

“ပြောလိုက်ပြီလား ... အဲဒါပြောလိုက်တာလား”

“အင်းလေ ... ”

“သေသေချာချာတောင် မကြားလိုက်ရဘူး၊ အားလုံးရောထွေးနေတာ ပြန်ပြောပါဦး”

“ချစ်”

“တစ်လုံးတည်းပေမယ့်လည်း ကြားရတာ နားအရသာရှိတာပါပဲ၊ နောက်တစ်ခါလောက် ထပ်ပြောပေးပါဦးလား”

ခက်ဆစ်မေ ... ရှက်ဝဲဝဲလေး ဖြစ်သွားပြီး ...

“တော်ပြီဟယ် ... ထပ်မပြောချင်တော့ဘူး၊ များလွန်းရင် ပေါသွား လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီလေ ထပ်မပြောခိုင်းတော့ပါဘူး၊ ဒီလိုအပျော်တွေနဲ့ မြူး နေတဲ့အချိန်လေးတွေပဲ ထာဝရဖြစ်နေချင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ဟောဒီလှတ ပတကောင်မလေးရဲ့ အချစ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရတဲ့အချိန်ကျရင်တော့ တွေ့မယ်”

“အောင်မယ်လေး ... ကြက်သီးထစရာကြီးပါလားနော်၊ ဘယ်လို တွေ့များ စိတ်ကူးထားလို့လဲ မသိဘူး”

“သိချင်ရင် အခု နမူနာလုပ်ပြမယ်လေ”

“အို ... ဟိုး ... ခိုး ... ခိုး”

ခေတ်သစ်က ရယ်ကျဲကျဲ မချိုမချင်မျက်နှာပေးနှင့် စိုက်ကြည့်နေလေ ရာ ...

ခက်ဆစ်က သူ့ရင်ဘတ်ကို သူမပခုံးစွန်းဖြင့် ဝင်တိုက်ပြီး လျှောက် ထွက်သွားလေသည်။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... ”

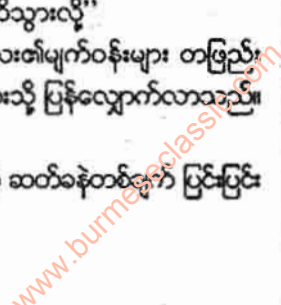
ခက်ဆစ်မေက တိခနဲရပ်ပြီး ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်ကြည့်ကာ မျက်လုံး မြူးလေးနှင့်မေးသည်။

“ခုတစ်ခါမှ ကိုယ့်ဟတ်တိကို တကယ်ထိသွားလို့”

မြူးမြူးလေးကြည့်နေသည့် ကောင်မလေး၏မျက်ဝန်းများ တဖြည်း ဖြည်းနှင့်ချိုရိလာသည်။ ထို့နောက် ခေတ်သစ် အနားသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

ပြီး ...

သူမ လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲတစ်ခုက ပြင်းပြင်း

လေးထုသည်။ (သူလည်း အနည်းငယ် အမှန်တကယ် အောင့်ပျက်သွားသည်)
ထို့နောက် ... စကားတစ်ခွန်းကို ချိုချိုသာသာလေးဆိုကာ မူလနေရာ
သို့ ပြန်လျှောက်ထွက်သွားသည်။

"သေ ... လိုက် ... "တဲ့။

အခန်း (၁၆)

“မင်းအဘွားက မန္တလေးကိုပြန်လာဖို့ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လို့မသွားတာလဲ”

“ဟိုကိုပြန်ဖို့ အာရုံမလာသေးလို့ပါ။ ဘာလဲ ကြာလာတော့ မမတို့ အိမ်က တင်မကျွေးထားချင်တော့ဘူးပေါ့လေ”

“နင် အပိုစကားတွေမပြောနဲ့မောင်လေး ... နင့်အဘွားက လွမ်းလွန်းလို့ ပြန်လာခဲ့ပါဦးလို့ မှာတာသိရက်သားနဲ့ ... ငါ့ကိုလှည့်ပြဿနာမရှာနဲ့”

“အလကားပြောတာပါ မမရာ ... တကယ်တော့ ဒီကလူတွေနဲ့ မခွဲချင်သေးလို့ပါ”

“ဒါလည်း မမှန်ချင်သေးဘူး ငါသိနေတယ်နော် ... ဟို ... ခက်ဆစ်မေဆိုတဲ့ ကလေးမကြောင့်မဟုတ်လား”

“အဟီး ... ”

“အဟီး လုပ်မနေနဲ့ ... မန္တလေးကို ခဏတော့ ပြန်လည်သင့်တယ်လို့ မမထင်တယ်။ မင်းရဲ့ အဘိုးနဲ့အဘွားလည်း အလွမ်းပြေသွားတာပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း သွားချင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ”

“ဒါပေမဲ့ကိုနောက်ထား မင်းကို မန္တလေးအလည်ပြန်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းပေးဖို့ မေမေက မမကိုတာဝန်ပေးထားတယ်။ တကယ်ဆို မေမေက သူ့ကိုယ်တိုင် မင်းကိုပြောချင်တာ ... သူ့ ကျန်းမာရေးကြောင့် မမကို တာဝန်

အဲဒါရတာ ... မင်းမပြန်ဖြစ်ရင် မင်းအဘိုးနဲ့အဘွား ရန်ကုန်ကိုလိုက်လာကြ
ဆိမ့်မယ် ... လူကြီးတွေက အသက်ကြီးလှပြီနော် ... ခရီးဝေးသွားဖို့ သိပ်
သေင့်တော်တော့ဘူး”

“အဘွားဆီ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ် ... အိမ်ပေါ်က
နင်ချတော့လည်း သူတို့ ... ပြန်လာပါ ပြန်လာပါ ပြောတော့လည်း သူတို့ပဲ
ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး ... ဇွတ်ကြီးပဲဆိုတာ သူတို့မှအစစ်”

ထိုစကားကြောင့် အစ်မက ရွဲ့ရှာသည်။
“ဟုတ်မှာပါလေ ... မင်းက ပြေးလိမ္မာလေးဆိုတော့ ချစ်ရှာကြပေ
ပေါ့ ... လွမ်းရှာကြမှာပေါ့”

“ဒါကြောင့်ပေါ့ ... ကျွန်တော်စိတ်ပူတာရှိသေးတယ် သိလား
အကယ်လို့ ကျွန်တော် မန္တလေးကိုပြန်သွားရင်တောင် ဒီရန်ကုန်က လူတွေက
လွမ်းနေကြရဦးမှာ”

“ဟာ ... ဟ မမအထင်တော့ မင်းရဲ့ ခက်ဆစ်မလေးတောင်
မင်းကို မင်းမျှော်လင့်နေသလို လွမ်းနေလိမ့်မယ် မထင်သေးဘူး”

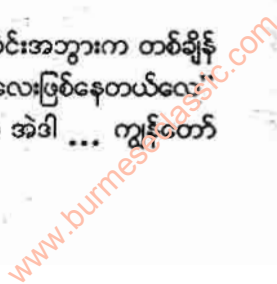
“ဘယ်သူမှ မလွမ်းလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ခုလို နေ့တိုင်း အခြေအတင်
ခြင်းခုန်နေတဲ့ မမသက်ကတော့ လွမ်းနေနိုင်တာပဲလေ ... တော်ကြာ
ကျွန်တော် မန္တလေးပြန်ရောက်မှ မမသက်ကလွမ်းလို့ ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်၊ ရန်ကုန်
ပြန်ရောက်တော့ အဘွားကလွမ်းလို့ ပြန်ခေါ်နဲ့ ... ဟူး ... မလွယ်ပါဘူးဗျား
ကျွန်တော့်ဘဝ ပြေးလွှားနေရမှာ”

“မတွေးကောင်းစရာဟယ် ... ငါကတော့ နင်မရှိမှ စိတ်ချမ်းသာ
နေမှာ ... နင်ရှိနေရင် ပြောရ၊ ဆိုရ၊ တားဆီးထိန်းကြောင်း ပဲပြင်ရနဲ့ စိတ်
ဝင်ပန်းတယ်၊ နင်လာနေတဲ့အချိန် ဆယ်လလောက်အတွင်းမှာ ငါ့မှာတာဝန်
ကြီးလိုက်တာ ကိုယ့်ကျောင်းကိစ္စတောင် သိပ်ပြီး အာရုံမစိုက်နိုင်ဘူး”

“အောင်မာ ... အဲဒါ မမ ပိုပြောတာပါ၊ ဒါဆို ကျွန်တော့် ဘာသာ
ခြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး လွှတ်ထားလိုက်ပါလား”

“အဲဒီလို လုပ်လို့မဖြစ်ပေါ့ဟဲ့ ... မေမေနဲ့ မင်းအဘွားက တစ်ချိန်
လုံး ငါ့ပဲတွတ်နေတာကိုး ... ပြီးတော့ နင်က ငါ့မောင်လေးဖြစ်နေတယ်လေ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ... ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒါ ... ကျွန်တော်

ဆိုရင် အရင်တုန်းက အနေဝေးပြီး တစ်ခါတည်းတွေ့လိုနေခဲ့ပေမယ့် ခုလို နီးနီးကပ်ကပ် အကြာကြီးနေလိုက်ရတော့ တကယ်ကို ကိုယ့်အစ်မအရင်းလို မှတ်နေတော့တာ ... မမတို့ကတော့ တာဝန်ဝတ္တရားအရတဲ့ ... မမ တကယ် သွေးကြဲတယ်ဗျာ ... ပစ်ပစ်ခါခါ တွေးရက်တယ် ... ပြောရက်တယ်”

ခေတ်သစ်ကျော်တစ်ယောက် ရင်ထဲက မပါဘဲ ... သက်သက် ဒိုင်ကြောင်ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အသံလေးကလည်း တကယ်ခံစားနေရ၍ အရှိုက်အပင့်လေးက ပါလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ...

သူ့အစ်မ ရင်၏အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာကိုတော့ တကယ်ထိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သက်သိမ့်သိမ့်သူတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ချက်ချင်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဟမ် ... အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့မောင်လေးရယ် ... ငါလည်း ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ အဖော်ကိုတမ်းတတာ ပေါ့ဟဲ့ ... မောင်လေးလာနေလို့ ပျော်နေရတာပါ။ ခုန မမပြောတာတွေ အလကား ... မောင်လေးကို စကားနိုင်လှပြောတာ ... လောလောဆယ်ဟိုကို မပြန်ချင်လည်း မပြန်နဲ့ဦးလေ ... နင် အဘွားဆီဖုန်းဆက်တဲ့အခါ မမလည်း ကူပြောပေးမယ်”

“အိုကေလေ ... မမစကားနားထောင်ရမှာပေါ့ ... ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်တယ်နော်၊ မန္တလေးမှာနေနေ ရန်ကုန်မှာနေနေ ယောက်ျားလေးပဲ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ဖြစ်သလိုနေတတ်ပါတယ်”

သက်သိမ့်သိမ့်သူက သူမ မောင်ကို မျက်စောင်းလေးဝင့်ရင်း

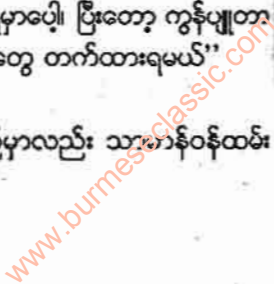
“သိပါတယ် ... တော့အကြောင့် ဒါပဲနော် အောင်စာရင်း မထွက်ခင် စပ်ကြား အချိန်ပြည့် လက်လျားလက်လျား လျှောက်သွားနေလို့မရဘူး”

“ဟင် ... ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ကုပ်ချိုနေရမှာလား”

“အဲဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ ... ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းနဲ့ လည်ပတ်သင့်တာ လည်ပတ်ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းလို စာရင်းကိုင်သင်တန်းလို သင်တန်းတွေ တက်ထားရမယ်”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ ... ”

“လိုအပ်လို့ပေါ့ ... အခု မြန်မာပြည်မှာလည်း သာမန်ဝန်ထမ်း”

မပြောနဲ့ မန်နေဂျာတစ်ယောက်တောင် ကွန်ပျူတာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မတတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဂိမ်းစကားတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“အင်းပါ ... အဲလောက်တော့သိပါတယ်”

“ပြီးတော့ ... ဖေဖေကုမ္ပဏီက အလုပ်တွေ ထိုက်သင့်သရွေ့ သိနေအောင် မင်းလိုက်ပြီး လေ့လာထားရမယ်”

“ကျွန်တော်က ဘွဲ့လေးတစ်ခုတောင် မရသေးဘဲနဲ့”

“သိထား တတ်ထားရင် ကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေပဲကွာ၊ အမြဲတမ်းဝင်လုပ် ဦးမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းက အဘွားရဲ့အမွေခံမြေး၊ မေမေရဲ့တူမို့ ဒီလို အလွယ် တကူ လေ့လာခွင့်ရတာနော် ... နောက်ပြီး မျိုးဆက်သစ်အနေနဲ့ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီကို မင်းမဆက်ခံရနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ဘူး။ မမပြောတာ သဘောပေါက်တယ်နော်”

ဘာပဲပြောပြော ထိုကိစ္စအားလုံးသည် သူ့အတွက် ရန်ကုန်တွင် ဆက်နေ ရရေး ... အပြင်ထွက်ခွင့်ရရေး အကြောင်းပြချက်ကောင်းများမို့ ခေတ်သစ်ကျော် အလွယ်တကူပင် သဘောတူညီလိုက်သည်။

ခေတ်သစ်ကျော်တစ်ယောက် ပြဿနာဆိုသည်မှာ မထင်မှတ်သည့် အချိန်တွင် မမျှော်လင့်သည့်နေရာမှ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ ရောက်လာတတ် ကြောင်းကို အဘွားထံ အလွမ်းပြေစေရန် ဖုန်းဆက်ရာမှ သိခဲ့ရသည်။

ပထမတော့ အဘွားတစ်လှည့်၊ အဘိုးတစ်လှည့် အလွမ်းသယ်ကြရင်း သူက အငေါ်တူးရင်း ... သူ့အစ်မကလည်း ကူပြောပေးရင်းနှင့် ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေရေးအတည်ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ ... မင်းကို ရန်ကုန်မှာဆက်ပြီး လေလွင့်နေခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့၊ မသက်လေးက အာမခံကောင်းတာကြောင့် မင်းကိုစွတ် ပြန်မခေါ် တာနော်၊ မသက်လေးစကားကို နားထောင်ရင် မြေးလေးကြီးပွားချမ်းသာလာမှာ ပါကွယ် ... ဒါနဲ့ မသက်လေး အနားမှာရှိသေးလား”

“မရှိတော့ဘူးအဘွား ... အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို ငါ့မြေးကို အဘွားအရေးကြီးတဲ့စကား ဖုန်းထဲကပဲ ပြောရတော့မယ်၊ ဒီမှာ အဘွားတို့လူကြီးတွေ မျက်လုံးမမှိတ်ခင် စိတ်ချသွားချင်လို့ မြေးနဲ့ မသက်လေးကို လက်ထပ်ပေးခဲ့ချင်တယ်ကွယ်၊ အဲဒါကို အဘွားမြေးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံစေချင်တယ်၊ မသက်လေးမှပဲ မြေးရဲ့နေရာတကာ လွတ်ထွက်ချင်နေတဲ့ စိတ်ကို ထိန်းကွပ်နိုင်မှာကွယ်”

“ဟာ ... အဘွားကလည်း တကယ်ဆို သားနဲ့မသက်က စပ်မယ်ဆို မောင်နုမ နှစ်ဝမ်းကွဲတောင် တော်သေးတာပဲ၊ ပြီးတော့ အခု အနေနီးလို့ တကယ်အစ်မအရင်းလို သားကမှတ်နေပြီ”

“နှစ်ဝမ်းကွဲဆိုတာလည်း တကယ်တော့သွေးဝေးတယ်လို့ ပြောလို့ပဲ ပါတယ်ကွယ်၊ ခုမှတော့ မထူးပါဘူး မြေးကိုအမှန်အတိုင်းပြောပြမယ် ... တကယ်ပြောရရင် မြေးတို့နှစ်ယောက်က မောင်နုမ နှစ်ဝမ်းကွဲတောင် မတော်စပ်ကြပါဘူးကွယ်”

“ဗျာ ... အဘွား ခဏကိုင်ထားဦးနော်”

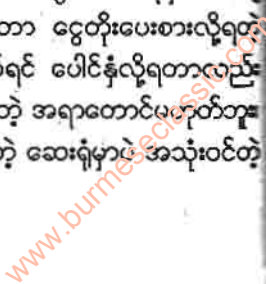
သူ အံ့သြသွားရသည့်နည်းတူ အခြားသူများ ကြားမည်စိုးသဖြင့် ရေကူးကန်ဘေးသို့ အမြန်ပြေးပြီးမှ ဆက်ပြောရသည်။

“ဆက်ပြောတော့ အဘွား ... ရပြီ”

“တကယ်တော့ မသက်လေးက မင်းအန်တီ တင်မျိုးဝေရဲ့ သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူး၊ မောင်မျိုးအောင်သူရဲ့ ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ရတဲ့သမီး တင်မျိုးဝေနဲ့ လက်ဆက်တော့ မသက်လေးက အခါလည်လေးနဲ့ပါလာတာ မင်းအန်တီကလည်း ကလေးမရနိုင်တဲ့သူဆိုတော့ သမီးအရင်းလိုပဲ သတ်မှတ်ကြညာပြီး ကျေးမွေးပြုစုခဲ့တာ ... ”

“ဒါပေမယ့်လည်း အဘွားရယ် ... ”

“ဒါပေမဲ့ မနေနဲ့ ငါ့မြေး ... ရွှေငွေစည်းစိမ်တွေ အပုံလိုက်ကြီးနဲ့ လောကမှာ မြေးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ထားခဲ့ရမှာ အဘွားဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်ဘူး စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ ငါ့မြေးရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ငွေတိုးပေးစားလို့ရတဲ့ အရာမဟုတ်သလို၊ ကျန်းမာရေးအတွက် လိုအပ်ရင် ပေါင်နံ့လို့ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး ဗိုက်ဆာလို့ ကိုက်စားလို့ရတဲ့ အရာတောင်မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာကလည်း စိတ်ရောဂါကုတဲ့ ဆေးရုံမှာပဲ အသုံးဝင်တဲ့

မြင်းရောက်ကြီးပါ

အရာပါကွယ်၊ ဒီတော့ မြေးရဲ့ ချစ်အဖြေဆိုလား၊ ခက်ဆစ်အိပ်ပွယ်ဆိုလား အဲဒါကို ... ”

“ခက်ဆစ်မေပါ အဘွားရဲ့ ... သားရဲ့အချစ်လေ ... ထားပါ အဘွားရဲ့ အချစ်ဒဿန အသစ်တွေကို ကျွန်တော် ဆက်နားထောင်နေရင် ဇနီးဘိုး သိန်းနဲ့ချီသွားလိမ့်မယ်၊ အဘွားပြောချင်တာက မမသက်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ယူရမယ် ဒါပဲမဟုတ်လား”

“မြေးက သဘောပေါက်လွယ်လိုက်တာကွယ် ... အဘွားမြေး ပီသတယ်”

“ရှင်းနေတဲ့စကားကို အဘွားက ကြံဖန်အမှတ်ယူချင်နေသေးတယ်၊ ဒီမှာ သားဘက်ကလည်းပြောမယ်၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး အဘွား”

“အေး ... မင်း အဲဒီလို ခေါင်းမာတတ်လွန်းလို့ စိတ်ညစ်ရတာ”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါင်းထဲမထည့်ချင်ဘူး”

“မြေးနဲ့ သင့်တော်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာကွယ်”

“ဟာ ... မသိဘူး၊ အဘွားရာ အဘွားတို့ သဘောမတူလည်း ကျွန်တော့်ချစ်သူကို အတင်းခိုးပြေးမှာပဲ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်ကို ခိုးပြေးမှာလဲ”

“အဘွားအိမ်ကိုပေါ့ ... ဒါမှ သင့်တော်မတော် အဘွားအနီးကပ် လေ့လာလို့ရမှာ”

“အေးပါ ... နင့်အဘိုးကလည်း ထားဝယ်ကြိမ်တွေ ထပ်စုနေပါတယ်”

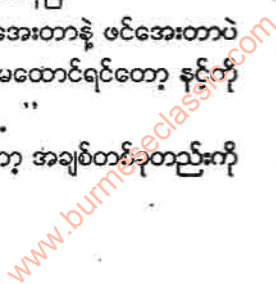
“ကုလားထိုင် ကြိမ်ထိုးဖို့လား”

“မင်းနဲ့ မင်းဟာမလေးကို ထိုး ... အဲ ... ရိုက်ဖို့ဟဲ့”

“အဘွားတို့ အဲဒီလို အတင်းအကျပ် မလုပ်သင့်ဘူးနော်၊ အခုက ၂၀၁၄ ခုနှစ် ပွင့်လင်းမြင်သာတဲ့ ခေတ်ကြီးကိုရောက်နေပြီ”

“နင့် ပွင့်လင်းမြင်သာတဲ့ခေတ်ဆိုတာ ရင်အေးတာနဲ့ ဖင်အေးတာပဲ အဖက်တင်မှာပေါ့ဟဲ့၊ ဒါပဲနော် ... ပြောစကား နားမထောင်ရင်တော့ နင့်တို့ အမျိုးစာရင်းက ပယ်ဖျက်မယ်၊ အမွေဖြတ်မယ် ... ”

“ဖြတ်ချင်လည်းဖြတ် ... ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်တန်ခုတည်းကို

ဖက်တွယ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မတ်မတ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

“မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်တော့ပါဘူး ... နင့်ကို မန္တလေး အမြန်ပြန်ခေါ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ အဲဒီက ခက်ဆစ်မလေးနဲ့ဝေးမှ နင့်ကို ဆေးတိုးတော့မှာ”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကိုလည်း အဘွားတို့က လက်မခံ၊ တော်မြို့ ထပ်ပြီး အမောမခံတော့ဘူး။ ကိုယ့်တာသာပဲ ဆက်ပြီးလှုပ်ရှားတော့မယ်၊ ဒါပဲနော် အဘွား ကျန်းမာရေးဂရုစိုက် ... အဘိုးကိုလည်း ဂရုစိုက်၊ တော်ကြာ သားအဘွားလေး ရနေဦးမယ် ... ဘိုင့် ... ဘိုင့်”

“အောင်မာ ... ဟဲ့အကောင် နေဦး ... ဖုန်းမချနဲ့ဦး”

သူ့အဘွားစကားမဆုံးမီ ခေတ်သစ်ကျော်က ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ဖြစ်နေ သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတော်တော် စိတ်လေသွားရပြီဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် အိမ်ထဲပြန်မဝင်ချင်သေး။ အဘွားနှင့်ဖုန်းပြောမိမှ ခက်ဆစ်ပြဿနာအပြင် မမသက် ပြဿနာကပါ အဆစ်ပေါ်လာသည်။ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားချင်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် ရေကူးကန်ဘေးတစ်လျှောက် စဉ်းစားရင်း လျှောက်မိ သည်။ ဆယ်ပေခန့်သာလျှောက်ရသေးသည်။ အလှစိုက် အုန်းထန်းပင်ဘေး၌ သူ့အစ်မကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ... သက်သိမ့်သိမ့်သူက ဘာမှမဆို ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားသော်လည်း ခေတ်သစ်ကျော်မျက်နှာ အိုးတို့အိုးတစ်ခဲ ဆက်လည်းမလျှောက်သာ၊ နောက်လည်းမဆုတ်သာ။

“မမသက် ဒီနားမှာရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မင်း ဒီနားကိုရောက်မလာခင်ကတည်းက”

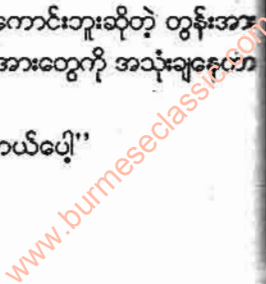
“ဟာ ... ဒါဆို”

“မမသက်လည်း မင်းထက် အချိန်ပိုင်းလေးပဲ စောပြီးသိရတာပါ”

“အဲဒါကြောင့် ဒီကန်ဘေးမှာ တစ်ယောက်တည်း လာထိုင် စဉ်းစား နေတာပေါ့”

“အင်း ... မေမေက သူ့ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ တွန်းအား နှင့် မင်းအဘိုးအဘွားရဲ့ အသက်အရွယ်ဆိုတဲ့ တွန်းအားတွေကို အသုံးချနေတာ ကြောင့်ပါ ... ”

“အဲဒါကြောင့် မမသက် ငြင်းရခက်နေတယ်ပေါ့”

“မင်း စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ ... မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ထာဝရ မောင်လေးပေါ့ပဲ။ အခုက မသက်ခေါင်းရှုပ်နေတာက မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လို လုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ ... ”

“ဒါနဲ့ ... ကျွန်တော့်ကို မောင်နှမ မတော်မှန်း မမဘယ်တုန်းကသိခဲ့တာလဲ”

“မေမေ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ စင်္ကာပူကို ဆေးသွားကုမယ်ဆိုတော့မှ သိလိုက်ရတာ။ မေမေက သူ့အတွက် အကြီးအကျယ်ဝမ်းမနည်းအောင် မခံစားရအောင် သွားခါနီးမှာ ဖွင့်ပြောသွားရှာတာ။ အဲဒီနေ့မှာ မင်း အမြင်ကတ်လောက်အောင် ငိုခဲ့မိတယ်လေ။ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။”

“အင်း ... မှတ်မိပါတယ်။ အဲဒီလို ငိုနေရုံနဲ့ ပြဿနာတွေပြေလည်သွားရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

သက်သိမ့်သိမ့်သူက သူမမောင်ကို ကြင်နာစွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“မမသက်လည်း အားလုံးအဆင်ပြေတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းနိုင်အောင် ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းမှာပါ ... မင်းဘက်ကလည်း ဇွဲမလျော့နဲ့ပေါ့”

သူ့ဘက်ကတော့ ဇွဲမလျော့ပါ ... ဘယ်တော့မှ လျော့မည်လည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ခက်ဆစ်ဘက်က ခုချိန်ထိ ပွင့်လင်းမြင်သာမှု မရှိသေးတာသာ ခက်လှသည်။

အခန်း (၁၇)

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ စပြီး ပတ်သက်ကာစ၊ အချိန်ကတည်းက ရှင်နဲ့ ဒေါသက်သိမ့်သိမ့်သူတို့ရဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်မှု အခြေအနေကို ကျွန်မ မေးခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ် ... ကိုယ်လည်း ကိုယ်သိခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြောပြခဲ့တာပဲ”

“အဲဒါ ... ဘာလို့ ကျွန်မမေးဖြစ်ခဲ့လဲ သိလား”

“ပြောပါဦး ... ”

“မိန်းမတွေရဲ့ ဗီဇ သိစိတ်ကြောင့်ပေါ့ရှင် ... အခုတော့ ကျွန်မ ကြိုတင်စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သလိုမျိုး တကယ်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ ... နှစ်ဖက်မိဘတွေရဲ့ အမွေအနှစ်ကို အပြင်မထွက်သွားရအောင် ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲပဲဖိတ် လိုက်စေတာပေါ့၊ ဒါ ... သဘာဝပါပဲ၊ အဲဒီလို အမွေအနှစ်များများကျန်တတ်တဲ့ လူတန်းစားမှာတော့ အဲဒါ သဘာဝပါပဲ”

“ကိုယ်တို့က မင်းပြောသလောက် ချမ်းသာတဲ့ လူတန်းစားလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မ စိုးရိမ်သလိုမျိုး ရှင်တို့နှစ်ယောက်က လက်လှူဘဝကိုရောက်ခဲ့ကြပြီလေ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဒီဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး ... တကယ်ကို မထင်တော့ဘူး”

“ဘာ ... ဒီကိစ္စကို ကိုယ်ဖွင့်ပြောရတာက မင်းအဲဒီလိုတွေးတောစေဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ ... တို့နှစ်ယောက် ရှေ့ရေးအတွက် အမြန်ဆုံးဆွေးနွေးစီစဉ်ဖို့ မင်းဘက်က ကိုယ့်ကို အမြန်ဆုံး တုန့်ပြန်စေချင်လို့ ရည်ရွယ်ရင်းဖြစ်ခဲ့တာ”

“ကျွန်မကတော့ အဲဒီရှုထောင့်က မတွေးချင်ဘူး”

“တွေးပါကွာ ... ကိုယ့်အပေါ်ထားတဲ့ မင်းရဲ့အချစ်တစ်ခုတည်းအပေါ်မှာပဲ ယုံကြည်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကို တည်ဆောက်ချင်တာ၊ အဲဒီ တွန်းအားတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ အရာရာကို ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်တာ”

“ရှင်အတွေးကြီးကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားစမ်းပါရှင်၊ တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်တို့... ထမင်းရည်အတူတူလျက်ကြတာတို့ကို လက်တွေ့မကျဘူးလို့ ခံယူတတ်တဲ့ လူမျိုးထဲမှာ ကျွန်မထိပ်ဆုံးက ပါတယ်နော်၊ စိတ်ကူးနဲ့ လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်ဖို့ ကျွန်မခိုးရာလိုက်ရဲတဲ့ သတ္တိမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ... ”

စကားလုံးများတင်မက လေသံပါပြတ်သားနေတဲ့ ခက်ခက်မေကို သူငေးကြည့်နေရုံသာ တတ်နိုင်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မအဖြေပေးထားတာ တဝက်ပဲရှိသေးတယ်နော်၊ အဖြေအပြည့်ပေးပြီးမှ အဲဒီပေးဖြစ်တဲ့ အဖြေအပေါ်မူတည်ပြီး ဆက်လှုပ်ရှားသင့်တာကို စဉ်းစားမှာ ... ခုတော့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်က တစ်ဘက်စွန်းကို တွန်းပို့နေပြီ၊ အဖြေအပြည့်ပေးဖို့ကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရတော့မှာ”

“ဟောဗျာ ... ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ထိုးကာမှ ခြေထောက်တောင် မြှောက်မရဖြစ်နေပြီ၊ မင်း ဒီလိုအချိန်ဆွဲနေရင် ကိုယ်နဲ့ဝေးရတော့မှာ”

“အဲဒါဆို ... ကျွန်မဘက်ကလည်း ရှင်ကို တိုက်တွန်းစရာရှိလာပြီ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကိစ္စကို ရှင် စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပါဦး၊ ကောင်းတာကတော့ ရှင် ကျွန်မကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ”

“မင်း ... ဒီစကားကို လွယ်လွယ်လေး ပြောထွက်သလားကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတိုက်တွန်း နှိုးဆော်ချက်မှ မပါဘဲနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရင်ဘတ်တွေနဲ့ ရင်ခုန်ခဲ့ကြတာပါ”

“ကျွန်မမှာတော့ ရင်ခုန်ချင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရင်ဘတ် ပျောက်သွားပြီ”

ဘာလို့လဲသိလား ... အဲဒီရင်ဘတ် နာမကျန်းဖြစ်သွားလို့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရင်နာရလွန်းလို့ သိပြီလား ... ”

“ဟူး ... ကိုယ့်ရင်မှာအပြည့် မင်းအတွက် အချစ်တွေရှိနေပါတယ် လို့ ပြောရုံကလွဲလို့ ကျန်တဲ့စကားလုံး မရှိတော့ပါဘူး”

“ကျွန်မရင်မှာတော့ ... ကျွန်မကို သိပ်မျှော်လင့်မနေပါနဲ့လို့ ပြောချင်တဲ့ စကားတွေလည်းပြည့်နေတယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ဘက်မှာ အကောင်းဆုံးတွေက တန်းစီနေတာပါပဲလေ”

“အဲဒါ မင်း အထင်ကိုး”

“ခက်ဆစ်မှာ ခေတ်သစ်ကိုပေးနိုင်တာ ဘာမှ ထည်ထည်ဝါဝါ ခမ်းခမ်း နားနား မရှိပါဘူးကွယ်”

“မင်းရင်က ဖြစ်တည်လာတဲ့ စစ်မှန်တဲ့ အချစ်ရှိတယ်လေ ... အဲဒါ ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘယ်အရာနဲ့မှ လဲလှယ်တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရနိုင်တဲ့အရာ ပဲ”

“လာပြန်ပြီ ရှင် ... စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲမှာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ လက်တွေ့ဘဝမှာ အံ့မဝင်ချင်ပါနဲ့၊ လုံးဝ ခွင့်မတည့်မှာ သေချာ တယ်”

“ခက်ဆစ်ရယ် ... မင်းဟာလေ အချစ်ကို အလျော့အတင်း လုပ်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်ကိုညင်သာလွန်းတယ်”

ခေတ်သစ်ကျော်ထံမှ နာလိုခံခက်စကားလေး တစ်ခွန်းသာ တုံ့ပြန် နိုင်တော့သည်။

သို့သော်လည်း ထိုစကားလေးတစ်ခွန်းကြောင့် ခက်ဆစ်မေ တစ် ယောက် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို အပေါ်သွားနှင့် ဖိကိုက်လိုက်မိသွားသည်။ ထို့နောက် ...

သူမ မျက်ဝန်းအစုံတွင် ဝေဒနာသော မျက်ရည်စအချို့ကို မျက် တောင်ပုတ်ခတ် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ချစ်ကြင်ကြသူတွေ စင်စစ် ...

မဟုတ်ကြပါဘဲနှင့်။

ထိုနေ့မှစ၍ ခေတ်သစ်ကျော်မျက်နှာက အချိန်တိုင်းလိုလို သုန်သုန် မှုန်မှုန် ဖြစ်နေတော့သည်။ အိမ်ရှိ အလုပ်သမားများနှင့်လည်း အရင်ကလို ရောရောဝင်ဝင် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် မနေတော့။ စကားလည်း လုံးဝ နည်းသွားသည်။

သက်သိမ့်သိမ့်သူကတော့ သူ့မောင်ကို နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး အရင် အခြေအနေ ပြန်ဖြစ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ... မရ။

ဒီနေ့တော့ ခေတ်သစ်ကျော်ကို ဒီရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းပြီး အပြင်သို့ထွက် လာသည်။ ထို့နောက် နဒီလမ်း၊ မြူနင်းဝေလွင်နှင့် ဘရဏီခင်တို့ကို တစ်အိမ်စီ လိုက်ဝင်ခေါ်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် တစ်မြို့လုံးအနှံ့ ကားကို လျှောက်မောင်း ခိုင်းတော့သည်။

ကားပေါ်တွင် သူမတို့လေးယောက်သား တွတ်ထိုးကြ၊ ဟားကြ၊ ခေတ် သစ်ကျော်ကို မထိခလုတ် ထိခလုတ်စ၊ ကြပြီး သူမတို့ မဟုတ်သလို ဝိုင်းရယ် လိုက်ကြ၊ Shopping Center ပေါင်းစုံဝင်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်း တွေ့လျှင် ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုသို့ ဝင်တိုင်း ခေတ်သစ်ကျော်ကို မလိုက်ရင်မရ အတင်းခေါ်ကြသည်။

“မောင်လေး ... လာပါဟဲ့ ... ကိုယ့်အစ်မနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ချစ်လို့ခင်လို့ အားကိုးလို့ ... အတူသွားလာဖို့ခေါ်တာကို မျက်နှာကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး”

“အတူတူ လိုက်စေချင်ရင် မမသက်တို့ အချိုးတွေကိုပြင်ကြလေ၊ လေပေါတာတွေလျှော့ ... မျက်နှာကြောတွေလျှော့ ... ရိတာလျှော့ ... ဟိတာလျှော့”

“ဟဲ့ ... မောင်လေး”

“အမလေးနော် ... သူမောင်းတဲ့ကားလေးစီးမိတာ မမသက်မောင်က ပြောရက်လိုက်တာနော်၊ ဒီမှာဟေ့ ... ကိုခေတ်သစ်ကျော်ကိုကြည့်စမ်း၊ သူက အရင်လို နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် လူတွေနဲ့ အရောတဝင် မနေတတ်တာ တော့ဘူးနော်၊ မျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ထာဝရစိတ်ရှုပ်နေတဲ့ရုပ်ကြီး”

“တူတယ် မဟုတ်လား နဒီ ... ခက်ဆစ်မေလည်း ခုတလေး ဒီလို စတိုင်မျိုးပဲပမ်းနေတာ”

“ခုမှ ဘရဏီလည်း စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မိတယ် မြူနင်းရယ်၊ ဒီမျက်နှာစတိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်တည်းအတွက် သီးသန့်ဒီဇိုင်းစတိုင်လို့ ထင်ရတယ်နော် ... ဟုတ်လား မမသက်”

သူ့အစ်မက ဘာမှဝင်မပြော၊ သူမမောင်ကိုသာ ကြင်နာစွာတစ်ချက် ပြုံး၍ကြည့်သည်။

ခေတ်သစ်ကျော်ကတော့ သူ့ကိုလုံးဝမပြောသည့်အတိုင်း ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်ပြီး ကားကိုဂရုတစိုက် မောင်းနေလိုက်သည်။ ကြာတော့ သူမထီမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းသွားကြတော့သည်။

ဒီလိုနှင့် နာမည်ကြီး Coffee Bar တစ်ခုသို့ ဝင်မိကြပြန်သည်။ ကြေးကြီး Bar မှို သီးသန့်လာထိုင်တတ်သော သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင် လူတန်းစားသုံးလေးပိုင်သာ တွေ့ရသည်။

နက်(က်)တိုင် ဝတ်ထားသော လူကြီးလူကောင်း ထိပ်ပြောင် ဗိုက်ပူကြီးများကို သူမတို့အုပ်စုက နောက်ပြောင် ပစ်မှတ်ရွေးနေကြသေးသည်။ သူမတို့တီးတိုးတီးတိုး တွတ်ထိုးနေကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကြာတော့ ခေတ်သစ်ကျော်နားငြီးလာပြီး ... ကော်ဖီလက်ကျန်ကို အမြန်မော့ကာ ကားပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်စောင့်နေလိုက်တော့သည်။

ခဏအကြာတွင် မိန်းကလေးအုပ်စု တွန်းထိုးရယ်မောပြီး ကားပေါ်ရောက်လာကြသည်။ ပြီး ... ဘော့စ်ကြီးတစ်ယောက်ကို အကြောင်ရိုက်အချဉ်ဖမ်းပြီး အားပါးတရ စ၊ နောက်ခွဲပုံတွေ လုယက်ပြောဆိုရင်း ပျော်မြူးနေကြပြန်သည်။

“အိမ်ပြန်သင့်ပြီ ထင်တယ် မမ”

“အို ... ဒီလောက်ပျော်စရာကောင်းနေတဲ့ ဟာကို ကွာ”

“ဒါဆို ... မမသက် ကိုယ်တိုင်လာမောင်း ... ကျွန်တော်ညောင်းနေပြီ”

“မမသက်မှ မအားဘဲ ... မောင်လေးရဲ့”

“ဘာလုပ်နေလို့လဲ ... ဘာလုပ်နေရလို့လဲ”

ခေတ်သစ်ကျော် အင်္ဂါတူသည်ကို အားလုံးကပြုံးကာပင် ငိုကြွေးနေကြသည်။ သူ့အစ်မကလည်း ချိုချိုသာသာပင် ...

ငြင်းခမ်းကြီးပါ

“ဒီမှာလေ ... သူတို့တွေနဲ့ လေပေါ်နေရတယ်လေ ... ထေမိရင် ကားမောင်းလို့မှ မကောင်းတာ ... နော့”

ကျန်သုံးယောက်ကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံ ကြသည်။ ပြောရင်းနှင့် သူ့ဘက်ပဲ လှည့်လာကြသည်။ နဒီလမင်းက ...

“မမသက် မောင်က အချစ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ အသေအလဲ ကိုးကွယ် တတ်တဲ့ သူနော်”

“ဟုတ်တယ် ... သူ့အယူအဆ အပေါ်မှာ သိပ်အလံထူလွန်းတယ် လို့ မြူနှင်းလည်းထင်တယ်”

“နှစ်ချက်လုံးကို ဘရဏီလည်းထောက်ခံတယ်”

သူမတို့အပြာသမ္မု ငြိမ်းနားထောင်နေသည့် ခေတ်သစ်ကျော်က လင်းမ ကြီးတစ်ခုပေါ်သို့လည်း ရောက်နေပြီမို့ ကားကိုလမ်းဘေးကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး စစ်နယ်မီးဖွင့်၍ ဟင်းနံဘရိတ်ဆွဲလိုက်ကာ ...

ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဆင်းဖွင့်လိုက်ပြီးညာဘက် အစွန်ဆုံးတွင်ထိုင် နေသည့် ဘရဏီခင်ကို ...

“ဘရဏီ ... ချောဆုံးလေး ... ဟန်နီလေး ... သီးသန့်ပြောစရာ လေးရှိလို့ ခဏဆင်းနော်”

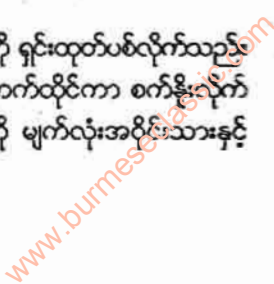
ဘရဏီခင် မျက်လုံးလေးပြူးပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် ခေတ် သစ်ကျော်က အပြူးလေးနှင့် သူမလက်ကို ညှင်သာစွာ ကားနှင့်ဝေးရာသို့ဆွဲ ခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူတို့ထံရှေးရှုလာသည့် Taxi တစ်စင်းကိုတားပြီး

“ဘရဏီလေး ... ဒီမှာလမ်းလည်းသင့်နေလို့ Taxi နဲ့ပဲ ပြန်လိုက် တော့နော် ... ကားခကိုယ်တစ်ခါတည်း ရှင်းပေးလိုက်မယ် ... ”

ကားပေါ် သူမ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် တက်ထိုင်မိစဉ် သူက တံခါး ပိတ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ဘိုင့်ဘိုင့် ... ချစ်ဆုံးလေး ... နောက်မှတွေ့မယ်နော်၊ ကား ဆရာ ရွှေ့လို့ရပါပြီ”

ထိုနည်းနှင့် ကောင်မလေးသုံးယောက်လုံးကို ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည့် ထို့နောက် သူဘာမှ မလုပ်ခဲ့သလိုပင် ကားပေါ်ပြန်တက်ထိုင်ကာ စက်နိုးလိုက် သည်။ ထို့နောက် ခုချိန်ထိ သူ့လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို မျက်လုံးအပိုင်သားနှင့်

လိုက်ကြည့်နေသော သူ့အစ်မဘက်လှည့်ကာ ...

“အိမ်ကိုပဲပြန်မှာ မဟုတ်လား မမသက်”

သူ့အစ်မထံမှ ထွက်လာသည့် စကားက သူ့အမေးနှင့်လုံးဝမဆိုင် ...

“မောင်လေး ... နင်ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲဟယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ရက်ရက်စက်စက် ... ”

“ဪ ... ကျွန်တော် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မလုပ်ခဲ့ပါဘူး မမသက်ရဲ့ ... သူတို့တွေကို နှစ်ကိုယ်ချင်း စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောလိုက်ရုံနဲ့ သူတို့တွေက အိမ်ပြန်ချင်သွားကြတာလေ ... အဲဒါ တစ်ယောက်ချင်းကို တစ်နေရာစီ ကျွန်တော်ပဲလိုက်ပို့ပေးနေရင် ကြာနေမှာစိုးလို့ ... မြန်တဲ့ Taxi တွေ ပေါ်တင်ပေးလိုက်တာ”

သက်သိမ့်သိမ့်သူက သူ့မောင်၏အကြောကို နှော့ကြေနေပြီမို့ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခဏသာစိုက်ကြည့်ကာ တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲ၍ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

ခေတ်သစ်ကျော်ကလည်း ကားကို ငြင်သာစွာမောင်းထွက်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၈)

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်ရန် တစ်ရက်အလိုတွင် ခေတ်သစ်ကျော် အဘွားကိုယ်တိုင် လေယာဉ်စီး၍ မန္တလေးမှရောက်လာသည်။ ထို့နောက် မန္တလေး သို့ ချက်ချင်းပြန်လိုက်ခဲ့ရန် အတင်းအကျပ်ခေါ်ပြန်သည်။

“စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်ရုံလေးပဲစောင့်ပါအဘွားရာ၊ ဒီနေ့ အောင်စာရင်းထွက်တာနဲ့ နောက်နေ့ဆို သားနဲ့အဘွား မန္တလေးကိုပြန်ရောက် နေစေရမယ်”

“ဟဲ့ ... အောင်စာရင်းကြည့်တာပဲ မန္တလေးမှာကြည့်လည်း ရတာပဲ၊ ဒီမှာ သမီးသက်က ကြည့်ပေးပြီး ဟိုကိုဖုန်းလှမ်းဆက်ရင်လည်း ရတာပဲ၊ မလိုဘူး ခုပဲပြန်မယ်”

“ကိုယ်ဖြေခဲ့တဲ့ ကျောင်းမှာပဲ အောင်စာရင်းကို ကိုယ်တိုင်ကြည့်ပြီး ရင်ခုန်ချင်လို့အဘွားရဲ့ ... မကြာပါဘူး၊ အလွန်ဆုံးစောင့်ရ တစ်ရက်နှစ်ရက် ပဲ ... လုပ်ပါဦး မမသက်ရဲ့ ကူပြောပေးဦးလေ”

“ဘာ အခုမှ မမသက်ကိုတလဲ ... ငါ့စကားတော့ နားမထောင်ဘဲ နဲ့”

သူ့အစ်မကတော့ ဝင်ပြောပေးရှာပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွားရယ် ... တစ်ရက်နှစ်ရက်နဲ့တော့ မထူးတော့ ပါဘူး၊ သူ့ဘာမှ မဟုတ်တာ မလုပ်နိုင်အောင် သမီးမျက်စိအောက်မှာထားပါ”

www.burmeseclassic.com

မယ်”

နောက်ဆုံးတော့ သူ့အဒေါ်နှင့်ဦးလေးပါ အားလုံးဝိုင်းပြောပေးသဖြင့် ခဏတာ ဆက်နေခွင့်ရသည်။ သို့သော် အဘွားကိုယ်တိုင်လည်း မန္တလေးမပြန် သေးဘဲ သူ့ကိုဆက်စောင့်သည်။

“တကယ်တည်းတော် ... ငါ့စကားနားထောင်ပြီး သမီးသက်နဲ့ လက်ဆက်လိုက်ရင် ပြီးပြီ ... အားလုံး လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ မန္တလေး ကိုလည်း ပြန်စရာမလိုတော့ဘူး ... ခုတော့ ... ဟို ခက်ဆစ်မဆိုလား၊ ပဟေဠိမဆိုလား ... အဲဒါက ဝင်ရှုပ်ထွေးနေလို့”

ကံအားလျော်စွာပင် နောက်တစ်နေ့၌ အောင်စာရင်းထွက်သည်။

ခက်ဆစ်မေက ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာ၊ ခေတ်သစ်ကျော်က ဂုဏ်ထူး နှစ်ဘာသာနှင့် နှစ်ယောက်လုံး အောင်ကြသည်။ ခေတ်သစ်ကျော်တစ်ယောက် တည်း အိမ်မှအစောကြီးထွက်ပြီး အောင်စာရင်းသွားကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည့်ပြီးပြီးချင်း ခက်ဆစ်မေထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ခက်ဆစ်လား ... ”

“အင်း ... ”

“ကိုယ်ပါ ... အခု အောင်စာရင်းကြည့်ပြီးပြီးချင်း ဆက်လိုက်တာ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုလဲ”

“တို့နှစ်ယောက်လုံးအောင်တယ် ... ခက်ဆစ်က ဂုဏ်ထူးသုံးခုပါ တယ်”

“ဟမ် ... တကယ်တော့ ... ဝမ်းသာလိုက်တာနော် ... သူ့ရော ဂုဏ်ထူးမပါဘူးလား”

“ပါတယ် ... နှစ်ခု”

“အိုး ... ပျော်စရာကြီးနော် ... ညက သတင်းတော့ကြားသာ။ ဒီနေ့အောင်စာရင်းထွက်ရင် ထွက်နိုင်တယ်လို့လေ”

“အိုကေ ... အဲဒါတွေထက် အရေးကြီးတာ ဆက်ပြောတော့မယ်။ ခုဆို ကိုယ်တို့ရဲ့ ရှေ့လမ်းခရီးက ဖြောင့်ဖြူးနေတာမြင်ရပြီ။ ကိုယ့်အတွက် အဖြေတဝက်က ဒီနေ့လားပေးတော့ကွာ”

“ပေးရမှာပေါ့”

မြင်းရခက်ကြီးပါ

“ကံ့ကော်လမ်းထဲက ထိုင်နေကျ ခုံတန်းမှာထိုင်စောင့်နေမယ်၊ ခုပဲ ထွက်လာခဲ့တော့ ...”

“ဟာကွာ ... နေ့လည်ပိုင်းလောက် ထွက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“မရဘူးကွာ ... အခုလာပါဆို”

“အဲလိုမဆိုးနဲ့ကွာ ... ဒီဘက်မှာကိစ္စနည်းနည်းရှိသေးလို့ နေ့လည် တစ်နာရီတိတိကို အရောက်လာခဲ့မယ်နော်”

“အိုကေ ...”

ခက်ဆစ်မေဖုန်းချသွားသည်နှင့် သူ့အစ်မထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား ရသေးသည်။

“ဒါပဲနော် ... မမသက် အဘွားကိုလည်းပြောပြထားဦး၊ လောလော ဆယ် ကျွန်တော်ပြန်မလာသေးဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လှည့်ပတ်ကံ့ပြီး အောင်မြင် ခံလိုက်ဦးမယ်”

ချက်ချင်းအထုပ်ပြင်မည့် အဘွားရန်ကို ကြောက်သဖြင့် ခေတ်သစ် ကျော် အိမ်ပြန်ရဲဘဲ နေ့လည်ရောက်သည်အထိ ဦးလေးလူပျိုကြီးအိမ် သွားကာ အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရသည်။

နေ့လည် တစ်နာရီမထိုးမီ ကံ့ကော်လမ်းထဲ သူ့ရောက်နေခဲ့သည်။

တစ်နာရီတိတိတွင် ကံ့ကော်လမ်းထဲသို့ Taxi တစ်စင်း မောင်းဝင်လာ သည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ သူမဆင်းလာသည်။

တွေ့နေကျပုံစံထက်ပို၍ အလှအပပြင်ဆင် ချယ်သထားသည်ကို သတိ ထားမိသည်။ သူ့ရင်ကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့စေချင်၍ ... ခံစားစေချင်၍ဖြစ်မည်။ မတည်တင်းသော်လည်း မရယ်မပြုံးသည့် ပုံမှန်မျက်နှာထားနှင့် သူ့ထံပါးသို့ လျှောက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကံ့ကော်လမ်းထဲသို့ သူ့အစ်မ စီးနေကျကားမောင်း ဝင်လာသည်။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကားရပ်သွားသည်။ ကားပေါ်မှ ဆည်သူမျှ ဆင်းမလာ။

မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် ရင်ဖွင့်ကြိုနေသော ခေတ်သစ်နှင့် ခြေနှစ် ထမ်းစာမျှ အကွာတွင် ခက်ဆစ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ...

“အရင်အဖြေတစ်ဝက်က ‘ချစ်’ ... အခု အဖြေတစ်ဝက်က ‘ဘူး’”

နှစ်ခုပေါင်း တို့ချစ်ဘူး' ... ရှင့်ကို ကျွန်မ မချစ်ဘူး"

"ဟင် ... ဘာ ... ဘာပြောတယ် ခက်ဆစ်၊ ဒါ ... မင်းရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန် ဟုတ် ... ဟုတ်ရဲ့လားကွာ"

တစ်နှစ်နီးပါး သံယောဇဉ်ကို စကားတစ်ခွန်းနှင့် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ အလဲထိုးခံလိုက်ရသလို ယိုင်လဲကျသွားမတတ် ခေတ်သစ်ကျော်ခံစားလိုက်ရသည်။

"ရှင့်ကို ကျွန်မစဉ်းစားခဲ့ပါတယ် ... အများကြီးစဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ထည့်သွင်းစဉ်းစားစရာ အချက်တွေ တိုးတိုးလာလေ ... ရှင်နဲ့ ပိုပိုပြီးဝေးကွာချင်လေလေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် ... ရှင့်ကို ကြီးရှည်ရှည်နဲ့လှန်တယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့ စိမ်းကားပြတ်တောက် စကားကိုဆိုမယ့်အချိန်မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရှင့်အစ်မ ဒေါ်သိမ့်သိမ့်သူရောက်လာပြီး ကျွန်မကို ဆွေးနွေးလာတယ်။ ရှင့်ဘက်က လိုလိုချင်ချင်နဲ့ စာမေးပွဲအောင်သည်အထိ ကြီးစားချင်စိတ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်ထားဖို့ ကျွန်မကို မေတ္တာရပ်ခံတာပါ။ ရှင့်အတွက် ကောင်းကျိုးတစ်မျိုးပဲမို့ ကျွန်မလည်း သဘောတူလက်ခံပြီး ... ရှင့်ကို အဖြေတစ်ဝက်ပေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီမှာ စကားပြောဖြစ်မှ ရှင့်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ကျွန်မရဲ့ပန်းဆွတ်ပွဲကို စောင့်မျှော်နေသူ အခြားတစ်ယောက် ကိုကိုမောင်ဆိုတာလည်း ရှင့်အစ်မရဲ့ သူငယ်ချင်းဆီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်"

"ခက်ဆစ် ... "

သူ့အသံကျယ်လွန်းသွားသဖြင့် ခက်ဆစ်မေ မျက်လုံးလေးပြူးကျယ်သွားသည်။ သူ့အစ်မ ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူတို့အနီးလျှောက်လာသည်။

"မပြောနဲ့တော့ ... မင်းဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ငါ ဆက်နားထောင်ဖို့ မလိုတော့လောက်အောင် ပြီးပြည့်စုံနေပါပြီ"

"ဆိုပေမယ့်လည်း ... ပြောစရာလေးနည်းနည်းတော့ ကျန်နေမိသေးတယ် ... ပြောစရာထက် မိတ်ဆက်ပေးစရာဆိုပါတော့"

သက်သိမ့်သိမ့်သူ၏ ကားနောက်တွင် မည်သည့်အချိန်က ဝင်ရောက်နေရာယူ ရပ်ထားမှန်း မသိသည့် ကားတစ်စီးပေါ်မှ အကောင်းစား နေကားမှ မှန်တပ် လူရည်သန့်တစ်ဦး ဆင်းလာသည်။

"အဲဒါ ... ကျွန်မရွေးချယ်လိုက်တဲ့ ... ကျွန်မချစ်သူ ကိုကိုမောင်"

ပါ။ မမသက်နဲ့လည်း သိပါတယ်”

ထိုလူက အားလုံးကိုဝေကြည့်ရင်း ပြုံးပြသည်။

“ကိုကိုမောင်က တစ်နေ့ကမှ ဂျပန်ကပြန်လာတာ၊ ဟိုမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာ ငါးနှစ်ကျော်ပြီလေ။ ခုမှ စုမိဆောင်းမိလာလို့ ခက်ဆစ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ပြန် ... ”

“တော်ပြီ ... လုံလောက်ပြီလို့ ပြောနေတယ်လေ၊ မင်းတို့စုံတွဲ ငါ့ရှေ့က ဒိုးလိုက်ပါတော့ ... ဟန်ဆောင်ပညာကို တစ်ဘက်ကမ်းခတ်တတ်ကျွမ်းလိုက်တာ၊ ငါ့နှလုံးသား ... ငါ့အချစ် ... ငါ့မြတ်နိုးမှုတွေအားလုံး သဲထဲရေသွန် လေထဲအရုပ်ရေးဖြစ်အောင် လုပ်တတ်လွန်းလိုက်တာ သွားသင့်ပြီ မင်းသွားသင့်နေပြီ”

သူ့စကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခက်ထန်လာသဖြင့် သူ့အစ်မက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“မောင်လေး ... ”

ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည့် ခက်ဆစ်မေတို့စုံတွဲကို သူ စူးစူးစိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့အစ်မက သူ့လက်ကို ထပ်ညှစ်ကာ ကားသော့ကိုပြရင်း ...

“ကားကို မင်းမောင်းမလား ... မမ မောင်းပေးရမလား”

“အေးဆေးပါ မမသက်ရဲ့ ... ပေး ... ကားသော့”

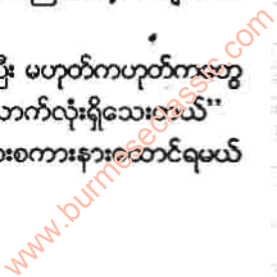
ကားပေါ်ရောက်မှ ...

“ငါ့မောင်လေးက အချစ်ကို ပန်းတစ်ပွင့်လိုအထင်နဲ့ ညှိုးရော်ခြောက်သွေ့သွားတဲ့အထိ သစ္စာရှိခဲ့သူပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် မမသက် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရင်မှာ အသစ်တဖန် ရှင်သန်လာတဲ့ အချစ်ပန်းပင်လေးကတော့ အဖူး၊ အငုံ၊ အပွင့်တွေ မတရားဝေဆာနေတာ ပြင်တွေ့ရမှာပါ ... အဲဒါ ကျွန်တော်နားလည်လာတဲ့ ‘အချစ်သစ်’ ပေါ့”

“မောင်လေးနော် နင်ပေါက်ကရတွေတွေ့ပြီး မဟုတ်ကဟုတ်ကားဟဲ့ လျှောက်မလုပ်နဲ့ ... ဒီမှာ နင့်အစ်မ ‘ငါ’ တစ်ယောက်လုံးရှိသေးတယ်”

“သိပါတယ် ... နောက်ဆုံးတော့ အဘွားစကားနားသောင်ရမယ်

၁၅၆

ဆိုတာ”

သက်သိမ့်သိမ့်သူ မျက်နှာနီသွားပြီး ...

“ဟဲ့ ... ငါက အဲဒီအိမ်ပွယ်နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

ခေတ်သစ်ကျော်က ရုပ်ရှင်ထဲမှ လူကြမ်းသရုပ်ဆောင်များ နာဘူထ အမူအရာရယ်သံနှင့် တုန်ပြန်သည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“နင် ... အဲလို မရယ်နဲ့နော် ... ငါအူယားတယ်၊ ငါ နင့်အစ်မဟဲ့ ...”

“တကယ်မှ မတော်တာ”

“တော်တော် မတော်တော် ... နင် အခွက်မပြောင်နဲ့နော်၊ နင် မျက်နှာကို ငါကုတ်ဖွဲ့ပစ်မှာ”

ခေတ်သစ်ကျော်ကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ တဟီးဟီးနှင့်သာ ရယ်ရင်း ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းကာ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

ထို့နေမှစ၍ ခေတ်သစ်ကျော်တို့ နေထိုင်မှုပုံစံ အပြောင်းလဲကြ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ စစ်မှန်သည့် ချစ်ခြင်းအပေါ် အစွန်းရောက်ယုံကြည် မိရာမှ ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်ဘက်စွန်းသို့ပြောင်းကာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အဒေါ်မိသားစုက သူ့ကို ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ဂေါက်ကြောင်ကြောင်သွားပြီဟုထင်ကြသည်။ အကြောင်းသိ အဘွားကတော့ အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားလိုက်လျှင် ပြန်ငြိမ်သွားမည် ဆိုတာကို သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“အချိန်တန်ရင် သမီးသက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးတာ”

ငါ့ပြေးကို ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေခွင့်ပေးမယ်”

“ရပါတယ် ...”

“ဒီမှာနေစဉ်အတွင်း သမီးသက်စကားကို နားထောင်ရမယ်၊ လိုအပ်

မြင်းရခက်ကြီးပါ

တဲ့ အချိန်မှာ အရင်ကပြောခဲ့တဲ့ ဘဝတိုးတက်ရာကိစ္စတွေ လုပ်ရမယ်”

“ရပါတယ် ... ”

“ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးသက်ရဲ့ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ နေရမယ်”

“ရပါတယ်”

“ရပါတယ်ချည်းပဲ လွယ်လွယ်ဝန်မခံခဲ့နော် ... အဘွားစိတ်ချမှန်း မြေး ဒီမှာနေတုန်းသုံးရအောင် ကားတစ်စီးဝယ်ပေးခဲ့မယ်”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ အဘွား ... သား အသုံးချစရာရှိလို့ ကားကြီးကြီး Alphard တစ်စီးသာဝယ်ပေးခဲ့ အဘွား”

သူ့အဘွားက Alphard တစ်စီး ဝယ်ပေးခဲ့သော်လည်း စိတ်ကြိုက် ပွေးခွင့် မရရှာပါ။ သူ့အဘွားလေရာ သက်သိမ့်သိမ့်သူကိုယ်တိုင် ယာဉ်မောင်းသူ အဖြစ်နှင့် အချိန်ပြည့် ပူးတွဲပါနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း

သူ့အဘွားလေရာ ... ရောက်လေရာအရပ်တွင် ဆုံကြုံသမျှ မိန်းကလေး များထဲမှ သူ့သဘောကျသူသည် သူ့ချစ်သူဖြစ်ရတော့သည်။ သူ၏ ထိုသဘော ထားအပေါ်တွင် သက်သိမ့်သိမ့်သူက ပန်းတွန့် နှာခေါင်းရှုံ့သော်လည်း တင်းတင်း မာမာမတားမြစ်။ အရူးစိတ်ချမ်းသာရင် ပတ်ဝန်းကျင်အေးချမ်းသည်ဟု မှတ်ယူ လေသလားမသိ။

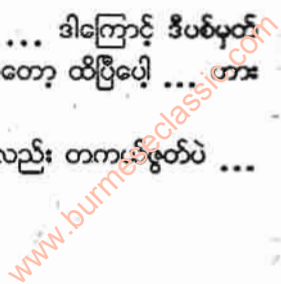
ဒီနေ့မှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လာတိုးသူနှစ်ဦးကြောင့် ခေတ်သစ်ကျော် အထူးပျော်ရွှင်သွားသည်။ ပထမ နဒီလမင်းကို လမ်းမှာတွေ့သဖြင့် အတင်း ခေါ်တင်သည်။ ယာဉ်မောင်းသူ သက်သိမ့်သိမ့်သူ ရှေ့မှ နောက်ကြည့်မှန်ကို နောက်ခန်းသို့ကြည့်မရအောင် လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ နောက်ခန်းတွင် သူကဲချင်တိုင်းကဲတော့သည်။

“ခေတ်သစ် ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ... အို ... ရှင် ကျွန်မကို ဘာလို့ ... ”

“အချစ်ကို ကိုယ်နားလည်သွားလို့လေ ... ဒါကြောင့် ဒီပစ်မှတ် ကြီးကို မှန်အောင်ပစ်ချလိုက်တာ ... ကဲ ... ခုတော့ ထိပြီပေါ့ ... ဟား ဟား”

“ဟာ ... ဟိုကွာ ... ခေတ်သစ်ကလည်း တကယ်ပဲ ... ”

အမေ ... ”

သက်သိမ့်သိမ့်သူက ဟွန်းတတီတီနိပ်ပြီး သတိပေးသည်။ ခေတ်သစ် ကျော်ကတော့ မလျော့။ ဆက်မောင်းလာရင်း ...

“မမသက် ... ဟိုရှေ့မှာ ရပ် ... ရပ် အဲဒီမှာ ပစ်မှတ်ကောင်း ကြီး တစ်ခုတွေ့ပြန်ပြီ”

သူ့အစ်မကလည်း ရယ်ပြီးရပ်ပေးသည်။ သူကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းပြီး မြူနှင်းဝေလွင်ကို မရမက ကားပေါ်အတင်းခေါ်တင်ပြန်သည်။

“မမသက်ရဲ့မောင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင် ... လူကို အတင်းပဲ ဆွဲခေါ်နေတယ်”

“အချစ်တီလူးစီးနေတာလေ”

မြူနှင်း မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။ သူမဘေးသို့ ခေတ်သစ်က အတင်းပူးကပ်ထိုင်ချလိုက်ကာ ပြောလာသည့် စကားကြောင့် ပြူးနေသည့် မျက်လုံးအစုံ ပြထွက်သွားသည်။

“မင်း တွေ့ချင်နေတဲ့ အနေအထားကို ကိုယ်ရောက်နေပြီလေကွာ”

“သွားပါ ... ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပါဦး။ သူနဲ့ ခက်ဆစ်လေးနဲ့ ဇာတ်လမ်းဆုံးပြီလား”

“သူ့ကို လုံးဝမေ့ထားလိုက်တော့ ... ခု ... ကိုယ့်ရင်ခွင်ကြီး လစ်ဟာနေတယ် ... အဲဒီအတွက် လာထား ... အာဘွား ... ”

“ကွာ ... ခေတ်သစ် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... ဇွတ်မလုပ် နဲ့နော် ... အိုကွာ အရင်လိုပဲနေစမ်းပါ”

“အရင်တုန်းကတော့ ကိုယ်ခုလိုမျိုး မနေလို့ မင်းတို့ပဲ အပြစ်ဆိုခဲ့ ကြတာ မဟုတ်လား”

သူ့စကားကြောင့် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အကြံအိုက်နေရှာသော နဒီလမင်းနှင့် မြူနှင်းဝေလွင်တို့မှာ သက်သိမ့်သိမ့်သူကိုသာ ပြိုင်တူခေါ်လိုက် မိကြသည်။

“မမသက် ... ”

ထိုအခါမှ ငြစ်ရည် ဘီယာအရှိန်နှင့် ဘယ်ညာလက်နှစ်ဘက်တွင် သိမ်းပိုက်ထားရသော ပစ်မှတ်များအပေါ် ကျေနပ်မိန်းမော သာယာနေသော

ခေတ်သစ်ကျော်မှာ သတိဝင်လာပြီး ...

“ဟုတ်ပြီ ... မမသက် အခုမှသတိရတယ်၊ ဘရဏီတို့ အိမ်ကို မောင်း ... ”

ဘရဏီကိုလည်း သူမဖိုးထည်ဆိုင်တွင် တည့်တည့်မိသဖြင့် ကားပေါ် ချောမော့ခေါ်တင်လိုက်ပြန်သည်။

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း လက်တည့်စမ်းပြန်ရာ ...

“မမသက်ရေ ... ဘရဏီ ရှက်တယ်တော့ ... ကားပေါ်မှာ သုံးယောက်ပူးကြီး”

“မရှက်ပါနဲ့ ဘရဏီလေးရယ် ... ကားမှန်တွေကို စတစ်ကာအမဲ ကပ်ထားပါတယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဘယ်သူမှ ရှက်မနေကြနဲ့ ... မင်းတို့ ဖြစ်စေချင် တဲ့ ခေတ်သစ်ကျော်ဘဝကို ကိုယ်ရောက်နေပြီလေ”

သက်သိမ့်သိမ့်သူက ဘရိတ်လုပ်ချင်လာသဖြင့် ...

“မောင်လေးရေ ... ရှေ့က စားသောက်ဆိုင်ကို ဝင်နားကြရအောင်”

“နေပါဦး မမသက်ကလည်း ... အဘွားဆီဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်” မန္တလေးအိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ရာ သူ့အဘွားနှင့်တန်းတိုးသည်။

“ဟဲ့လို ... အဘွား ... သားမေးစရာရှိလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“အေး ... မေး”

“ခုလေ ... သားဘေးမှာရှိတဲ့ လေးယောက်လုံးက ချစ်စရာအရမ်း ကောင်းနေကြတယ် ... အားလုံး ... အားလုံးပဲ အဲဒါ သားရွေးရခက်နေပြီ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လို လေးယောက်ပူးကြီး ဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“သုံးယောက်က မမသက်ဆက်ပေးတာလေ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ ငါက ဒီမန္တလေးကနေ ဘယ်လိုရွေးတတ်မှာလဲ”

“အဲဒါပေါ့အဘွားရဲ့ သားအတွက် ဒီလေးယောက်လုံးက ရွေးရ အခက် ... ပြီးတော့ ငြင်းရလည်း အခက်ဖြစ်နေတာ ... ဒီတော့ ဟိုဟာလေ အဘွားပြောဖူးတာ ဟိုသိကြားမင်းကြီးလေ မိန်းမလေးယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ အဲလိုမျိုး ... ”

“ဟာ ... ဒီကလေး ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဟိုက သိကြားမင်းဟဲ့”

“သားကလည်း အဘိုးမြေးလေ”

“တယ် ... ဒီကလေး ငါအနားမှာရှိရင် ပိတ်ခေါက်မိမယ် ... အဘွားပြောခဲ့ဖူးသလို သမီးသက် တစ်ယောက်ပဲ ... ”

“ဟာ ... မသိဘူးဗျာ၊ အဘွားဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ကားနဲ့ အဲဒီလေးယောက် ပူးကြီးကိုတင်ပြီး အဘွားအိမ်ကို ခုပဲ ခိုးပြေးလာတော့မယ် ... ဒါပဲ ဟိ ဟိ”

သူ့အဘွား အပါအဝင် ကားပေါ်ရှိ မိန်းကလေးလေးယောက်လုံးထံမှ အာမေဇိုတ်သံ ပြိုင်တူထွက်ကာ ကုသိုလ်ရသွားကြတော့သည်။

“ဗုဒ္ဓေါ ... ”

